고혜원

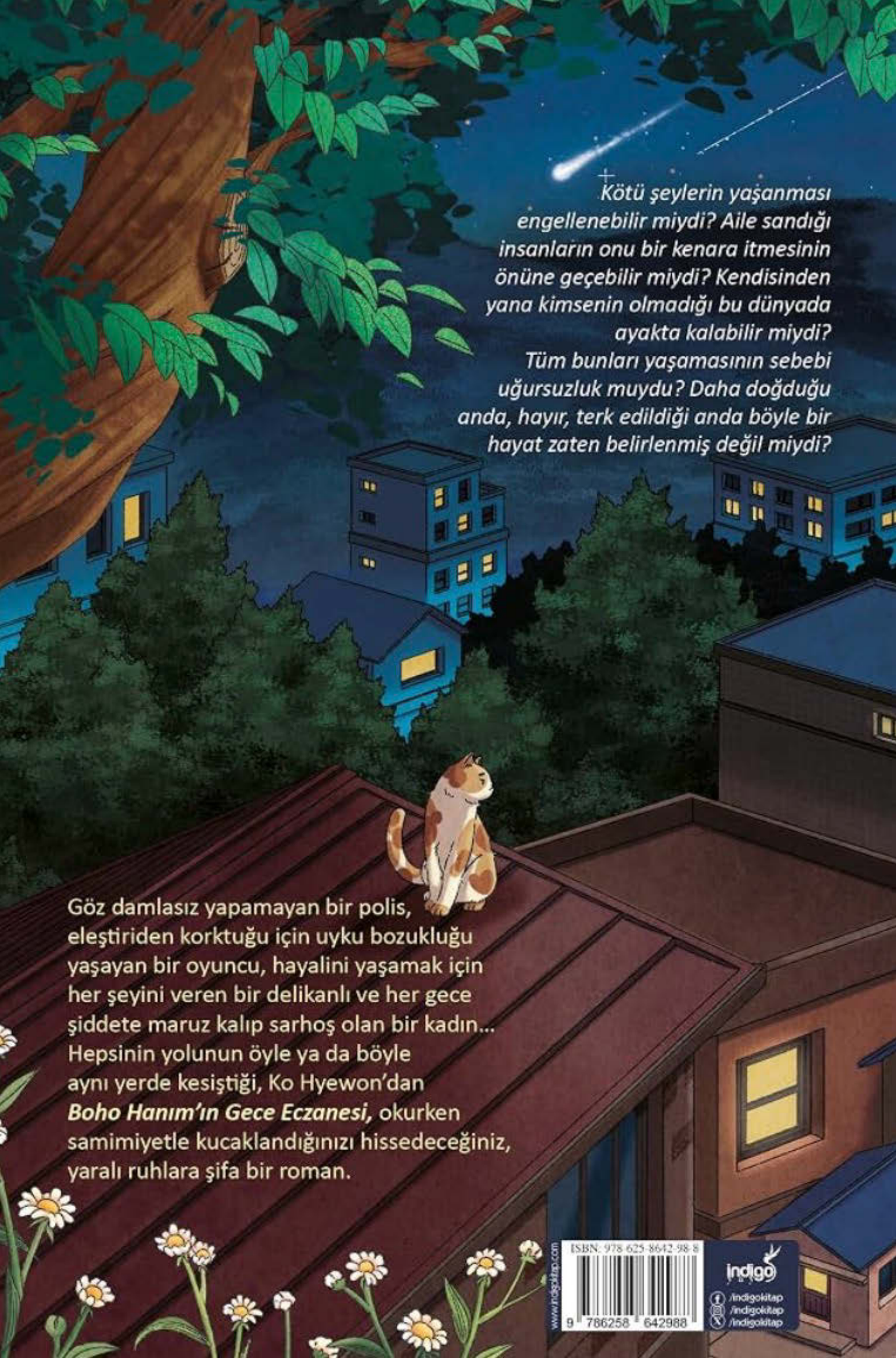
Ko Hyewon

Korece Aslından Çeviren: Nilay Özeser

BOHO HANIM'IN GECE ECZANESİ

어둔 밤을 지키는 야간약국

Kötü şeylerin yaşanması engellenebilir miydi? Aile sandığı insanların onu bir kenara itmesinin önüne geçebilir miydi? Kendisinden yana kimsenin olmadığı bu dünyada ayakta kalabilir miydi? Tüm bunları yaşamasının sebebi uğursuzluk muydu? Daha doğduğu anda, hayır, terk edildiği anda böyle bir hayat zaten belirlenmiş değil miydi?

Göz damlasız yapamayan bir polis, eleştiriden korktuğu için uyku bozukluğu yaşayan bir oyuncu, hayalini yaşamak için her şeyini veren bir delikanlı ve her gece şiddete maruz kalıp sarhoş olan bir kadın... Hepsinin yolunun öyle ya da böyle aynı yerde kesiştiği, Ko Hyewon'dan ***Boho Hanım'ın Gece Eczanesi,*** okurken samimiyetle kucaklandığınızı hissedeceğiniz, yaralı ruhlara şifa bir roman.

ISBN: 978-625-8642-98-8
9 786258 642988
www.indigokitap.com
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

고혜원
Ko Hyewon

BOHO HANIM'IN GECE ECZANESİ

어둔 밤을 지키는 야간약국

Koreceden Çeviren: Nilay Özeser

İNDİGO KİTAP

AÇILIŞ:
ECZANEDE GECE YARISI

Saat beşi on dokuz geçiyordu, güneşin battığı an. Yılın en uzun gecesini müjdeleyen kış gündönümü başlıyordu. Güneş yavaş yavaş çekilip H. Mahallesi'ne karanlık çöktüğünde, apartmanlar bölgesindeki Gece Eczanesi'nin tabelası bir anda yandı.

Gece Eczanesi tam o anda kapılarını açtı.

Boho mesaiden çıkmış insanlara bakarak eczanenin ışıklarını yaktı. Ortalık henüz tam karanlığa gömülmemişti, gökyüzü renklerini ardı ardına sergiliyordu. Boho rengârenk göğe bakarak bilgisayarı açtı. Simsiyah ekran bir an maviye dönecek gibi oldu, ama hemen ardından kapandı.

"Yine başladık."

Boho bilgisayar kasasına avucuyla iki kez sertçe vurdu. Avucunun içi eski makinelere karşı tesirli bir panzehirdi sanki. Bilgisayar yeniden, vınlayarak açılmaya başladı. Boho'nun eczacı olarak yerine getirdiği ilk görev buydu.

Külüstür bilgisayar kasası ısınıp uğuldarken, Boho eczanenin arka kapısından teslim edilen ilaçları içeri taşıdı. Sipariş formlarıyla birlikte ilaçların stok sayısını kontrol edip kutuların üzerine fiyat etiketlerini yapıştırdı. Son zamanlarda en çok soğuk algınlığı ilaçları satılıyordu. İlaç dolabını türlü soğuk algınlığı ilacıyla tıka basa doldurdu. Geçip gideceğini sandığı grip salgını kış boyunca hız kesmeden devam etmişti. Hastaların artması, Boho açısından stok derdi yaşanmayan bir bolluk demekti. Ama her bolluğun bir de durgun tarafı olurdu. Neredeyse hiç satılmadığı için tozlanan ilaç kutularının üstünü küçük bir fırça yardımıyla tek tek temizledi. Bu işi de hallettikten sonra, Boho için geriye yalnızca tezgâhın arkasında durup dışarıyı seyretmek kalıyordu. Boho zamanının çoğunu, gecenin bir vakti eczanenin kapısına asılı eski çanı çınlatarak içeri girecek bir müşteriyi bekleyerek geçirirdi.

Gece Eczanesi'nin cam kapısındaki ne zamandan beri orada olduğu bilinmeyen eski çanın sesi kulağı sağır edecek kadar yüksekti. Kapı bu çınlayan sesle aralandıktan sonra içeri girenlerin çoğu tanıdık yüzler olurdu. Gündüzleri nerede iş çıkarsa oraya koşup geceleri tiyatro provası için yollara düşen Jihwan, bir durak ötedeki pavyonda konsomatrislik yapan Rani, fazla mesailer yüzünden eczanenin müdavimi haline gelen Yunui... Uyuyamayanların yolu işte buraya, Gece Eczanesi'ne düşerdi. Boho, eczanenin müdavimi bu müşterilerin isimlerini sormaya gerek duymadan zamanla öğrenmişti. Bazıları kendilerini bizzat tanıtmış, bazıları sarhoşken

isimlerini ağzından kaçırmış, bazıları yanlışlıkla kartvizitlerini düşürmüştü. Kimilerinin ismini nasıl öğrendiğini bile hatırlamıyordu. Aydınlık gündüzler yerine karanlık gecelere ait bu simaların hayatları, Boho'nun gözünün önünde kabaca şekillenirdi. Çoğu, geceleri bile durmaksızın koşturmak zorunda kalan insanlardı.

Gecenin en derin vaktinde, H. Mahallesi'nin ara sokaklarında nefesi kesilene kadar koşan Dain bir an durup soluklandı. Gümbür gümbür atan kalbinin titreşimi bütün bedenine yayılıyor, onu kovalayan birkaç kişinin ayak sesleri ara sokağı inletiyordu. Üzerine doğru hızla yaklaşan bu sesler karşısında Dain, gevşek bağlanmış spor ayakkabısının bağcıklarını aceleyle çekip sıkılaştırdı, yeniden koşmaya başladı. Ne diye peşine takılmışlardı ki? Dain karanlığa gömülmüş ara sokakta koşarken hayatının niçin bu halde olduğunu sorguluyordu. Ne zamana dek kaçarak yaşayacaktı? Sırtındaki kırmızı çantasının ağırlığı omuzlarını eziyordu. Tıpkı bir yıl önce, evdeki tüm eşyalarını sırt çantasına tıka basa doldurup koşarak kaçtığı o günkü gibi.

En başa dönersek her şey belki de anne babasıyla göz göze geldiği o anda başlamıştı. Dain onlarla ilk karşılaştığı anı bütün berraklığıyla hatırlıyordu. O gün anne babası Dain'e bakarken tuhaf, biraz da zoraki bir gülümseme takınmıştı. Ve ilk karşılaşmalarından sonra bir daha ona hiç gülümsememişlerdi. Bu gerçeği fark ettiği andan itibaren, Dain içinde

bir şeylerin bozulmaya başladığı düşüncesini bir türlü aklından atamadı. Sanki zihnindeki bir vida gevşemişti. Onların sözünü ne kadar dinlese de, ne kadar çok ders çalışsa ve yarışmalarda birinci olsa da anne babası ona asla ilgi göstermedi. Kayıtsız ve umursamazdılar. Bu tepkisizlik onu iyice çileden çıkarıyordu. Ne yaparsa yapsın onları memnun edemeyeceğine dair o kesin inanç, Dain'i yavaş yavaş kemirip içten içe bozdu. Nihayetinde durumu kabullendi. Kardeşi hiçbir şey yapmasa bile anne babasının gülücüklerini üzerine toplardı. Madem böyle gülebiliyorlardı, o halde sorun kendisindeydi. Onun hatasıydı. Daha iyi olmalıydı.

Ne var ki kendini suçlayarak vardığı bu sonuç bile çok geçmeden anlamsızlaştı. Anne babasının ona gülümsememesinin asıl nedeni evlatlık olmasıydı. Bu gerçeği öğrendiği anda, gevşek de olsa zihnini güçlükle ayakta tutan vida tamamen yerinden çıktı. Dain başından beri bir zorunluluktu. Öz çocuk sahibi olabilmek için önce başkasının çocuğunu büyütmek gerektiğini söyleyen yaşlı bir şamanın sözü üzerine evlat edinilmişti. Dain bu hikâyeyi kardeşinin ağzından duymuştu. Yani Dain'in ilk hatırasının anne babasıyla karşılaştığı an olması, aslında yetimhanede seçildiği o güne uzanıyordu. Hayatındaki en mutlu an belleğinin derinliklerine kazınmıştı. Böyle bir nedenle eve alınmış bir evlatlığın öz çocuklarına yumruk atması elbette affedilemezdi, ardından gelen dışlanmaysa kaçınılmazdı. Kardeşi sandığı çocuğun Dain'e savurduğu "yetim piç" sözü acımasız ama gerçekti ve bu yüzden ceza almasına lüzum yoktu. Anne babasının onu

artık insan yerine koymadıklarını açıkça belli eden bakışları Dain'in yüreğine bıçak gibi saplanmıştı. O bakışların altında paramparça olmadan önce kaçması gerekiyordu, az da olsa koşabilecek gücü varken, o bakışlar elini kolunu tamamen bağlamadan önce... Dain odasındaki eşyaları sırt çantasına tıkıştırıp kaçtı. Yalvarırken yüzüne bile bakmayan o dört gözün ilk kez yalnızca ona kilitlendiği an, Dain'in anne babasına dair son hatırasıydı.

Evden ayrılalı bir yıl olmuştu. Bu süre boyunca evlerinden kaçan çocukların oluşturduğu gruplarla yaşamıştı ama son katıldığı grup özellikle tehlikeliydi. Zaten bu tür gruplar, ailelerinden kaçan çocukların "yeni bir aile" adı altında birbirlerine yeniden baskı kurduğu yapılardan ibaretti. Bu yüzden Dain bu dünyada yerini bulamadı. Oradan oraya sıçrayan bir çekirgeydi sanki, hiçbir grupta uzun süre tutunamadı. Ancak bu da sorun değildi. Ne de olsa kaçak ailelerde kimse kimseyi gerçek anlamda gözetmezdi. Sadece aynı durumda olan çocukları görüp rahatlamakla, birbirlerinin acıma duygusundan faydalanmakla ve aralarında bölüşmek üzere para kazanmakla meşguldüler. Ama bu kez dahil olduğu aileden kaçmak mümkün değildi. Üstelik kazandığı bütün paraya el konmuş, kelimenin tam anlamıyla oraya hapsedilmişti. Burası kaçak ailelerin içinde en kötülerindendi. Yaptıklarının nereye varacağını hiç düşünmeyen, dizginlenemez biçimde ilerleyen en korkutucu türdendiler. Dain bu şekilde kaçmaya çalışırken yakalanırsa şimdi bulunduğu yerden çok daha karanlık bir yola sürüklenecekti. Kaçak aile içinde ona "hain" damgası

vurulacak, hiyerarşinin en alt sırasına itilecekti. Ne pahasına olursa olsun bu gece kaçmayı başarması gerekiyordu.

Birkaç saat önce Dain, evden ayrıldığı günkü gibi sırt çantasını topladı. Kime ait olduğunu anlayamadığı kırmızı çanta dikkatini çekti ve eline geçirebildiği her şeyi içine tıkıştırıp kaçtı. Karanlık sokaklarda körü körüne koştu. Kalbi göğsünü yaracakmış gibi atıyor, kışın keskin soğuğu boğazına işliyordu. Saklanacak bir yer arıyordu. Hayır, saklanacak bir yere ihtiyacı vardı.

Tam o sırada Dain'in karşısına karanlık sokağı aydınlatan bir eczane çıktı. H. Mahallesi'ndeki apartman sitelerini bölen dar sokakların kesiştiği noktadaydı. Tabelasında yalnızca "Gece Eczanesi" yazıyordu. Cam kapının üzerindeyse çalışma saatlerini gösteren bir kart vardı:

Yılın Her Günü Açık
Günbatımından Gündoğumuna Kadar

Tuhaf, diye düşünen Dain tezgâhın arkasından dışarıyı izleyen kadını fark etti. Üzerindeki beyaz önlüğe bakılırsa bu tuhaf eczaneyi bu kadın işletiyordu muhakkak. Kadın gözlerini iyice kısmış dışarı bakıyordu. Delip geçen bakışıyla insanın tüylerini diken diken eden, disiplinli bir okul öğretmenini andırıyordu. Eczacının kendisine dik dik baktığını hissettiğinden ikilemde kalan Dain hemen aklını başına topladı ve kapıyı hızla açtı. Tereddüt edecek vakit yoktu. Çan çaldı. O anda eczacı, soğuk ve ters bir tonla konuştu. Hatta

Dain'e kalırsa sesinde nezaketsizlikten ziyade açık bir bıkkınlık vardı.

"Hangi ilaç lazım?"

Dain bir anlığına duraksadı. Kışın ortasında olmalarına rağmen gecenin bir vakti koşmaktan bütün bedeni yanıyordu. İçindeki karmaşa dinmiyordu. Şu anda ilaca değil, nefes alabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Başka bir deyişle:

"Saklanacak bir yer lazım bana."

Bu sözler üzerine eczacı derin derin iç çekti ve tezgâhın yanındaki yan kapıyı açtı. Bu içeri girip saklanmasına dair bir işaretti. Dain tezgâha yaklaşınca beyaz önlüğün üzerine mavi iplikle işlenmiş ismi fark etti. Choi Boho. *Amma tuhaf isim*, diye geçirdi aklından. Dain duraksayınca eczacı "Keyfin bilir," dercesine kapıyı kapatmaya yeltendi. Dain yavaş yavaş daralan kapı aralığından sıyrılıp içeri girdi. Bir tezgâhın arkasına ilk kez adım atıyordu. Sonuçta bugüne dek buraya girmesini gerektirecek bir durum olmamıştı. Tezgâhın hemen altında bir kasa vardı, yanındaysa üzerlerine "enerji verici", "vücut ağrısı" gibi notlar düşülerek kullanım amaçlarına göre ayrılan çeşitli ilaçlar paketlenmişti. Belli ki bunlar biri için önceden hazırlanmıştı. Takviyelerle yorgunluk giderici ilaçlar da bir köşede üst üste diziliydi. Daha ilerideyse bir paravanla ayrılmış ilaç hazırlama odası bulunuyordu.

"Ne bakındın öyle? İlk kez mi eczane görüyorsun?"

"Eh, buraya ilk kez giriyorum."

"Sen saklanmayacak mıydın? O koca cüssenle orada öyle dikilirsen hemen yakalanırsın."

Bu söz üzerine irkilen Dain tezgâhın altına çömelip saklandı. Uzun bacaklarını toparlayarak kırmızı sırt çantasını göğsüne sıkıca bastırdı. Eczacı hiçbir şey söylemedi. Dain'in yanında öylece dikiliyordu.

Çok geçmeden bir grup çocuk aceleyle kapıyı itip içeri daldı. Boho ağzına kadar açılan kapıya bakarken neden okullarda çocuklara biraz olsun ölçülü davranmayı öğretmediklerini düşündü. Bakışları her an kopacakmış gibi duran menteşelere kaydı. Kapı gıcırdarken camın sallanıyor gibi olması aklına hemen tamir masrafını getirdi. On yılı aşkın süredir onarıp durarak ayakta tutmuştu burayı. Belki de gerçekten otomatik kapıya geçmenin zamanı gelmişti. Rahat olurdu doğrusu. Ansızın içeri doluşan çocuklarsa Boho'nun bakışlarının nereye yöneldiğini zerre umursamıyor gibiydi. Tezgâhın altına saklanmış genç adamın peşinden geldikleri gün gibi açıktı. Grubun elebaşı olduğu her halinden belli olan çocuk söze girdi.

"*Ajumma*,* bizim yaşlarda bir çocuk gördün mü? Kırmızı çantalı?"

Büyükleriyle senli benli konuştuğunun da, Boho'nun tezgâhın altına doğru kaçamak bir bakış attığının da farkında değil gibiydi. Saklanan çocuk bakışlarıyla âdeta "lütfen yardım et" diye yalvarıyordu. O çaresiz bakışa yenik düşen Boho kendinden emin bir edayla cevap verdi.

* Orta yaşlı ya da evli kadınlara hitap edilirken kullanılır. (ç.n.)

"Görmedim."

Bunun üzerine elebaşı gibi görünen çocuk tezgâha yaklaştı. Sanki başka türlü yapamıyormuş gibi sallana sallana yürüyordu. Böyle yürümeye devam ederse kalçası kayacaktı. Belki de ayak bileği ağrıdığı için böyle yürüyordu.

"Bu tarafa doğru koşmuştu ama."

Leş gibi içki kokuyordu. Boho nefesini tuttu. *Sarhoşluktan öyle yürüyormuş demek.* İçkiden nefret ederdi çünkü hemen uykusunu getirirdi.

"Görmedim dedim ya."

Boho önceden hazırladığı akşamdan kalma ilacını tezgâhın altından alıp çocuğa uzattı. Aslında bunu müdavimlerinden Rani için ayırmıştı ama çocuğun daha çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Bundan al bence. İyi gelir. Beş bin won."

"Ajumma, bize bir de ilaç mı kakalıyorsun?"

Çocuklar Boho'nun uzattığı ilaca bakarak gülüştüler. Boho kelimenin tam anlamıyla alay konusu olmuştu. Sanki kale almaya değmezmiş gibi onu baştan aşağı süzüyorlardı. Buna rağmen Boho tepki vermedi. Zaten bugüne kadar karşılaştığı müşteriler arasında böylesi ilk değildi, üstelik bu halleri ona hiç mi hiç dokunmuyordu. İster garip garip baksınlar ister alay etsinler, hiç mühim değildi. Burası bir eczaneydi ve onun için önemli olan tek şey de buydu. Karşısındaki müşterinin ihtiyaç duyduğu ilacı verebildiği sürece Boho halinden memnundu.

"Evet, eczacıyım ben. Tabelayı görmediniz mi? Burası bir eczane."

Afallayan çocuklar tuhaf bir varlığa bakıyorlarmış gibi Boho'yu incelediler. Ama Boho o bakışları boşa çıkarırcasına, ilaç dolabından yorgunluk giderici vitamin getirdi.

"Beş bin won fazla geldiyse şununla da idare edebilirsiniz. Bu üç bin won."

Grubun elebaşı tezgâhın üzerindeki akşamdan kalma ilacını açıp kafasına dikti. Elbette parasını ödemedi. Boş şişeyi de pat diye tezgâha bıraktı.

"Kırmızı çantalı bir it görürsen parasını ondan iste."

Ardından kıkır kıkır güldüler ve hep birlikte çıkıp gittiler. Eczane sessizliğe bürünmüştü, Boho tezgâhın üzerinde duran yorgunluk gidericiyi alıp yeniden ilaç dolabına yerleştirdi. Böyle şeyleri o kadar çok yaşamıştı ki artık olağan geliyordu. Hatta bu kadarı iyiydi bile. Gençler eczaneden uzaklaşıp karanlık sokaklara doğru gözden kaybolduklarında Boho, Dain'e artık çıkabileceğini belli eden bir işaret verdi. Tezgâhın altında nefesini tutarak bekleyen Dain ancak o zaman rahat bir soluk aldı. Bacakları uyuşmuş olmalıydı, kucağına sımsıkı bastırdığı kırmızı sırt çantasını yere bırakarak bacaklarını ileri doğru uzatıp elleriyle ovuşturdu. Boho ona yukarıdan bakarak sordu.

"Ne yaptın da peşine düştüler?"

"Parayı alıp kaçtım."

Boho bunu duyar duymaz tezgâhın kapısını açtı.

"Çocukları geri çağırmam gerek desene. Hırsızmışsın meğer."

Dain telaşla Boho'ya yapıştı. Önlüğü kavrayan eli hafifçe titriyordu.

"Hayır hayır! Bu zaten benim param. Paramı alanlar onlardı! Saçma sapan tiplere bulaştım diye başım yeterince ağrıdı zaten, yapma!"

Boho, haksızlığa uğramış olmanın verdiği öfkeyle ayağa fırlayıp yakınmaya başlayan Dain'i sessizce izledi. Uzun boyluydu ama hâlâ toydu, bedenini gere gere duruşu ne kadar genç olduğunu ele veriyordu. Daha gençti, o yüzden bu halinin ne denli yıpratıcı olduğunun farkında değildi.

"Son zamanlarda tuhaf işlere bulaşmaya başladılar. Daha fazla içine çekilmeden gruptan kaçtım ben de."

"Gidecek bir yerin var mı?"

Dain bir an ne diyeceğini bilemedi, gözlerini sağa sola kaçırdıktan sonra cevap verdi.

"Başka grup mu yok? Biri alır beni."

Boho bunu duyar duymaz, *Demek ki gidecek bir yeri yok,* diye içinden geçirdi. Yürüyebildiğini göstermek istercesine göğsünü gererek paytak paytak ilerleyen bir ördek yavrusuna benziyordu. Küçücük cüssesini olduğundan büyük göstermeye çalışıyor gibi bir hali vardı. Gecenin bir yarısı üzerinde okul üniformasıyla ansızın eczanesine gelen bu genç, en fazla bir lise öğrencisi yaşlarındaydı. Açık kahverengiye çalan düz saçları vardı, gürbüzdü. Dudaklarının bir köşesi kızarıp çatlamıştı. Bembeyaz, pürüzsüz teniyle hâlâ küçücük bir çocuk gibiydi. Boho'nun bakışları çocuğun sol göğsüne iliştirilmiş isimliğe kaydı. Yu Dain.

"Tek yaşayamayacaksan neden evden kaçıp sokaklarda dolanıyorsun? Evine dön demeyeceğim ama bir gruba

tutunmak yerine kendi başına ayakta kalmanın yolunu bulmalısın."

"Zaten dönebileceğim bir ev yok. O yüzden sokaklardayım," dedi Dain. Sonra da bu çok doğal bir şeymiş gibi hafifçe gülümsedi.

Boho, Dain'in düzgünce giydiği okul ceketinin altından dışarı taşan buruş buruş olmuş gömleğe baktı. Her birimizin hayat hikâyesindeki gibi, ne kadar saklamak istesek de gizlenemeyen şeyler vardı. Dışarıya belli etmemek için ceketle örtmeye çalıştığımız o buruşuk gömlek mutlaka kendini ele verirdi.

"Bu üzerindekiler ne peki? Az önce gelen çocukların hiçbiri üniforma giymiyordu."

"Mezun olmadan hemen önce okulu bıraktım da... okula gitmeyince dışarı üniformayla çıkasım geliyor."

"Sen de bir değişiksin."

Boho'nun sözleri üzerine okul üniformasının ceketini okşayıp mahcup bir gülümseme takınan Dain'in yanağında hafif bir gamze belirdi. Hayır, gamze değil, küçük bir yara iziydi bu. Güldüğü zaman kar beyazı teninde yer edinen iz gamzeymiş gibi görünüyordu. Boho bunu hemen fark etti, çünkü bu eczanede karşısına her gün böyle yara izleri çıkıyordu.

"Haklısınız. Biraz daha dayansaydım mezun olacaktım..."

Üzerinde durmaya değmezmiş gibi, "Dayanamamanın bir sebebi vardır elbet," dedi Boho. Sonra da aklına bir şey gelmişçesine tezgâhın çekmecesini karıştırmaya başladı.

Dain ise bakışlarını kaçırıp eczanenin duvarına asılı saate çevirdi. Aslında zamanı merak ettiği yoktu, sadece bakışlarını

doğrultacak bir yer arıyordu. Saatin içindeki saniye ibresi bir an bile duraksamadan ilerliyordu. Sahiden de bir sebebi var mıydı? Yoksa sadece zayıf mıydı? Evden kaçmaması, anne babasının o ezici bakışlarına katlanması mı gerekirdi? Kardeşinin doğum gününü kutlamak için pasta taşırken yanağına değen mumun sıcaklığını hatırladı. Dain onu küçük kardeşi saymıştı, öyle olmasını istemişti. Gerçek bu olmasa bile... O yakıcı günü hatırlayınca yanağına usulca dokundu. Saatin saniye ibresi tıkır tıkır ilerlemeye devam ediyordu. Güneş henüz doğmamıştı. Dain orada durmuş, gecenin karanlığına dalgın dalgın bakıyordu. Eczanenin camına bitkin düşmüş, üstü başı dağınık bir çocuk yansıyordu. Evden kaçtığında hava karanlıktı, bu yüzden daha aydınlık bir yer bulmak istemişti. Ama kendine geldiğinde hâlâ kaçıyor olduğunu fark etti. Üstelik bu kez daha da karanlık bir yöne doğru...

"Buldum."

Boho'nun sesini duyan Dain tezgâha doğru döndü.

Boho çekmeceden bir tane *yanggaeng** çıkarıp uzattı. Kırmızı fasulyeli bir yanggaeng.

"Nereden çıktı ki bu birden?"

"Bugün kış gündönümü. Kırmızı fasulye yenir."

"Ajumma... gerçekten de çok eski kafalısın."

"Uğursuzluğu kovmak lazım."**

* Jöle kıvamında geleneksel bir tatlı. (ç.n.)

** Kış gündönümü, kötü ruhların en aktif olduğu zaman olarak görülür. Kırmızı renk Kore inancında kötü ruhları uzaklaştıran, uğursuzluğu kıran bir renktir. (ç.n.)

Uğursuzluğu kovmak, diye düşündü Dain ve yanggaengi aldı. Kötü şeylerin yaşanması engellenebilir miydi? Aile sandığı insanların onu bir kenara itmesinin önüne geçebilir miydi? Kendisinden yana kimsenin olmadığı bu dünyada ayakta kalabilir miydi? Tüm bunları yaşamasının sebebi uğursuzluk muydu? Daha doğduğu anda, hayır, terk edildiği anda böyle bir hayat zaten belirlenmiş değil miydi? Dain elindeki tatlıya dalgın dalgın bakarken Boho bekletmeden yemesini ister gibi el etti.

"Tüketim tarihi geçmemiştir, değil mi?"

"Ne biçim soru bu? İnsanı hasta edecek bir şeyi verir miyim ben sence? Eczacıyım yahu."

Dain kırmızı fasulyeli yanggaengin ambalajını açtı ve bir ısırık aldı. Tatlıydı. Uzun zamandır kimse ona bu denli sevecen davranmamıştı. Normalde pek sevmediği kırmızı fasulyeli yanggaengin neden bu kadar lezzetli geldiğini kendisi de anlayamadı. Paketin yarısına gelmişti ki Boho konuştu.

"Bin won alayım."

"Anlamadım?"

Dain şaşkın şaşkın Boho'ya baktı. İkram etmemiş miydi yani? Satın alacağını söylememişti ki. Boho, Dain'in yere bıraktığı kırmızı sırt çantasını işaret etti.

"Param var demedin mi? Burası eczane, ben de ilaç satarak geçinen bir esnafım. Parasını ödeyip de git."

"İlaç değil ki bu."

"Bedavaya hiçbir şey yok bu dünyada. Ha, o çocuğun içtiği akşamdan kalma ilacının parasını da ödemen gerek."

"Yok artık, ne cimriymişsiniz. O zaman kendiniz alın çantamdan!"

Bir elinde yanggaengle sırt çantasını Boho'ya uzattı. Boho hiç tereddüt etmeden çantayı aldı. Sonra da fermuarını açıp içini karıştırmaya başladı. Kırmızı sırt çantasındaki buruş buruş para destelerinin arasından tam altı tane bin wonluk banknot çıkardı. Bir, iki, üç, dört, beş, altı. Boho paraları bir kez daha sayarken Dain yanggaengden bir lokma daha alıp sessizce onu izledi.

"Hesap tamamdır. Hadi, git artık."

Ondan gitmesini istemesine rağmen Dain eczaneden çıkmadı. Aksine, henüz bitirmediği kırmızı fasulyeli yanggaengi sallaya sallaya içerideki sandalyelerden birine oturdu. Boho bir elinde Dain'in kırmızı sırt çantasıyla "Derhal defol," dercesine bir bakış fırlattı. Dain ise o bakışı görmezden gelerek, hiçbir şey yokmuş gibi Boho'ya sordu.

"Niye gecenin bu saatinde tek başına çalışıyorsunuz?"

"Cevap vermem mi gerekiyor?"

"Siz bana neden üniformayla dolaştığımı sormuştunuz ama."

Boho elindeki sırt çantasını yere bıraktı. Tek elle taşımak için epey ağırdı.

"Gündüzleri yardım edecek insan çok."

"Canımı sıkma da çık," der gibi bakan Boho'ya rağmen Dain, yanggaengi ağır ağır çiğnemeye devam etti. Uzun zamandır hissetmediği bir dinginlikti bu. Burası güvenliydi.

1

Günün İlacı

Göze Temas Ettirmeyin

Gece Eczanesi, H. Mahallesi'nde bir hayli meşhurdu. Bunun nedeni, her gün değişen günbatımı saatine göre açılıp gündoğumunda kapanması gibi alışılmadık bir çalışma kuralı olmasıydı. Gündüz vakti kapıyı çalıp bağırsanız da Gece Eczanesi'nin kapısı asla açılmazdı. Ama gece olunca, kimseden ses soluk çıkmasa bile müşterileri bekleyen ışıklar erkenden yanardı.

Eczane dışında çevrede yalnızca bir marketin bulunduğu bu sakin apartmanlar bölgesinden sadece bir durak ilerleyince ortam büsbütün değişirdi. Sağa doğru bir durak yürüdüğünüzde her çeşit zincir restoranın ve barın sıralandığı bir caddeye çıkardınız; sola doğru bir durak yürüdüğünüzdeyse sabaha karşı bile açık olan, büyük bir geleneksel pazar bulurdunuz. İnsan sirkülasyonunun nazaran az olduğu bu karanlık apartmanlar bölgesinin tam ortasında, yalnızca Gece Eczanesi ışıl ışıl yanardı. En gösterişli gece manzaralarından bile daha parlaktı. Zaten ışık dediğiniz karanlıkta daha çok parlamaz mıydı? Eczaneyi çevreleyen gökyüzü yavaş yavaş kararark siyaha büründüğünde, Boho tezgâhın yanındaki düğmeye basardı ve o anda eczanenin dış aydınlatmaları birbiri ardına yanardı. Boho'nun zamanında birer birer eklediği dış lambaların sayısı şimdi sekize çıkmıştı. Boho böyle

zarar etmez mi diye düşünse de açılıştan bu yana tam on iki yıl boyunca ayakta kalmayı başarmıştı.

Anjeon Market'in önündeki sedirde toplanmış yaşlılardan biri, ışıkları sönmüş eczaneye bakarak, "Şu iki katlı binanın tamamı eczacının zaten. O yüzden batmadı bugüne kadar," dedi.

Gece Eczanesi'nin tam karşısında duran Anjeon Market otuz yılı aşkın süredir ayakta kalan bir mahalle marketiydi. Ne varsa onu satar, olmayanı da bulmaya çalışmazdı. Otuz yıldır bu marketi işleten Jeongbun'un düsturu da buydu zaten: Olmayanın peşine düşme, elinde olanı sat. Jeongbun'un evladı gibi gördüğü Anjeon Market, uzun yıllar boyunca H. Mahallesi'nin eskilerinden biri olarak yerini sağlamlaştırmıştı. Mahallenin yaşlıları da her gün Anjeon Market'in önündeki sedirde toplanırlardı. Yakın zamanda belediyeye ait bir yaşlılar lokali açılmıştı ama H. Mahallesi hafif eğimli bir yokuşun üstünde, lokalse yokuşun altındaki düzlüğe kuruluydu. Bu yüzden mahalleli ihtiyarlar oraya inmeye pek cesaret edemiyordu. Anjeon Market'in önündeki sedir, mahalle dedikodularının yuvası haline gelmişti. Marketin tam karşısındaki Gece Eczanesi hemen göze çarpıyor, yaşlı sakinler için ilgi çekici dedikodulara konu oluyordu. Sedirin yanındaki eski sobada ellerini ısıtan yaşlılar, eczaneye bakarak bu iki katlı binanın değerini konuşuyor, genç bir eczacının burayı nasıl satın aldığını hararetle tartışıyordu.

"Nasıl almış o binayı?"

"Aman canım, dünyadan haberin yok! O binada iki kişi öldü ya!"

"Hem de bizim mahallede?"

"Ne kadar korkunçtu bir bilsen... Binanın önü kan gölüne dönmüştü."

Marketin içindeki gaz ocağında yeni yıl için garaetteok kızartıp çıkan Jeongbun bu sözleri duyar duymaz, hararetle anlatmaya devam eden yaşlının sırtına bir şaplak indirdi. Sırtına vurulan ihtiyar, acıyla homurdanarak Jeongbun'a ters ters baktıysa da sesini çıkaramadı. Ne de olsa Jeongbun ondan dört yaş büyüktü.

"Lafa bak! Sen bu mahalleye geleli daha on yıl bile olmadı, her şeyi kendi gözünle görmüş gibi konuşuyorsun."

"Niye öyle diyorsun canım, şu karşı tarafta oturan ihtiyar öyle bir anlattı ki gözümün önünde canlandı!"

Jeongbun homurdanıp duran ihtiyarın ağzına bir parça garaetteok tıkıştırdı. "Sus da şunu ye."

Sonra da sedirin etrafında toplanmış yaşlılara hâlâ sıcacık olan garaetteokları birer birer dağıttı. Ama ağızlarına tıkıştırılan pirinç kekleri bile onları susturmaya yetmedi. Konu bu kadar çalışarak gerçekten geçinip geçinemeyeceğinden açıldı; ardından geceleri sanki birini bekliyormuş gibi durduğuna, insanların omzuna yapışmış ruhları görebildiği için verdiği ağrı bantlarının bu kadar işe yaradığına, teninin bembeyaz olmasının aslında ciddi bir hastalığa işaret ettiğine, derken en sonunda eczacının ne zaman evleneceğine kadar geldi. Söylentiler uzayıp giden sıcacık garaetteoklar gibi kopmadan

birbirine eklenip durdu. Gece Eczanesi'yle ilgili türlü hikâye ve aslı astarı belli olmayan dedikodular mahallede kol geziyor, ama gerçeği kimse bilmiyordu. Çünkü Gece Eczanesi'nin eczacısı Choi Boho, gün batıp da eczanenin kapısını açacağı ana kadar, binanın ikinci katındaki evinden asla dışarı çıkmıyordu.

"Kaç yaşında bu kadın?"

"İlk geldiğinde çok gençti. Şimdilerde otuzlu yaşlarının sonlarındadır herhalde."

"Çok genç, çok."

"Beni ürkütüyor ama."

"Beni de. Bakışları buz gibi."

"Ağrı bandı işe yarasın da gerisi teferruat."

Sedirin üzerinde kıkırdayıp sohbet eden yaşlılar birer birer evlerine dönene kadar Gece Eczanesi'nin ışığı bir türlü yanmak bilmedi.

Gün batar batmaz, az önceye kadar karanlığa gömülü olan eczane binasının ikinci katındaki sensörlü ışık aniden yanıp söndü. H. Mahallesi'nde herkesin adını bildiği ancak kimsenin yakından tanımadığı Gece Eczanesi'nin eczacısı sonunda evinden çıkmıştı. Uzun boylu ve zayıf yapılı Boho, soğuk kış havasına rağmen üzerine palto bile almadan beyaz önlüğüyle dışarı adım atmıştı. Eski binanın yüksek taş merdivenlerinden aceleyle inerken hafiften sendeledi. Boho merdivenleri basamak basamak inerken doğal dalgalı, hafif kabarık, orta boydaki saçları her adımda hafifçe sallanıyordu.

BOHO HANIM'IN GECE ECZANESİ

Eczanenin kepengini kaldırdı. Her şey otuz saniyesini almıştı. Boho'nun işe gelmesi bu kadar sürüyordu. İkinci kattan birinci kata inen taş merdivenleri aştı mı eczaneye varıyordu; bu yüzden soğuk kış günlerinde bile yalnızca önlüğüyle dışarı çıkmasında bir mahsur yoktu. Ne var ki mahalledekiler bu halini görmüş, onda bir tuhaflık olduğunu söylemişlerdi. Hatta onun gerçekten insan olmayabileceğini ima edenler dahi vardı. Oysa Boho'nun kışın bile üstüne palto almamasının sebebi son derece basitti: İşe birkaç adımla gidip gelebiliyordu. Yine de bu yanlış anlaşılmaların arkası kesilmiyordu. Boho kendini açıklamaya tenezzül etmedi. Daha doğrusu, bakışlarından çekindikleri için kimse ona gerçek sebebini sormadı. Boho çoğu zaman, pek de dostane sayılmayan izleniminin işine yaradığını düşünüyordu. Çünkü ifadesiz yüzü ve soğuk tavrı nedeniyle kimse Boho'yu hafife almıyordu. Bu yüzden kimse ona eczane binasının neden kendisine ait olduğunu doğrudan sormaya cesaret edemiyordu. Halbuki sorsalardı söyleyebilirdi.

Boho'nun Gece Eczanesi, eskiden yetmişli yaşlarında bir eczacınındı aslında. Binanın birinci katı eczane dükkânıydı, ikinci katındaysa eczacı hanımın tek başına yaşadığı küçük bir daire bulunuyordu. İki odası ve küçük salonunun bitişiğinde ufak mutfağı olan bu ev tek başına yaşayan biri için epey genişti. Eczacı on yıldan fazla bir süre önce, Boho'ya binanın anahtarlarını teslim ederken şöyle demişti:

"İkinci kattan birinci kata inmek zor gelmeye başladığında bu işi bırakacağımı söylemiştim kendime. Galiba o gün

bugün. Aslında burada en çok sevdiğim şey de şu merdivenlerdi. İşe gidip gelmek insanı ne kadar yoruyor, bir bilsen..."

O sıralar üniversite hastanesinde eczacılık yapan Boho başını hararetle yukarı aşağı salladı. Çünkü her gün iki saatini yollarda geçiriyordu. Mesai saatlerinde metroya binmek onun için başlı başına bir eziyetti. İçeride hayat belirtisi yoktu, metro karanlık tünellere doğru akıp giderken cama yansıyan yüzler ifadesizdi. Vagonu tıklım tıklım dolduran insanların gerçekten de hiç vakti yok gibiydi, Boho da onlardan pek farklı değildi. Ama kapıdan kapıya otuz saniye... Bundan daha iyisi olabilir miydi?

"İnsan yorulunca tahammülü kalmıyor. Oysa bizim işimiz gönül rahatlığı gerektirir."

"Gönül rahatlığı mı? Neden?" diye soran Boho başını hafifçe yana eğdi.

Eczacı denince insanın aklına, ağrıya en doğru ilacı veren kişi gelmez miydi? Bu işte gerekli olan şey dinginlikten ziyade hızlı karar verebilmek ve hemen harekete geçmekti. Özellikle bir anda pek çok reçeteyle uğraşmak gerektiğinde en önemli şey kesinlikti.

"Elbette. Karşılaştığımız insanlar genelde ya bir yerleri ağrıdığı için gelir ya da acilen ilaç aradıkları için telaş içindedir. Birçoğu sabırsız ve sinirlidir, bazıları da derdini anlatamaz. Bu yüzden sabırlı olmalıyız. Ancak o zaman doğru ilacı verebiliriz."

"Yine de ilaçtan iyi anlamak daha önemli değil mi?"

Yaşlı eczacı hafifçe gülümsedi.

"Yanılıyor muyum?"

"Ondan değil, ben de senin gibiydim," demişti eczacı. "Ama bundan sonra hastanede verdiklerinden bambaşka ilaçlar satacaksın. Acil hastaların ya da ameliyatlıların aradığı ilaçlar yerine bir paket ağrı bandı, bir şişe mide ilacı, bir kutu ağrıkesici... En çok bu ilaçlar satılır burada. Kimi gelir, gömleğini sıyırıp 'Şuraya bir bant yapıştırıver,' der, kiminin mide ilacının kapağını açacak hali yoktur, senden yardım ister kimisi de ağrıkesiciyi yutacak bir yudum su rica eder. Stres yüzünden kasları ağrıyanlar, sabırsızlıktan midesi bozulanlar, meşgul olmalarına rağmen dinlenmeyip her şeyi içine atanlar gelir buraya. O yüzden, artık bu eczanede ilaçla birlikte biraz da gönül rahatlığı satmamız gerek."

O zamanlar bu fikir Boho'ya tuhaf gelmişti. Sonuçta "dinginlik" ya da "gönül rahatlığı" denilen şey elle tutulur, gözle görülür şeyler değildi. Bunu sağlasa bile karşı taraf farkına varmadan geçip gitmez miydi? Bu denli soyut şeylerin ilaç gibi satılabileceğine inanmak zordu. Yine de Boho eczacının sözünü ettiği bu "gönül rahatlığı" halinin ne demek olduğunu az çok sezebiliyordu.

"Sizin gönül rahatlığınız sayesinde bu binanın sözleşmesini tek seferde imzalayabildim."

Yaşlı eczacı, Boho'nun sözlerine karşılık hafifçe gülümsemişti. Boho da konuşmasını sürdürmüştü:

"Açıkçası bu fiyata böyle bir binayı olduğu gibi devretmek görülmüş şey değil."

Sahiden de imkânsızdı. O sırada Boho hem bir eczane hem de yaşayacak bir yer arıyordu. Seul'de hem eczane

niyetine kullanabileceği hem de içinde yaşayabileceği, bütçesine uyan bir yer bulmayı hayal bile etmemişti. İhtiyar eczacı şöyle dedi:

"İmkânsız görünen şeyler de gerçekleşmeli ki hayat sürsün. Kendini şanslı say."

Haklıydı. Boho'nun bu iki katlı binayı bu kadar gençken elde edebilmiş olması belki de şansın bir sonucuydu. Gönlü geniş, yüreği ferah bir eczacıyla karşılaşmış olmasının şansı... Aynı zamanda, dışarıdan kimsenin kolay kolay uğramadığı yamaçtaki eczaneye kadar gidip çalışmayı göze alan Boho'nun çabasının da bir sonucuydu.

Hastanede işe girdiği andan itibaren eczacı pozisyonu arayışı başlamıştı. Ne zaman bir pozisyon çıksa Boho hiç düşünmeden oraya koşardı. Kimi yerin konumu kötüydü, kimi fazla pahalıydı, kimi zaman rakipleri çok güçlüydü kimi zaman da biraz düşüneyim derken fırsat kaçardı. Yine de vazgeçmeden, çaresizce ve büyük bir şevkle aramayı sürdürdü. Çünkü buna ihtiyacı vardı; huzurla yaşayabileceği kendine ait bir alanın, sevdiği insanla kuracağı bir yuvaya dönüşebilmesi için... Bu yuvayı kurmanın sorumluluğuysa kendisine aitti. İşte o sorumluluğu yerine getirmek için oradan oraya koşturururken karşısına çıkan yaşlı eczacının gönül rahatlığı, Boho'ya tam da gerektiği gibi dokundu. Bunun üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti. Ne var ki rahatlığın raf ömrü pek kısaydı...

"Bir tane sıvı yakı alacaktım!"

Hwangyeong o kadar dalgındı ki parasını ödemeden ilacı açıp sürdüğünü bile fark etmedi. Şu anda gözlerini kapatmasına izin verilse ayakta uyuyabilirdi. Gece boyu süren pusu nöbeti bir haftadır devam ediyordu.

Göz altına sürdüğü sıvı yakıyı bir zamanlar yanından ayırmazdı. Ömrü boyunca yaptığı sporu bırakıp polis memurluğu sınavına hazırlanmaya başladığı zamanlardı. Hayatı yuvarlak bir pistin etrafında koşmakla geçen ve tek hedefi bitiş çizgisi olan biri için daracık masada oturmak tam bir eziyetti. Penceresiz, küçücük bir goşivon odasında yaşarken uykusuzluktan gün boyu esnediği zamanlardı. Ama pes edip dinlenmek gibi bir lüksü yoktu; bu yüzden sıvı yakı sürmeye devam etti. Ne var ki bir haftayı geçen gece nöbetlerinin ardından sıvı yakı fayda etmemeye başlamıştı. *Demek ki şimdiden alıştım*, diye geçirdi içinden. İnsan bazı şeylere çok çabuk alışırken, bazılarına ne kadar maruz kalsa da bir türlü alışamıyordu. Sıvı yakının elbette ikinci gruba girdiğini sanmıştı ama anlaşılan insan en şiddetli acıya bile zamanla alışıyordu. Aklına, eskiden izlediği bir filmdeki sıvı yakıyla uzaylıları kovmaya çalışan şu kahraman geldi. O filmde kahraman kazanmış mıydı acaba... Geçmişe dalan Hwangyeong göz altına sıvı yakı sürerken yüzünde oluşan gülünç ifadeyi de, karşısında duran Boho'nun garip birine bakıyormuş gibi yüzünü buruşturduğunu da fark etmedi.

"Bunu süreceğinize on dakika uyusanıza."

Eczacının ses tonunu anlamak zordu, dostça bir tavsiye miydi yoksa hemen dükkândan çıkıp gitmesi için uyarı mı?

"Uykum açılsın diye aldım."

"Sıvı yakının amacı bu değil. Ağrıkesici ve iltihap giderici etkisi var; çarpma, morarma ya da kas ağrısı gibi durumlarda kullanılır. Uyanık kalmak için göz çevresine sürülmez." Boho kendi göz çevresini işaret ederek konuşmaya devam etti. "Retinaya zarar verebilir. Kolay kullanılan, basit bir şey gibi duruyor ama aslında hayli güçlü bir ilaç."

"Benim gözkapaklarım dayanıklıdır ama."

"Ben de onu diyorum. Dayanıklı şeylere direnmeye çalışmayın. İnsanın uykusu ancak uyuyunca açılır."

Hwangyeong kıpkırmızı gözlerle eczanenin duvarındaki saate baktı, üçe on vardı. Boho'nun bakışları bu saate hiç yakışmayacak kadar berraktı, sanki vakit gece değil de gündüzün ortasıydı.

"O halde siz nasıl bütün gece ayakta kalıyorsunuz? Eczaneyi gecenin bu geç saatlerine kadar nasıl işletiyorsunuz?"

Cevap çok barizmişçesine, "Gündüzleri uyuyorum," dedi Boho. "Gecesi gündüzüne karışmış bir hayat yaşıyorum sadece. O yüzden şimdi gidip on dakika da olsa güzelce uyuyun. Zorla uyanık kalmaya çalışmanın hiçbir faydası yok. Göz çevresine sıvı yakı sürünce insan bir an kendine gelmiş gibi hissedebilir ama bu uyanıklık değil, sadece acının etkisidir. Uykusuz kalınca beyin zaten yavaşlar, kendinizi toparladığınızı sansanız bile aslında toparlanmış sayılmazsınız."

Beyin yavaşladığında ayaklar da yavaşlar mıydı acaba? Hwangyeong sağ ayak bileğini oynattı. Bileğindeki yan eklemlerin birbirine sürttüğünü duydu. O anda hatırladı.

O gün uzun zaman sonra ilk kez derin bir uyku çekmişti. Bu yüzden yarı uykulu haline rağmen hızlı koşabilmişti. Bir daha asla koşamayacağını sanmış, ancak o an geldiğinde Hwangyeong'un bedeni harekete geçmişti. O geceki havanın kokusu bile belleğine kazınmıştı. Çılgınca atan kalbini, başının tepesinden çenesine doğru süzülen ter damlalarını hâlâ apaçık hissedebiliyordu. O gece Hwangyeong hayatında ilk kez ölümle yüz yüze gelmişti. Son derece sessiz bir ölümle.

"On dakika bile riskli. Kazalar göz açıp kapayıncaya kadar olur çünkü. Uyuyamam."

Ne laftan anlamaz adam, diye düşündü Boho.

"Sözlerimi tekrarlamaktan başka çarem yok, gidip biraz uyuyun."

Boho adam artık gider herhalde diye düşündüyse de Hwangyeong eczaneden çıkmak yerine içeride duran sandalyelerden birine çöktü.

"O zaman... on dakika kadar burada oturmamın sakıncası var mı?"

Boho yaklaşık bir ay önce eczaneye uğrayan Dain'i hatırladı. O da gidip tam şuraya oturmuş, epey bir süre oyalanmıştı. *Şu başımın belası sandalyeleri atsam mı acaba,* diye geçirdi aklından. Hem zaten kendisi almış da değildi. Günün birinde hediye olduklarını söyleyerek sandalyeleri getirip bırakan *ajusşi*yi* anımsadı. Eczane dediğin oturup oyalanılan değil, ilaç alıp çıkılan bir yer değil miydi? Ne var ki ajusşi oturacak bir yere ihtiyacı olduğunu söyleyerek sandalyeleri

* Orta yaşlı erkeklere hitap edilirken kullanılır. (ç.n.)

buraya getirmişti. Şimdiyse sandalyeler diğer müşteriler tarafından işgal ediliyordu.

Hwangyeong sandalyeye yaslandı ve gözlerini yumdu.

Ama bu uyanıklık değil, sadece acının etkisidir.

Eczacının sözü zihninde dönüp duruyordu. *Acı*... Polis olmasında sıvı yakının da payı var diye düşünmüştü hep, çünkü alışık olmadığı derslere, sıkıcı eğitimlere dayanmasını sağlamıştı. Ama eczacının sözlerini duyunca bir anda fark etti: O zamanlar sıvı yakıyı uykudan uyanmak için kullanmamıştı, daha ziyade bu Hwangyeong'un kendine verdiği bir cezaydı. Sayısız rakibin arasında geride kalma kaygısı ve beraberinde getirdiği değersizlik hissini bastırmakla geçmişti günleri. Evet, şimdi anlıyordu. O günlerde kendine ceza vermişti.

Aslında şimdi de sıvı yakı, uyanmasına pek bir fayda etmiyordu, sadece alışkanlıktan sürüyordu. Ama eczacıyı dinleyince birden verdiği paraya acıdığını hissetti. Hwangyeong iki bin dört yüz wonluk sıvı yakıyı elinde sımsıkı tutup gözlerini iyice kapadı.

Hwangyeong gözlerini yumarken Boho hafifçe iç çekti, "Sana tam on dakika veriyorum!" dercesine duvardaki saate baktı. Eczanenin içinde duyulan tek ses saniye ibresinin tıkırtısıydı.

Yaklaşık on dakika sonra Boho, üzerinden tuhaflık akan müşterisini uyandırma vaktinin geldiğine karar verdi ve bunu nasıl yapacağını düşünmeye başladı. Ellerini yüksek sesle çırpmalı mıydı, öksürmeli miydi yoksa bir alarm mı kurmalıydı? Etrafa dedikodu yayılmaması için nasıl bir yöntem

seçmeliydi acaba? Saat sabaha karşı üçü biraz geçerken, eczanenin kapı koluna kana bulanmış bir el uzandı. Kapı açılır açılmaz her yanı yara bere içinde, ayakta durmakta zorlanan bir genç olduğu gibi yere yığıldı.

Güm.

Eczanenin sakin atmosferi ansızın yerle bir oldu. Boho hemen tezgâh kapısını açıp çıktı, bir anlığına uyuyakalan Hwangyeong aniden uyandı. Boho yere düşen çocuğa doğru koştu, onu tavana bakacak şekilde çevirdi. Yüzü kan içindeydi. Giydiği okul üniforması sayesinde Boho onu hemen tanıdı. Üniformasındaki isim etiketinde Yu Dain yazıyordu. Yaklaşık bir ay önce kendisini ziyarete gelen Dain'in sevimli yüzü gözünün önüne geldi. Onu tekrar göreceğini düşünmemişti. Delikanlı o kadar perişan haldeydi ki sevimli yüzünden eser kalmamıştı. Çaresizlik duygusu yavaş yavaş bedenini sarmaya başladı. *Bak işte, yine aynı şey*, diye geçirdi aklından. *Neden hep böyle oluyor?* Boho ellerine bulaşmış kana bakarken başının döndüğünü hissetti. Tam o anda tuhaf müşteri aniden eczanenin kapısını açtı, var gücüyle, "Yardım edin!" diye bağırdı. Sesi karanlıkta kimselerin olmadığı ara sokakta yankılandı.

Yardım çığlığı atmak hemen birilerinin koşacağı anlamına gelmezdi. Ama o güçlü haykırış Boho'nun kendine gelmesine yetti. Önce Dain'in nefesini kontrol etti. Hemen 112'yi araması gerektiğini düşünüyordu ki Gece Eczanesi'ni çevreleyen ara sokaklara park etmiş araçlar birden sirenlerini çalarak ortaya çıktı. Boho 112'yi tuşlamayı bıraktı. Bu da nesiydi?

Eczanenin etrafını saran arabalardan birinden tanıdık, orta yaşlı bir adam indi. Boho ile orta yaşlı adam birbirlerini anında tanıdılar. *Ajusşi bu.* Göz göze geldikleri anda başıyla hafifçe selam veren adam eczaneye girerken Hwangyeong bağırdı.

"Amirim!"

Ona neden amirim diyordu? Boho'nun kafası iyice karışmıştı. Yoksa bu tuhaf adam polis miydi? Orta yaşlı adam yaklaşmamasını işaret edince Hwangyeong eczanenin duvarına yaslanıp orada durdu.

Orta yaşlı adam yere yığılmış Dain'in yanında duran Boho'ya yaklaştı.

"Uzun zaman oldu."

"Ajusşi... neler olup bittiğini bilmiyorum ama bu çocuğun hemen hastaneye götürülmesi gerekiyor..."

"Anlaşıldı."

Polisler adamın tek bir el işaretiyle Dain'i kaldırdılar ve eczaneden çıkarlarken duvara yaslanmış duran Hwangyeong'a sert sert baktılar. O bakışları görünce Hwangyeong, *Tamam, ben bittim*, diye düşündü. Derken aklına geldi. Gerektiğinde, ne zaman olursa olsun çağır dememişler miydi? Sonuçta biri kanlar içinde gözlerinin önünde yere yığılmıştı. Bundan daha acil bir durum olabilir miydi?

Orta yaşlı adam, Boho'ya nazikçe sordu:

"Bu eczaneyi biraz ödünç alabilir miyim?"

Sirenleri çalan arabalar bir anda sokaktan kayboldu. Boho her zamanki gibi tezgâhın arkasındaydı. Polisler Dain'in

hastaneye sağ salim ulaştığını, tedavi gördüğünü bildirmişlerdi. Çok kan kaybetmişti, ancak hızlı müdahale sayesinde hayatı tehlikede değildi. Boho rahat bir nefes alıp iç çekerken, ilaç hazırlama odasındaki Hwangyeong hafifçe inledi.

Tezgâhın iç tarafında, bir paravanla gizlenen ilaç hazırlama odası hastaların getirdiği reçetelere göre ilaçların hazırlandığı ve genel ilaçların bulundurulduğu bir alandı. Ancak şu anda orada, Ağır Suçlar Bürosu 1. Ekip Amiri Munseong ile çaylak polis Hwangyeong arasında önemli bir konuşma geçiyordu.

"Ne zaman olursa olsun çağır dedim, haykır demedim."

"Ama çocuk kan içindeydi ve..."

"Yani? Hedef aldığımız suçlu o muydu? Bari sessizce 112'yi arasaydın, o da olmadı ilkyardımda bulunsaydın! Sen ne yaptığının farkında mısın? O şerefsizlere bu mahallede pusu kurduğumuzu haber verdin!"

Munseong elinin tersiyle Hwangyeong'un kafasına vurmak üzereydi ki Boho ilaç hazırlama odasının olduğu tarafa doğru hafifçe başını uzattı.

"Şiddet yok. Burayı böyle şeyler yapın diye ödünç vermedim size."

Munseong kaldırdığı kolu usulca indirirken Boho'ya kaçamak bir bakış attı. Bakışları her zamanki gibi ürkütücüydü.

"Nereden gördün?"

"Tezgâhın üstünde güvenlik kamerası var ya. Ensemde gözlerim mi var sanıyorsunuz?"

Munseong belli etmeden tavana bakınca ilaç hazırlama odasına çevrilmiş kamerayı gördü. Boho odaya girip Hwangyeong'a baktı. Cesareti tamamen kırılmıştı, duvara yaslanmış öylece duruyor, polisten ziyade gözü korkmuş bir yeniyetmeyi andırıyordu. Anlaşılan gizli devriye sırasında kısa bir mola için eczaneye uğramıştı. Havada asılı duran kasvetin sebebi de böylece açıklık kazandı. Her neyse, Hwangyeong "Yardım edin!" diye bağırarak dolaylı yoldan bu mahallede polisin kol gezdiğini herkese ilan etmişti, azarlanmayı hak ettiği söylenebilirdi. Ama dayak yemesi gereken bir durum değildi. En azından Boho'nun eczanesindeyken.

"Madem eczanemi size açtım, ne olup bittiğini baştan sona anlatmanız gerek. Aksi halde sizi göreve mukavemet suçundan şikâyet ederim."

"Ben polisim yalnız."

"Polis olunca görev engellemek serbest mi sanıyorsunuz?"

Munseong, Boho'nun soğuk bakışlarıyla karşılaşınca artık gerçeği anlatmaktan başka çaresi olmadığını anladı.

Boho, Hwangyeong'dan dükkâna bir süreliğine bakmasını rica edince, "Tezgâhı ona mı emanet edeceksin gerçekten?" diye sordu Munseong.

"Biri gelirse çıkarım, ne olacak."

Baş başa kaldıklarında Munseong, "Çaylak işte, doğru dürüst bir olay yerine ilk kez çıkıyor..." diye söze girdi.

"Olabilir. Genç görünüyor. Her neyse, asıl mesele ne? Bu gizli takip de neyin nesi? Yoksa soygun mu var?"

"Hayır, soygun değil."

Boho'nun karşısına her çıktığında Munseong'un suçluluk duygusu yeniden canlanıyordu. Bu yüzden lafı dolandırmadan, ama mümkün mertebe kısa tutarak anlatmaya karar verdi.

"Bu civarda uyuşturucu örgütü üyelerinin faaliyet gösterdiğine dair bir ihbar aldık."

"Uyuşturucu mu? Bu mahallede mi?"

"Diyorum ya, insanın inanası gelmiyor."

Boho kaşlarını hafifçe kaldırıp indirdi. Düşünürken yaptığı bir alışkanlıktı bu. "Ama siz ağır suçlar birimindesiniz, narkotik biriminde değil."

"Doğru, ama buradaki çete peşinde olduğumuz örgütle bağlantılı, yani bir tür işbirliği sözkonusu. Az önce ara sokakta o kadar çok polis olmasının sebebi de bu."

"Demek öyle." Boho başını yukarı aşağı salladı. Adam sayısının neden bu kadar fazla olduğunu şimdi anlıyordu. Birkaç yıl önce Munseong'un eczaneye gelip personel yetersizliğinden yakındığı gün hâlâ dün gibiydi.

"Ama işin aslı şu ki uyuşturucunun tam nerede, nasıl alınıp satıldığı bir türlü netleşmedi. Bu yüzden neredeyse bir aydır bu mahallede pusuya yatmıştık. Bugün her şey boşa gitti. Sadece varlığımız değil, burada uzun süredir gizlendiğimiz de açığa çıktı."

"Gerçekten talihsiz bir durum," dedi ilgisiz bir tonda Boho. Sonra da, "Hadi kolay gelsin," diye ekledi.

Bu umursamaz, "Bana ne" tavrı nedense Munseong'un sinirine dokundu. Siniri iyice gerilen Munseong, Boho'ya iki

çift laf etmek üzereydi ki eczanenin çanı çınladı. Boho'nun yerine tezgâhta duran Hwangyeong, neşeli ve yüksek bir sesle müşteriyi karşıladı.

"Hoş geldiniz! Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu neydi şimdi? Boho, Hwangyeong'un ona ne yapacağını sormaya gerek bile duymadan müşteriyi karşılamasından rahatsız oldu. Sessizce ilaç hazırlama odasındaki dar aralıktan tezgâhın olduğu tarafa baktı. Tezgâhın önünde irikıyım bir adam belirdi. Munseong da aralıktan dikkatlice baktı ve irkildi. Boho, onun tepkisini hemen fark etti. Kimdi bu adam acaba?

Adam kalın, boğuk sesiyle, "Sizi daha önce görmemiştim?" dedikten sonra Hwangyeong'a kuşkuyla baktı.

Boho da durumu garipsemişti, ne de olsa bu adamı daha önce bir kez bile görmemişti. İri cüssesi, kısa kesilmiş saçları ve kulak memesinin altından aşağı doğru uzanan dikey yara iziyle unutulması zor bir izlenim bırakıyordu. Üstelik Boho eczanesine yalnızca bir kez uğrasalar bile kimsenin yüzünü unutmazdı. Sadık bir müşteri ağır oluşturabilmesinin sebebi de buydu. Peki, bugün ilk kez gelen bu adam, tezgâhtaki çaylak polisin aslında burada çalışmadığını nereden biliyordu? Hwangyeong soruya hemen cevap veremeyip kekelemeye başlayınca Boho öne çıktı.

"Kendisi bugün iş görüşmesine gelen eczane görevlisi. Uzun zamandır eczaneyi tek idare ediyordum, biraz zorlanınca yardım almaya karar verdim. Bu arada, hangi ilacı arıyordunuz?"

"Soğuk algınlığı ilacı gibi bir şey var mı?"

"Kim içindi?"

"Kendim için."

Sağlıklı olduğu her halinden belliydi. Boho en sıradan soğuk algınlığı ilacını aramaya koyuldu. Çekmecenin önünde olabildiğince yavaş hareket etti. İçinden bir ses bu adamın tehlikeli olduğunu söylüyordu.

"Öksürüğünüz var mı?"

"Yok."

"Burun akıntısı?"

"Bir şey verin işte."

"Hangi ilaca ihtiyacınız olduğunu belirleyebilmem için önce belirtilerinizi öğrenmem lazım. Çalışma prensibim böyle."

Adam kollarını kavuşturup tek kelime etmeden ona bakınca Boho da meydan okurcasına karşılık verdi. Bu tamamen duruş meselesiydi. Kimin kapıdan gireceğinin belli olmadığı, gecenin hâkim olduğu saatlerde ayakta kalmak için öğrenilmiş bir duruştu bu. Hayatta kalmanın yolu kolay lokma gibi görünmemekten geçiyordu. Bunun için de gözünü kaçırmadan, dimdik bakabilmek gerekti. Kimi insanlar bunu kabalık sayardı ama yapacak bir şey yoktu. Bu da Boho'nun çalışma prensibinin bir parçasıydı.

"Ateşiniz var mı?"

Adam iç geçirdi.

"Pek hasta değilseniz ilaç almanıza gerek yok. En iyisi gidip biraz mandalina yiyin. Yoksa buraya başka bir sebeple mi geldiniz?"

"Az önce siren sesi duydum. Ne oldu?"

Tam da beklediği gibi adam az önce olanları sormuştu. Soğuk algınlığı ilacından ziyade biraz önceki olay ilgisini çekmiş gibiydi. Elini tezgâha koyup parmaklarıyla hafifçe ritim tuttu.

"Ha, o mu? Ben de pek bilmiyorum. Aniden eczaneye koşarak giren bir müşteri yere yığılıverince panikledik tabii. Bizim görevli yardım isteyince de polisler geldi. Malum, halkı korumak için çalışıyorlar." Boho hiçbir şey bilmiyormuş gibi omuzlarını silkti.

"Neden o halde olduğunu söylemedi mi?"

"Konuşacak durumda değildi. Bugüne kadar gördüğüm en kötü vakaydı."

"Peki nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Ama polis götürdü, herhalde iyidir."

"Ya? Polis mi götürdü?"

"Evet, sirenleri çalarak gitmek ambulans çağırmaktan daha hızlı olurdu."

Başını öne eğmiş duran Hwangyeong bir kez yutkundu. İlaç hazırlama odasında Boho'yla adamın konuşmasını dinleyen Munseong dar aralığa gözlerini kilitlemiş, âdeta yapışmış gibi seyrediyordu.

"Merak ettiğiniz şey bu muydu?" diye sordu Boho sakince.

Adamsa cevap vermeden, tezgâhta duran yara bandını eline aldı. Asıl ilaçlar iç taraftaydı; tezgâh üstünde yalnızca ağrı bantları, yara bantları ve enerji içecekleri gibi şeyler bulunuyordu.

"Şundan alayım. Ne kadar?"

"Üç bin won."

Adam tezgâhın üzerine üç bin won bıraktı, çıkıp gitti. Gittiği yerde eski çanın çınlaması kaldı. Az önceki kasvet bir anda dağılmıştı. Gerginlikten kasılan Hwangyeong tezgâha yaslanıp derin bir nefes aldı. Munseong da ilaç hazırlama odasından başını çıkararak eczanenin içini gözden geçirdi. Boho'ysa anlaşılmaz bir ifadeyle omuz silkmekle yetindi.

"Yüzünüzün hali ne? Kimdi o adam?" diye sordu Boho.

Alçak sesle, "Jeong Pyeongsik. Peşinde olduğumuz örgütün sağ kolu," diye yanıtladı Munseong.

Hwangyeong da kararlı bir ifadeyle başını yukarı aşağı salladı. Bir aydır süren gizli takip boyunca izine dair tek ipucu bile bulunamayan şüpheli buydu. Az önceki hareketliliği fark edip bizzat eczaneye gelmesi, H. Mahallesi'nde bir üslerinin bulunduğunu kanıtlar nitelikteydi.

Sen o kadar saklan, sonra da alt tarafı bir çocuk yüzünden buraya kadar gel... Munseong'un zihninin içindeki çarklar hızla dönüyordu. Aklına parlak bir fikir gelmek üzereydi. Boho başıyla onayladıktan sonra Hwangyeong ile Munseong'a döndü.

"Merak ettiğim her şeyi öğrendim, artık gidin."

Boho'nun sözleri pek etkili olmamıştı, Munseong çenesini tutup derin düşüncelere daldı, derken sanki aklına eğlenceli bir fikir gelmiş gibi dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Yok, olmaz."

"Niye olmazmış? Artık gitmeniz gerekmiyor mu? Peşinde olduğunuz örgüt gizli takibi fark etmiş gibi duruyor, o yüzden eczanemden hemen çıkın. Gidip başka bir yol falan bulun."

"Buraya ne diye geldi sanıyorsun? Amacı işlerin nasıl gittiğini kontrol etmekti."

Boho iç çekti. Ne yapmayı planlıyordu bu adam?

On iki yıl önceki o günden sonra Munseong fırsat buldukça Boho'yu ziyaret etmeye başlamıştı. Aslında ortada özel bir sebep yoktu, devriye sırasında biraz dinlenmek için uğradığını bahane ediyordu. O zamanlar Boho, Gece Eczanesi'ni daha yeni açmıştı. Eczanede oturacak yer yok diye sandalye getirip bırakan da Munseong'du. İstenmeyen iyiliğin öteki adı çoğu zaman haddini aşmak olduğundan, Boho bir noktada Munseong ile arasına sınır koydu. Elbette endişesini anlamıyor değildi. Ama Munseong'un her ziyareti Boho'ya tek başına hayatta kaldığını yeniden hatırlatan bir hüküm gibiydi.

"Ajusşi. Artık buraya gelmeyin."

"Yalnız kalmaktan iyidir ya."

"Siz sık sık geldiğiniz için yalnız hissediyorum asıl. Size ihtiyacım olunca gelin. Sizi çağırınca."

Oysa Boho, Munseong'u bir kez bile kendi çağırmamıştı. Buna rağmen Munseong, zaman zaman eczanenin kapısını açıp içeri girer, sandalyelerden birine otururdu. Hem de

özellikle, inatla, araya karışarak... Daha kapıyı açmasına kalmadan "Niye geldin?" der gibi bakan Boho'dan kaçınmak için başka bir müşterinin arkasına yapışıp onunla içeri süzüldüğü bile olurdu. Sonra akla hayale gelmeyecek türlü hikâyeler anlatmaya başlardı. Munseong'un çözdüğü davaların kahramanlık hikâyelerini dinlerken Boho kulaklarını tıkamak isterdi.

"Bunları böyle uluorta anlatmanızda sakınca yok mu? Ya sizi şikâyet edersem?"

"Kime şikâyet edeceksin? Konuşacak kimsen yok."

Boho, istemediği halde gelip durup dururken canını sıkan, her gelişinde neden sadece geceleri açık olduğunu sorup dırdır eden bu adamdan cidden usanmıştı. Derken bir gün, Munseong mahcup bir gülümsemenin ardına saklanan hafif bir mutlulukla Boho'ya dedi ki:

"Artık sık sık uğrayamayacağım."

Boho bu sözleri duyunca içten içe sevindi. Eşinin hamile olduğunu söylemesiyle de üzerinden bir yük kalkmışçasına ister istemez gülümsedi. Doğrusu buydu. Adam, hayatına devam etmeliydi. Burada takılıp kalmamalıydı. O günden sonra Munseong'un ziyaretleri, yılda bir yapılan etkinlikler kadar seyrekleşti. Hafifçe öne çıkan bir göbek, tombullaşmış bir çene... Munseong'un çehresi fark edilir biçimde dinginleşmişti. O kadar ki Boho ile Munseong arasında da yalnızca bağları zayıf bir yakınlık kalmıştı. Artık ikisi de o günün konusunu açmıyordu. O zamanlar yeni doğduğunu söylediği çocuğuysa şimdilerde ilkokula başlamış olmalıydı.

Aralarındaki bağ böyle sürüp gitmişti.

Boho'yu her defasında şaşırtmayı başaran Munseong ağzı kulaklarına varan bir sırıtışla konuştu. Bu sırıtışın ardından gelecek sözleri ne Boho ne de Hwangyeong tahmin edebilirdi.

"Bizim çaylağı işe alsana! Söylediğin her şeyi kusursuz yapacağına garanti veremem ama iyi çocuktur. Tipine aldanma, epey güvenilirdir. Gerçi biraz korkaktır ama neyse..."

Munseong'un muzip bir ifadeyle aniden böyle bir plan ortaya atması ikisini de afallattı.

"Ajusşi!"

"Amirim!"

Boho ile Hwangyeong aynı anda itiraz edercesine bağırıp "Olur mu öyle şey," der gibi Munseong'a baktılar. Keyfi yerinde tek kişi Munseong'du.

"Hani normal çalışan gibi görünüp içeri sızma işi var ya. Açık açık gizli takip yani. Az önce kalkıp bizzat kontrol etmeye geldiğine göre bu mahalleden hemen ayrılmaya niyeti yok. Hatta başka bir sebepten dolayı ayrılamıyor gibi."

Munseong'un durup dururken böyle bir plan ortaya atmasıyla Boho ile Hwangyeong'un itirazları eczanenin içinde yankılandı.

"Ben neden gizli görevde olan birini işe alayım ki? Bu resmen yasadışı."

"Ben niye eczanede çalışayım! Sahada olmam lazım!"

Munseong, Boho'yla Hwangyeong'a susmalarını işaret eden bir el hareketi yaptı ve alçak sesle, "Sen kendin tanıtmadın mı? İş görüşmesine gelen eczane görevlisi olduğunu söylemedin mi? Bunun yalan olduğu ortaya çıkarsa ikiniz de hedef haline gelirsiniz," dedi.

"Bunu çözmek polisin işi değil mi zaten?"

"Doğru, polisin işi. O yüzden Hwangyeong'u burada bırakıyorum. Sen sadece mekânı kullanıma açacaksın."

"Ben bu olaya bulaşmak istemiyorum."

"Az önceki çocuğun neden yaralandığını hâlâ anlamadın mı?"

Munseong'un sözleri üzerine Boho'nun yüz ifadesi kararadı. Munseong onu ikna etmeye çalışır gibi omzuna dokundu.

"Onları yakalamamız lazım. O çocuğu örgüttekiler hırpalamış belli ki."

"Bunu örgütün yaptığını gösteren bir kanıt yok ama..."

"Polisin götürüp götürmediğini sormadı mı?"

Munseong'un sözleri üzerine Boho tek kelime etmeden parmağıyla Munseong'u işaret etti. *Bu polisin işi*, demeye getiriyordu. Onu gören Munseong da parmağını Boho'ya çevirdi.

"O çocuk yardım istemek için koşarak sana geldi."

Munseong bunu kasten onun gözlerinin içine baka baka söylemişti. Boho'nun gözlerinde belirgin bir tereddüt vardı.

Munseong, Boho'nun eczaneyi neden hep gecenin geç saatlerinde açtığını çok iyi biliyordu. Boho'nun yıllardır taşıdığı suçluluk duygusunu böyle kullanmak ona dokunsa da bu örgütü tamamen çökertmek her şeyden önce geliyordu. Zaten

ilk kez bu kadar açık vermişlerdi. Şimdiye dek hep yüzeyde kalan bir ticaret yürütmüş, arkalarında tek bir kanıt bile bırakmamışlardı. Uzun yıllar boyunca görünürde masum işlerin arkasına saklanıp yoldan çıkmış çocukları kullanarak para kazanan bu rezil örgütü yakalamanın vakti gelmişti de geçiyordu. Kolay kolay açık vermeyen bu yapıya, narkotiğe de bulaşmaları sayesinde yavaş yavaş yaklaşabilmişlerdi. Örgüte bu kadar yaklaşabildikleri ilk andı bu. Bu ekibi tamamen çökertmek için gerekirse her yolu denemeye hazırdı. Hem Boho ile Hwangyeong'un birbirlerine mutlaka faydası dokunacaktı, onları böyle bir arada tutmak işe yarayacak bir hamle sayılırdı.

Bir an düşünüp, "Yakalayabileceğinize emin misiniz?" diye sordu Boho.

"Eminim. Şu çaylağı da kollamaya bak. Daha eksiği var ama sana kesinlikle yardımcı olur."

Boho derin derin iç çekti. Bugün kaçıncı kez iç çektiğini saymayı bırakmıştı. Oysa gecenin bir yarısı ışıkları yakıp müşteri beklemekten başka şey yapmamıştı. Ama insanlar durmadan onu alakadar etmeyen şeylerin içine çekiyordu. Başına keskin bir ağrı saplandı.

"Kimsenin yaralanmasına müsaade etmeyin. Şartım bu," dedi Boho.

"Merak etmeyin," diye yanıtladı Munseong.

Hwangyeong'un gözleri Munseong ile Boho arasında mekik dokuyordu. İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Gizli devriyede sıvı yakı alıp biraz soluklanmak için eczaneye uğramıştı

oysa. Şimdiyse yaşananlar yüzünden görev yeri değişmişti, bir anda eczanede çalışması istenmişti.

"Peki ben ne yapacağım?" diye sordu Hwangyeong.

"Burada duracaksın işte."

Munseong cevabı bariz bir soru yöneltilmiş gibi yanıt verince Hwangyeong gözlerini kırpıştırdı. Boho'ysa Hwangyeong'un afallamış ifadesine bakıp bir daha derin derin iç çekti.

Yaşanan onca karmaşadan sonra Gece Eczanesi'nde Boho ile Hwangyeong yalnız kalmıştı. Aralarındaki tuhaf sessizliği bozan, bir süredir gözlerini sağa sola gezdiren Hwangyeong oldu. Munseong gitmeden önce onunla dışarıda kısa bir konuşma yapıp geri dönen Hwangyeong birkaç kez kısa kısa nefes verdi, sonunda kararını vermişti. Bu akıl almaz görevi kabul etmişti.

"Kendimi tekrar tanıtayım. Ben Ağır Suçlar Birinci Ekip'ten Lee Hwangyeong. Burayı gözüm gibi kollayacağım!"

Hwangyeong'un bu heves dolu selamı Boho'nun baş ağrısını daha da şiddetlendirdi.

"Peki," dedi Boho. "Ben de Choi Boho. Gece Eczanesi'nin sahibiyim."

O sırada, zifiri karanlık gökyüzü yavaş yavaş maviye dönmeye başlamıştı. Gün doğmak üzereydi. Eczanenin kapılarını kapatma vakti gelmişti.

2

Günün İlacı

Belirtilen Dozdan Fazla Kullanmayınız

"Hoş geldiniz! Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gece yarısına doğru gelen müşteri, bu neşeli karşılamayla afallamış gibi hemen gözleriyle Boho'yu aradı ve her zamanki gibi kayıtsız bir ifadeyle kendisine bakan kadını görünce rahatladı. Müşterinin bu tepkisini gören Hwangyeong'sa yağmura yakalanmış yavru köpekler misali omuzlarını düşürdü.

"Hangi ilaç lazımdı?"

"Ağrıkesici."

"Âdet sancısı için mi?"

"Yok, boyun fıtığım var. Uzun süre direksiyon sallayınca boynum çok ağrıyor."

"O halde kas gevşetici içeren bir ağrıkesici verelim."

Boho ilaç dolabındaki ağrıkesici kutuları arasından birini seçip uzattı.

"Hep ağrıkesiciyle kas gevşeticiyi ayrı ayrı alıyordum, bir arada olanı da varmış demek."

Müşteri bilmediği bir şeyi öğrenmenin şaşkınlığıyla teşekkür edip Gece Eczanesi'nden çıktı.

"Ağrıkesicinin de mi türevleri var?" diye sordu Hwangyeong.

"Tabii ki. Her ağrıkesicinin içindeki etken maddeler farklıdır, ne için kullanılacağına, hastanın durumuna göre seçilir."

"Ya, öyle mi? Not alayım."

Hwangyeong'un defterini açıp yazmaya başladığını gören Boho şaşkınlıkla, "Neden not alıyorsun ki?" diye sordu.

"Şu sıralar YouTube'dan eczacılık öğreniyorum."

"İyi de neden?"

"Neden mi? Tabii ki bir faydam dokunsun diye."

Hwangyeong gözleri kan çanağına dönmüş halde Boho'ya baktı. Gece ile gündüzünün birbirine girmiş, uykusuz kalmıştı. Güneş doğarken işten çıktıktan sonra nedense uyuyamıyordu, bu yüzden bir faydası olabileceğini umarak YouTube'dan ilaçlar hakkında videolar seyrediyordu. Boho hafifçe başını sağa sola salladı. Hwangyeong'un bakışlarını bunaltıcı buluyordu.

"Bilmiyor gibisin diye söylüyorum, burada ilaç falan satamazsın. Eczanelerde sadece eczacılar ilaç satabilir. Yani senin tek yapman gereken tek şey kibarca müşterileri karşılamak."

Büyük bir özenle not alan Hwangyeong'un kalemi havada kaldı. Jeong Pyeongsik'in gölgesine bile rastlamamıştı. Köşeye bırakılmış bir çuvaldan farkı yoktu, tek yaptığı tezgâhın arkasında oturup Boho'nun eczaneyi çekip çevirmesini seyretmekti.

Hwangyeong'un gözlemlediği kadarıyla Boho'nun günlük rutini şöyleydi: Günbatımına denk gelecek saatte eczanenin kapısını açıyor, o andan itibaren mesaiye başlıyordu. İkinci kattan inip işe gelir gelmez tezgâhtaki bilgisayarın düğmesine basıyor, eczane yönetim programını açıyordu. Ardından küçük ama ihtiyaç duyulan her şeyin bulunduğu Gece

Eczanesi'ni temizliyordu. Temizlik bitince eczanenin arka kapısından teslim edilen ilaçları içeri alıyor, stokları kontrol ederken bir yandan da müşterileri bekliyordu. Devamlı, usanmadan bekliyordu. Bunlar her zaman aynı sırayla yapılan işlerdi. İlaçların yönetimini elbette Hwangyeong yapamazdı. Kasayı kullanmasına veya hesap kitap işlerine karışmasına da izin vermiyordu. Hatta temizlik yapmasına dahi müsaade etmiyordu. Öyle ki toz bezine uzandığında, Boho, "Bu senin işin değil," diyerek eline vurmuştu. Hwangyeong'a izin verilen tek şey müşterileri selamlamaktı. Hiçbir işe karışamıyor olması bir yana, Boho'nun ona "Sana güvenemem," der gibi bakan gözleri Hwangyeong için çok daha inciticiydi. Keşke az da olsa yardımına ihtiyaç duysaydı. Gece Eczanesi bütünüyle Boho'nun âlemiydi, kendisinin araya sızabileceği en küçük bir boşluk bile yoktu. Kendini tamamen işe yaramaz hissediyordu. Bu duygu, sporu bıraktığında yaşadığı yenilgi hissine nasıl da benziyordu.

"Hımm, birlikte bakalım. Elbet bir yolu vardır."

Ama bunu söyleyen öğretmenin sesinde en ufak bir umut yoktu. Hwangyeong kısa mesafe koşularında her zaman birinci gelen bir yıldızdı. İyiydi, daha da iyi olmak istiyordu. Ama hırsının getirdiği sakatlık yüzünden artık koşamıyordu. Herkesten önce bitiş çizgisine varan o dâhi çocuk, bir anda başlangıç çizgisini bile geçemeyen sıradan bir çocuğa dönüşmüştü. Evine kapanıp hiçbir şey yapmayan Hwangyeong'a büyükler hep aynı şeyi söyledi. *Elbette senin de yapabileceğin bir şey vardır.* Ama bu söz, o an için yapabileceği hiçbir şey

olmadığı anlamına da geliyordu. Unuttuğunu sandığı yaraları hâlâ Hwangyeong'un içinde kanıyordu. Şimdi koşabiliyordu belki, ama ameliyatlı dizi hâlâ sızlıyordu.

Hwangyeong dizini ovuştururken kaşlarını iyice çatmıştı. Morali mi bozulmuştu, not mu alıyordu, kalemi havada mı kalmıştı... Boho bunların hiçbirini umursamadı. O sadece müşterilerin çıkıp geleceği karanlığı seyrediyordu. Gözleri dışarıya çevrilmişti. Oysa ne kadar dikkatli baksa da camda gördüğü tek şey kendi yansımasıydı.

Sükûnetiyle bilinen H. Mahallesi'nde en ufak olay bile söylenti olup hızla yayılırdı. Nitekim Gece Eczanesi'nde yeni bir yüzün, üstelik genç ve güler yüzlü bir delikanlının ortaya çıktığı haberi de dalga dalga yayılmaya başladı. Söylentinin kaynağıysa tahmin edileceği gibi Anjeon Market'in önündeki sedirdi.

Tiyatro provasında bileğini incitip sargı bezi almaya gelen Jihwan, her sabah saat dörtte içkiden ayılma ilacı almaya uğrayan Rani ve akşam dokuzda marketini kapatıp yara bandı almaya gelen Jeongbun... Boho'nun yanında Hwangyeong'u görmek hepsi için sıradışıydı. Çünkü bugüne kadar onun biriyle birlikte çalıştığını gören olmamıştı. Mesai sonrası her zamanki gibi mide ilacı almaya gelen Yunui'ninse pek umurunda değil gibiydi. Daha doğrusu Hwangyeong'un orada olup olmaması Yunui için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Zaten en başından beri Boho'yla ya da Gece Eczanesi'nin kendisiyle pek ilgilendiği söylenemezdi. Her şeye rağmen

Hwangyeong'un ortaya çıkışı H. Mahallesi'nde epey ilgi çekici bir olay olmaya adaydı. Ama o kadardı, daha ötesi değil. Çok geçmeden Hwangyeong'un gelişinden çok daha ses getiren bir şey yaşandı ve gelişi unutulup gitti.

Mahalleli olup bitene anlam veremiyor; "Bu mahallede film çekilecek ne var ki?" diye söylenip duruyordu. Oysa tam da bu yüzden H. Mahallesi seçilmişti. Issız ve tekinsiz havası, bir gerilim filminde geçecek kovalamaca sahneleri için bulunmaz Hint kumaşıydı.

Uzun süredir mekân arayışı için didinip duran yardımcı yönetmen Mingyeong, H. Mahallesi'ne vardığında sonunda rahat bir nefes aldı. Sayısız itirazın ardından nihayet onay alan yer burasıydı. Film çekimlerinde mekân bulmak en ön plandaki işlerdendi ama sanıldığı kadar basit değildi. Ulaşımı kolay, çekime uygun yerler zaten başka film ya da dizilerde defalarca kullanıldığından tercih edilmiyordu; çevre sakinlerinden izin almak zorsa, hatta park sorunu varsa o mekân eleniyordu. Ölçütlere uygun bir yer bulmak bile başlı başına zorlu bir süreçti ancak iş orada bitmiyordu. Bir film çekebilmek için yapılan tüm hazırlıklar; sayısız öneriyle reddedilmenin, kafa patlatılarak bulunan alternatiflerin ve alınan izinlerin toplamıydı. Önceki aşamalarda ne kadar çok onay alınmış olursa olsun, son raddede yönetmenin içine sinmezse her şeye yeniden başlamak gerekiyordu. İşte bu zahmetli tartışmalar ve keşiflerin ardından ulaşılan yer, H. Mahallesi'ndeki apartmanlar bölgesi oldu.

Mingyeong talepkâr yapısıyla bilinen yönetmenle görüşmeden hemen önce derin bir nefes aldı. Bu onun için bir rutin haline gelmişti.

Tam ne zaman başladığını bilmiyordu ama göğsünün ortasına bıçak saplanmış gibi bir ağrı hissetti. Ağrı aniden başlıyor, şiddetleniyor, sonra kayboluyordu. Hiçbir uyarı vermeden gelip geçiyordu, bu yüzden hastaneye gitmek için doğru zamanı kollamak zordu. Eğer sürekli hasta olsaydı hastaneye gider, belirtilerini anlatır ve test yaptırırdı. Ama hastaneye gitmeyi düşündüğü günlerde ağrıdan iz kalmıyordu. Hatta hangi hastaneye gideceğini bile bilmiyordu. İyileşmek için ağrının nerede olduğunu bilmeniz gerektiğini söylerlerdi, ancak bunun gerçekten kalp ağrısı mı, stres mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamak kolay değildi. Bu yüzden Mingyeong göğsünde her ağrı hissettiğinde derin bir nefes alıyordu. Böyle yaptığında ağrı biraz olsun hafifliyordu. Ne kadar kulaktan dolma bir yöntem de olsa bu çözüm işine yarıyordu. Bir süre daha hastaneye gitmesine gerek kalmayacağını düşündü. Çünkü set ortamında hasta olduğunu dile getirmek öyle kolay değildi.

Kusursuz sandıkları H. Mahallesi'ndeki apartmanların aslında bir sorunu olduğu çekimler başladığı anda ortaya çıktı. Filmin başrol oyuncusu Heeyoung, sokağın bir ucundan diğer ucuna koşuyordu. Alçak topuklu botlar, siyah kot pantolon ve dar bir deri ceket giymişti; kovalamaca sahnesi için mükemmel bir kıyafetti. Daha iyi koşuyormuş gibi

görünmek için uzun siyah saçlarını atkuyruğu yaparak yüksekten toplamıştı. Kamera ve ışık ekibi Heeyoung'un koşma hızıyla senkronize hareket ediyordu. Heeyoung ara sokağın yarısına gelmişti ki...

"Kestik! Ne bu şimdi?"

Yönetmenin sesi ara sokakta yankılandı. Büyük adımlarla koşan Heeyoung aniden durdu ve bileğinde keskin bir acı hissetti. *Ah.* Acıyı yutarak, yanından yayılan parlak ışığa doğru baktı. Gecenin bu saatinde ışıkları parıl parıl yanan eczane de nereden çıkmıştı şimdi?

Kameranın arkasında duran Mingyeong, yönetmenin onu ararcasına etrafına bakışını ağır çekimde izledi, aynı anda sırtından aşağı bir ürperti indi. Mingyeong'un keşif sırasında fark etmediği, karanlığın içinden sızan ince bir ışık vardı. Bu ışık Gece Eczanesi'nden geliyordu. O gün bunu gözden kaçırmasının tek bir nedeni vardı: Yönetmenin ani fikir değişikliği yüzünden başka bir yerde çekime gelmişlerdi. Mingyeong'un önceden belirlediği sokağı gören yönetmen, "Kadraj yeterince güzel değil," diyerek çekim yerini ansızın bu sokağa almıştı. Ah, o kadraj meselesi yok muydu! Seti kurdukları sırada eczanenin ışıkları kapalı olduğundan, çekim yapmak için izin alamamışlar ve çalışma saatleri hakkında bilgi edinememişlerdi.

Öfkeden köpüren yönetmen, Mingyeong'u yanına çağırdı.

"Senin işin ne? Keşfi doğru düzgün yapmadın mı?"

"Ben... şey... benim keşfedip önerdiğim asıl mekân bir yan sokaktaydı."

Mingyeong yönetmene fark ettirmeden derin bir nefes alıp verdi. Neyse ki kalın şişme montu omuzlarının düşüklüğünü, hafifçe öne eğilmiş belini saklıyordu.

"Biliyorum, zaten o yüzden kendim gidip görünce beğenmeyip eledim. Sonra da bu sokakta çekeceğimizi söyledim mi, söylemedim mi?"

"Evet, söylemiştiniz ama eczane o sırada kapalıydı. Bugün açık olacağını düşünemedim."

"Çözüm bul hemen."

"Anlamadım?"

"Çözüm bul dedim! Biz burada komedi mi çekiyoruz? Gerilim filmi çekiyoruz! Bu sahnede ışık olmaması lazım. Her yer kapkaranlık, insanın nefesini kesecek kadar korkutucu olmalı. Bunları tek tek izah etmek zorunda mıyım? Burada kullanılacak tek ışık, kameraya takılı şu ışık olacak. Ancak o zaman benim istediğim görüntü çıkar."

Sette en önemli şey zamandı, en kolay harcanan şeyse insandı. Mingyeong başını öne eğip doğruca Gece Eczanesi'ne koştu. Boğazı düğümlendi. Zaten reglinin ilk günüydü, içindeki karanlık duygular taşmak üzereydi ama Mingyeong büyük bir iradeyle kendini tutmayı başardı.

Gecenin bu saatinde niye açık ki bu eczane, diye geçirdi içinden.

"Olmaz."

Mingyeong'un umutları bu sözlerle paramparça oldu. Boho ricasını kesin bir dille reddetti. Eczanenin çalışma

saatleri tamamen Boho'nun tercihiydi ve daha önce hiç kimsenin isteği üzerine değiştirmemişti. Mingyeong içinden, *Lütfen şu işi halletmeme izin versin*, diye dua ederek olabildiğince yalvaran bir ifade takınıp bir kez daha sordu.

"Burası özel bir işletme. İlaç satarak geçimimi sağladığımı düşünürsek, kişisel nedenlerle çalışma saatlerimi değiştirmemi veya işletmeyi kapatmamı istemeniz inanılmaz derecede kaba bir davranış."

Bugünlük erken kapatıp kapatamayacağını sormasının nesi bu kadar büyük bir kabalıktı ki? Yine de haksız sayılmazdı, haliyle itiraz da edemezdi. Elinden gelen tek şey yalvarmaktı.

"Biliyorum, gerçekten haklısınız, ne kadar özür dilesem az. Set koşulları yüzünden çekim yeri apar topar değişti. Bugünkü çekim programı aksarsa oyuncuların da, ekibin de tüm takvimi sarkacak. Bu yüzden böyle yüzsüz yüzsüz rica ediyorum. En azından çekim süresi boyunca kapatmanız mümkün olur mu? Hem size mekân kullanım ücreti de öderiz!"

Mingyeong'un elindeki tek koz mekân kullanım ücretiydi. Bu kartı oynadığında çoğu zaman işler yoluna girerdi. Bu saatte ışıkları açık tutup yüklü bir elektrik parası ödemekten iyiydi hem.

"Durumun böyle olması gerçekten üzücü," dedi Boho.

Mingyeong'un içinde yeniden bir umut ışığı titreşti. *Üzücü, değil mi? Şu halime bakınca insanın içi acımıyor mu?* Mingyeong kaşlarını biraz daha düşürüp kendini mümkün

mertebe acınası göstermeye çalıştı. Buz gibi donuk bakışlı eczacının ona sıcak bir cevap vermesi için umutsuzca dua ediyordu. Çırpınıp durarak yeni bir seçenek arayıp yönetmeni yola getirmeye çalışmaktansa karşısındaki bu eczacıyı ikna etmek çok daha kolay olacaktı.

"Yine de olmaz."

"Şey... bu saatte neden açıksınız sorabilir miyim? Sebebiniz var mı diye..."

Son derece doğal bir tavırla, "Çünkü canım öyle istiyor," dedi Boho. Mingyeong'un umudu oracıkta söndü.

Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyince hevesi kırılmış gibi düşen omuzlarıyla eczaneden çıktı. Boho'ysa hiçbir şey olmamışçasına stok kontrolüne kaldığı yerden devam etti.

Yanında sessizce oturan Hwangyeong, "O kadar rica etti, bir kereliğine kabul etseniz ne olurdu sanki? Hem para da vereceklerdi," dedi.

"Söz paradan daha mühim. Gece geç saatlere kadar eczaneyi açık tutacağıma söz verdim ben."

"Kime söz verdiniz?"

"Sen tanımazsın. Hem bilmeni gerektirecek bir şey de yok."

Boho'nun ona her zamanki bıkkın bakışını yöneltmesiyle incinmiş hissetti. Oysa iki haftadır tek bir gün bile geç kalmadan işe gelmiş, yapabildiği tek şey bu olsa da müşterileri içtenlikle karşılayarak elinden geleni yapmıştı. Ama Boho için Hwangyeong'un orada olması pek bir şey ifade etmiyor gibiydi. Munseong, H. Mahallesi'ndeki tehlikeli örgütten

söz etse de Boho hiç tedirgin olmamış ve her zamanki gibi günlük işlerine devam etmişti. Hwangyeong'sa bu eczanenin içinde aslında gereksiz bir varlık olduğunun ortaya çıktığını hissediyor, asıl korkusunu da bu düşünce besliyordu. Oldum olası istenmeme duygusundan nefret etmişti. Bazen Hwangyeong, Munseong'u arar, "Olay yerinde değilim sanırım. Adamlar çoktan kaçmış," derdi. Munseong ise kıkırdayarak cevap verirdi.

"Bir polis olarak sen neredeysen orası olay yeridir, sersem."

Munseong böyle deyince Hwangyeong verecek cevap bulamaz, elinde çoktan kapanmış telefonuyla kalakalırdı.

Mingyeong kötü haberi yönetmene iletmeden önce derin bir nefes daha aldı. Bunu göğsündeki sıkıntıyı hafifletmek için yapıyordu. *Evet, hazırım.* Haberi yönetmene ilettiğindeyse yönetmen hiç tereddüt etmeden cevabını verdi.

"Çözüm bul."

"Diğer ara sokaklara..."

"Olmaz."

Yönetmen sonunda inatçılığın eşiğine adım atmıştı. Ne yapacağı başta pek belli olmazdı ama bir noktada kararını verdi mi yerinden kımıldamayan dev bir kayaya dönüşmek onun değişmez huyuydu. Bu tavrı, setin yönünü belirleyip işleri kolaylaştırsa da aldığı kararların uygulanamadığı anlarda ekibi çileden çıkarıyordu.

Allak bullak olan Mingyeong, kendini nasıl bu yönetmenle çalışırken bulduğunu düşünmeye başladı. Onun setinde çalışmak istediğini söyleyip bir iş arkadaşına kendisini

tanıştırması için ısrar ettiği o ana mı uzanıyordu her şey? Peki iş arkadaşı ona neden engel olmamıştı? Mingyeong anılarını bir bir yoklayıp pişmanlıkla dolarken, sonunda sinemaya âşık olduğu günleri hatırladı. Ve fark etti ki artık o halinden bile nefret ediyordu. Sinemayı neden seviyordu ki? Geriye dönüp baktığında, perdedeki karakterlerin çoğunu anlayamamanın ona iyi geldiğini fark ediyordu. Hepsi, "İnsan neden böyle yaşar?" sorusunu akla getiren yüzlerdi. Mingyeong o sivri karakterleri daha yakından tanımak istiyordu. Sivrilikleriyle canını acıtacaklarını bilse de, onlara sarılıp yaralansa da bu yolda ilerlemek istiyordu. Çünkü o zamana dek Mingyeong kendi konfor alanının dışına hiç çıkmamıştı. Evet, öyleydi ama... bu gibi günlerde, *ben neden buradayım?* diye sormaktan kendini alamıyordu. Onu bu hale sürükleyen neydi, neyi bu kadar sevmişti de kendini böyle bir durumda bulmuştu? Bazen yalnızca istediği şeyi yaptığına inanmak yetmiyordu. Çünkü istediği şeyi yapıyor olsa bile mutlu değildi.

"O zaman bugünkü çekim burada bitiyor, öyle mi?"

Bu Heeyoung'un sesiydi. Başrol oyuncusu bugün artık çekim yapılmayacağını fiilen ilan etmişti. Her şey berbat olmuştu. Mingyeong'un başı zonkluyordu, işlerin nasıl olup da bu noktaya geldiğini bir türlü anlayamıyordu. Kimse ona "Sorun değil" dememişti. Duyduğu tek şey üstünkörü söylenmiş birkaç "Dayan" kabilinden laftı.

Artık uyumalıydı. Son zamanlardaki gece çekimleri, doktorun ısrarla sürdürmesini istediği rutini altüst etmişti.

Heeyoung panelvana binip evden getirdiği uyku haplarını aramaya koyuldu. Ama haplar hiçbir yerde yoktu. Kaygısı arttıkça elleriyle orayı burayı hızlıca yoklamaya başladı; tam o sırada reçeteli uyku ilacını evde, mutfak masasında bıraktığını hatırladı. Yine aynı şey oluyordu. Uykusuz kaldıkça dalgınlığı artıyor, artık uyuması gerektiğini düşündüğü anda uykusu hemen kaçıyordu. Dünyadaki en ağır şeyin gözkapakları olduğu söylenirdi ve Heeyoung için gerçekten de öyleydi; doğru dürüst uyuyamadığı geceler giderek artıyordu. Düzensiz yaşamı yüzünden âdet döngüsü de altüst olmuştu. Uykusuzluk, hafızasının zayıflaması, regl kesilmesi... Doktor tüm bunların düzenli bir rutinle düzeleceğini söylemişti. Ama Heeyoung'un hayatında düzen diye bir şey yoktu.

Sular yükseldiğinde kürek çekmek gerektiği söylenirdi, ancak o zaman ileriye gidilebilirdi. Çünkü aniden beliren yeni bir dalga insanların bakışını kolayca başka yöne çekebilirdi. Burası da böyle dalgaların günde binlercesinin üst üste geldiği bir dünyaydı. Reklam afişlerinde modellik yaparak kariyerine başlayan Heeyoung için, diğerlerine kıyasla çok çabuk parladığı söyleniyordu. Çarpıcı güzelliğinin ekmeğini yediğini de ekliyorlardı. Bu inkâr edilemez bir gerçekti. Heeyoung'un adı gerçekten de kısa sürede duyulmuştu. Oyunculuğunun biraz yetersiz olduğu yönünde eleştiriler olsa da ekrana çıktığı anda seyirci ona kilitleniyordu. Fazlasıyla güzeldi. Bu Heeyoung'un yeteneğiydi. Başrolü üstlendiğindeyse korkuya kapıldı. Yan rollerdeyken gözden kaçan eksiklikleri, başrolü üstlendiğinde göze batmaya başlamıştı. Eskiden karşısındaki oyuncuya

güvenerek ustalıkla gizlediği zayıflıkları kameranın odağına geçtiği anda bütün çıplaklığıyla ortaya dökülmüştü. O günden sonra Heeyoung'un adının arkasından hep aynı eleştiri geldi: Güzeldi ancak albenisi yoktu. Güzellik ve çekicilik ayrı şeylerdi, bu yüzden güzelliğini sergileyen rollerde yeniden yer almaya başladı. İnsanlar da bunu kolayca kabullendi. Çünkü güzellik başlı başına bir gerekçeydi.

İnsanların görmek istediği rollerde yer alan Heeyoung için bu proje bambaşkaydı. Bir gerilim filminde dedektifi canlandırıyordu ve bu, bugüne dek üstlendiği rollerden tamamen ayrıydı. Böyle bir tercihte bulunmasının sebebi, insanların yavaş yavaş onun dış görünüşünden sıkılmaya başlamasıydı. Son zamanlarda sosyal medyada, farklı farklı dizilerdeki görüntülerinin yan yana getirilip karşılaştırıldığı paylaşımlar dolaşıyordu. Arka arkaya başarı yakalayan dört dizide de çizdiği imaj hep aynıydı.

İnsanların bir anda sönüp gidebilecek ilgisini canlı tutabilmek için neredeyse hiç dinlenmemişti. Bu işi sürdürebilmenin yolu unutulmamak ve varlığını sürekli kanıtlamaktan geçiyordu. Bulunduğu yeri ancak böyle koruyabilirdi, düzenin işleyişi buydu.

Karşısına çıkan her krizi güçbela atlatıp ayakta kalmıştı ama geriye kalan yine alaycı bakışlar ve sözlerdi. Ajans bunlara katlanması gerektiğini, ancak o zaman star olabileceğini söyleyip önüne bu senaryoyu koymuş, yeni şeyler dememesini önermişti. Ne var ki Heeyoung tükenmiş haldeydi. Henüz tek bir sahne bile oynamadan gelecek eleştirilerden korkmaya

başlamıştı. Bu korku içini sardığından beri uykusuzluk peşini bırakmıyordu. Senaryoyu kabul ederken bile elleri titremişti. Kabul etmesinin sebebiyse film boyunca durmadan koşan o karakteri sevmesiydi. Baştan sona mücadele eden bir karakterdi. Ve bu bir bakıma ona kendisini hatırlatıyordu.

Yeni bir rol üstlenmeye karar verdiği günden beri bedeni sürekli tetikteydi, kalbi hızla çarpıyordu. Kalbi bu kadar hızlı atarken Heeyoung'un kolayca uykuya dalması mümkün değildi, haliyle düzenli bir yaşamdan da giderek uzaklaştı. İstemediğinden değil, yapamadığındandı; uyuyabilmek için imkânsızı başarması bekleniyordu. Düzenli bir rutinin, yeterli uykunun, orta düzeyde egzersizin, dengeli beslenmenin ve güven veren biriyle yapılan sohbetlerin faydalarını herkes bilirdi. Heeyoung ise bunların yerine en kolay seçeneğe, yani ilaçlara yöneldi. Yatmadan önce uyku hapı almak rutini haline geldi. Uyku haplarının gerçekten işe yarayıp yaramadığı önemli değildi. Sadece uyumadan önce alması gerekiyordu. Gecenin bu saatinde açık eczane bulamazdı... Heeyoung kafa patlatırken çekimini yarıda kesen eczaneyi hatırladı.

"Uyku hapınız var mı?"

Şapkasını iyice eğip eczaneye giren Heeyoung, bakışlarını kaçırarak Hwangyeong'a sordu. Hwangyeong ise onu görür görmez bir ünlü olduğunu fark etti, gözleri heyecanla parlasa da söyleyebileceği pek bir şey yoktu.

"Eczacı olmadığımdan ne yazık ki ilaç satamıyorum."

"O zaman kim..."

İlaç hazırlama odasındaki Boho neredeyse hiç ses çıkarmadan usulca ortaya çıktı. "Normalde uyku hapı kullanıyor musunuz?"

Heeyoung, Boho'nun birden ortaya çıkışıyla afalladı. Hayalet miydi bu kadın?

"Evet, reçeteli uyku hapı kullanıyorum ama evde unuttum."

"O zaman eve gidip alabilirsiniz."

"Buradan biraz uzak. Herhangi birini verebilirsiniz."

"Herhangi birini mi?"

"Evet, herhangi birini."

"Ne kadar sorumsuz bir yaklaşım."

Herhangi biri demek de ne demek... Amma sorumsuzca, diye düşündü Boho. Şapkasını takıp başını iyice öne eğen Heeyoung'a bakıyordu. Boynu neredeyse düşecek gibiydi, belli ki epey tutulmuştu.

"Son zamanlarda esneme hareketleri yapıyor musunuz?"

"Efendim?"

"Bir boynunuzu çevirir misiniz?"

Boho ifadesiz bir yüzle önce kendi boynunu çevirdi. *Küt.* Ses ondan geliyordu. "Fena tutulmuş," diye mırıldandı.

Ne garip bir kadın, diye düşündü Heeyoung. Durup dururken boyun kütletmek de nesiydi? Onunla dalga mı geçiyordu? Bir anda keyfi kaçtı. Duygularının oradan oraya savrulup durmasının sebebi belliydi; hepsi uykusuzluktandı.

"Satmak istemiyorsanız satmayın," dedi Heeyoung.

"Tamam. Size iyi geceler o zaman," dedi Boho.

Heeyoung neye uğradığını şaşırmış, boş boş dikiliyordu. İlaç satmayan eczane de nesiydi? Boho'nun kabalığının müşterileri uzaklaştıracağından endişelenen Hwangyeong durumu dikkatle seyrediyordu. Muhasebe işleriyle ilgilenmiyordu; ancak iki haftalık gözlemden sonra, müşterisiz bir eczanenin batmasının kaçınılmaz olduğunu anlamıştı. Boho hiçbir şey olmamış gibi, satın alınanlar listesi ile raftaki ilaç sayılarının uyuşup uyuşmadığını kontrole odaklandı. Boho listeyi incelemeyi sürdürürken Heeyoung olduğu yerde donup kalmıştı. Hwangyeong, Boho'ya usulca dokundu. Gidecek yeri yokmuş gibi öylece dikilen Heeyoung'a acımıştı.

Hwangyeong'un art arda verdiği bu küçük işaretler üzerine, bakışlarını ilaç listesinden ayırmadan, "Neden gitmiyorsunuz?" diye sordu Boho.

"İlaç vermeyecek misiniz? Eczane değil mi burası?"

Umursamazca, "İlaç her şeye çözüm değil. Daha iyi uyumanın birçok yolu var. Yeni bir egzersiz rutinine başlamak, yatmadan önce telefondan uzak durmak, düzenli bir rutin edinmek ve benzeri şeyler," dedi Boho.

Heeyoung gücenmişti. Müşteriye bakmadan konuşması, bıkkınlığını gizlemeyen tavrı, o kayıtsız sesi... ve az önce ağzından çıkan sözlerin doğruluğunu en iyi kendisinin bilmesi. Hepsi canını sıkmıştı.

"Düzenli bir rutin edinmek öyle kolay değil yalnız."

İlaç listesini inceleyen Boho, bu sert sözler üzerine başını kaldırdı. Ancak o zaman göz göze geldiler. Oysa az önce başı öne eğikti. Şapkanın altından Boho'ya bakan Heeyoung'un

gözleri kızarmıştı.

Onun kan çanağına dönmüş gözlerine bakarak, "Elbette kolay değil. Ama sırf işinize geliyor diye ilaç kullanırsanız bağışıklık kazanır, daha güçlü ilaçlar aramaya başlarsınız. Ona bağımlı hale gelirsiniz," dedi Boho.

"Şu anda uyku ilacına ihtiyacım var. Hemen şimdi."

"Herhangi birine mi?"

"Evet! Herhangi birine!"

"O yüzden veremem. Zaten ilaç kullansanız da uykunuzu alamıyorsunuzdur, yanılıyor muyum?"

Heeyoung sert bir darbe almış gibi, hiçbir şey söyleyemedi.

"Bağışıklık kazanmışsınız. Uyumak istiyorsanız farklı bir yöntem deneyin."

Doğruydu. Heeyoung uyku hapı aldıktan sonra bile derin uykuya dalmakta giderek daha fazla zorlanıyordu.

"Ne gibi bir yöntem mesela? Başka bir yol bulmaya çalışmadığımı mı sanıyorsunuz?"

"Neler denediniz?"

"Her şeyi denedim. Uykuya dalmayı kolaylaştıran müzikler dinlemek, yatmadan önce ılık süt içmek, deli gibi spor yapıp sıcak duş almak, tuğla gibi kitaplar okumak, uyku getirici mumlar yakmak... Hatta Merkür'den Plüton'a kadar gezegenleri anlatan uzay belgeselleri bile seyrettim! Güneş sisteminden atılan Plüton'un özelliklerini ezbere sayabilirim size!"

Heeyoung denediği yöntemleri saydıkça ne kadar çok şeye umut bağlayıp hayal kırıklığına uğradığını fark ediyordu. Konuştukça nabzı hızlandı. Hatta son zamanlarda evini bile

Jeju'daki tenha bir villaya taşımıştı. *Çabaladım işte*, demek istiyordu. İçinde biriken haksızlığa uğramışlık duygusu onu sarıp sarmaladı.

Önemsiz bir şeyden söz ediyormuş gibi, son derece sakin bir edayla, "Hiçbir şey yapmamayı deneyin bir de," dedi Boho.

"Pardon?"

"Hiçbir şey yapmayın diyorum. Uzanın ve parmak uçlarınıza kadar yavaş yavaş gevşemeye çalışın. Şu an boynunuzun ne kadar kasıldığını hissediyorsunuz, değil mi? Boynunuz bu kadar gerginken nasıl uyuyacaksınız?"

"Gevşemeye mi çalışayım?"

"Sakin olun. Bir şey yapmaya çalışmayın, sadece ayak uçlarınızdan parmak uçlarınıza kadar gevşemeye odaklanın."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Kendinizi zorladığınız için uyuyamıyorsunuz."

Sonunda Heeyoung uyku hapı alamadan eczaneden ayrıldı. Panelvana bindiğinde, "İlacı alabildiniz mi? Yanımda getirmeliydim..." dedi menajeri Giyun.

"Boş ver. Bu gece nerede kalacağız?"

"Buraya yakın bir yer ayırttım. Biraz dinlenmeye çalışın."

Heeyoung koltuğa yaslandı, aklına Boho'nun sözleri gelince yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Hiçbir şey yapma da ne demekti, hiçbir şey yapmayınca insanın uykusu mu gelirdi? Yine de elinde kalan tek yol bu olduğu için koltuğa iyice yaslandı. Yavaş yavaş gevşemeye odaklandı. İyi de nasıl

yapacaktı ki? Bunu düşünürken aklına yine Boho'nun sözleri geldi.

Sadece ayak uçlarınızdan parmak uçlarınıza kadar gevşemeye odaklanın.

Kendinizi zorladığınız için uyuyamıyorsunuz.

Heeyoung önce sakin sakin nefes alıp vermeye başladı. Ardından ayak parmaklarından başlayıp ayak bileklerine, oradan baldırlarına kadar gevşemeye odaklandı. İlk başta pek beceremedi. Gevşediğini sanıyordu fakat vücudu hâlâ kaskatıydı.

Oluruna bırakıyormuş gibi düşünmem lazım, diye geçirdi içinden.

Yavaşça nefesine odaklanarak parmaklarını kımıldatmayı bıraktı. En küçük kaslardan başlayıp giderek daha büyük kasları gevşettikçe bir şeylerin değiştiğini hissetti. O ana kadar ayak bileğini hafifçe havada tuttuğunu ancak şimdi fark ediyordu. Demek sürekli bileğini kasıyordu. Az önce koşup durduğunda sızlayan bileği aklına geldi. Yavaşlayan kalp atışlarını dinlerken içinden saymaya başladı. *Bir, iki, üç...*

"*Nuna,** geldik."

O anda Heeyoung uyukladığını fark etti. Çok kısa da olsa uykuya dalmıştı. Giyun'un sesiyle irkilerek uyanması ve ilaç almadan uyuyakalmış olması onu şaşkına çevirmişti. "Demek ki ilaç olmadan da uyuyabiliyormuşum," diye mırıldandı.

"Ne dediniz?"

---

* Erkekler kendinden yaşça büyük kadınlara hitap ederken kullanılır. (ç.n.)

"Hiç, iyiymiş dedim."

"Evet evet, bu otel iyidir! Siz içeri geçin."

Heeyoung arabadan indiğinde ayak bileğindeki sızının geçtiğini fark etti. Attığı adım şaşırtıcı derecede hafifti.

Mingyeong ertesi sabah erkenden, büyük bir kararlılıkla Gece Eczanesi'ne geldi. Sıkıca kilitlenmiş cam kapıda açılış saatleri yazıyordu.

Yılın Her Günü Açık
Günbatımından Gündoğumuna Kadar

Loş ışıklı eczaneye göz attığı sırada bir şey sırtına çarptı.

Anjeon Market'in sahibi Jeongbun, "Hırsız mısın?" diye sordu.

Mingyeong'un sırtına vuran şey ne sırt kaşıyıcısıydı ne de yelpaze; bir selfie çubuğuydu. Markete gezmeye gelen torununun, "Bunu da satsana," diyerek zorla bıraktığı bir üründü. Torununun ticari zekâdan pek nasibini alamadığı belliydi, satılmayıp rafta biriken bu selfie çubukları zaman zaman böyle amaçlar için kullanılır olmuştu.

"Teyze! Bununla öyle vurulur mu hiç!"

"Ya hırsız olsaydın? Hafifçe mi vuracaktım?"

"Sadece eczacıyla konuşmaya geldim. Bugün gerçekten bu eczanenin kapanması şart."

"Neden kapansınmış?"

"Var bir sebebi. Eczacı hanımı ikna etmek de benim görevim."

Masmavi gökyüzüne bakarak, "Onunla görüşeceksen günbatımını beklemen gerekecek," dedi Jeongbun.

"Bana nerede oturduğunu söyleyebilir misiniz? Buralarda oturuyordur herhalde..."

"Gidip uyandıracak mısın? Bütün gece çalışmıştır. Ne ayıp..."

"Ama..."

Jeongbun, Mingyeong'un sözünü sertçe kesti. "Akşama kadar bekle."

Mingyeong, Boho'nun eczaneyi açmasını beklerken, eczanenin tam karşısındaki Anjeon Market'in önünde duran sedire oturdu. Sedirin yanındaki sobada közlenmiş tatlı patatesi yerken bir köy evine gelmiş de soba başında ısınıyormuş gibi hissetmekten kendini alamadı. Soğuk sette tir tir titredikten sonra sobanın önünde ellerini, ayaklarını ısıtmak ona nasıl da iyi gelmişti. Bu huzurlu sıcaklık regl ağrısını bile hafifletmişti sanki.

"Teyze, burası aynı *Little Forest*'taki yere benziyor," dedi Mingyeong.

"O ne öyle?"

"Öyle bir film var... Aslı Japon mangası, sonra Kore'de filme uyarladılar. Şehir hayatından bunalmış yirmili yaşlarında bir kadın var, memleketine dönüp ekin ekiyor, kendi yemeğini yapıyor, yavaş yavaş kök salıyor... İnsanın içini rahatlatan, iyileştiren türden bir hikâye işte."

"Seul'deyiz kızım biz."

Jeongbun hayallere dalan Mingyeong'un sözünü sertçe kesse de genç kız film hakkında konuşmaktan kendini alamadı.

"İşte ondan diyorum. Ben de burada doğdum büyüdüm. Ama öyle filmler izleyince insan kendi küçük ormanı olsun istiyor. Burası gerçekten çok güzel."

"Anlatamadım galiba, Seul'deyiz diyorum."

Jeongbun'un söylediklerini duyup duymadığı belli değildi. Mingyeong'un içi hafiflemişti. Uzun zamandır ilk kez omuzlarına çöken ağırlıktan kurtulabildiği, kıymetli bir andı bu.

"Hani dizilerde görürüz ya; gazyağı sobası, üstünde közlenen tatlı patatesler... Bir de böyle sedirde oturup sohbet etmek falan. Güzel değil mi? Üstelik benim gibi genç, tatlı bir kız da yanınızdayken daha keyifli olmuyor mu?"

"Aman kızım, başım şişti."

Sedirde oturan yaşlılardan biri daha fazla dayanamayıp söze girdi. Daracık sedire bir kişinin daha ilişmesi yetmezmiş gibi, durmadan hayalperest laflar eden bu genç iyice canlarını sıkıyordu. Üstelik ihtiyarlar kasten olmasa da Mingyeong ile aralarına mesafe koymuşlardı. İnsan yaşlanınca çekingenliğini büsbütün yitirmiyordu, mahallede ilk kez gördükleri bir gençle sohbet etmek onlara tuhaf geliyordu. Ama Mingyeong bu havayı hiç sezmemiş gibiydi. Olduğu yerde saf saf gülümsüyordu.

"Ben eve gideyim artık."

Yaşlılar birer birer sedirden kalkıp giderken bile Mingyeong'un H. Mahallesi'ne övgüleri bitmek bilmiyordu.

Jeongbun'un aklındaysa tek bir şey vardı: *Keşke Boho bir an önce eczaneyi açsa.* Şu soğuk suratlı eczacı kızı bu kadar özleyeceği kimin aklına gelirdi?

"Yalnız eczane neden sadece geceleri açık? Yoksa... vampir falan mı? Hani filmlerdeki gibi?"

"Sen televizyon izlemeyi bırak bence."

"Siz mutlaka sebebini biliyorsunuzdur. Marketi otuz seneden fazla işlettiğinizi söylediniz ya?"

"Sebebinin ne önemi var? Her gün açsın kâfi. Sen artık yavaştan git, güneş de batmak üzere."

Mingyeong saate baktı. Güneş neredeyse batmak üzereydi. Doksan derece eğilerek veda edip marketten çıktı ve eczaneye doğru yöneldi.

Tık. Jeongbun kararmaya başlayan gökyüzüne bakıp marketin önündeki tenteye asılı ışıkları yaktı. Torununa rica edip internetten aldırdığı küçük lambalardı bunlar; yılbaşı süsü mü demişti öyle bir şey. Gece Eczanesi'nin tam karşısında, sokağa ışık katan yer işte burasıydı: Anjeon Market. Yalnız hissetmesin diye, çok geç saatlere kadar olmasa da akşamları mutlaka ışıklarını açık tutardı.

Güneş batarken eczanenin ikinci katındaki kapı açıldı ve Boho dışarı çıktı. Her zamanki gibi ifadesiz bir yüzle merdivenlerden inerken onu bekleyen Mingyeong'la karşılaştı. Mingyeong, Jeongbun'un verdiği tatlı patatesi elinde tutarken Boho'yu parlak bir gülümsemeyle karşıladı.

"Merhaba. Dün gelmiştim, ismim Woo Mingyeong."

Boho yadırgayarak, "Ah, evet..." deyip önlüğünün cebinden bir anahtar çıkardı. Anahtarla eczanenin kepengini kaldırıp kapıyı açana kadar sırtındaki bakışın yakıcılığını hissetti. Kapı açılır açılmaz Mingyeong da arkasından sessizce içeri süzüldü. Jeongbun'un pişirip ikram ettiği sıcacık tatlı patatesi göğsüne bastırmıştı. O sıcaklık Mingyeong'a az da olsa cesaret veriyordu.

"Bir kez daha rica ediyorum. Sizi görmek için bu saate kadar bekledim."

"Söyledim ya, olmaz. Burayı açık tutmam gerek. Kendime, mahalleye verdiğim bir söz bu."

"Biliyorum. Bu yüzden bütün gün düşündüm."

Reddedileceğini hissedince elindeki tatlı patatesin sıcaklığını daha derinden hissetmek istercesine bir kez daha göğsüne bastırdı. Beline vuran regl ağrısını bastırmak ve sesinin titrediğini gizlemek için yapıyordu bunu.

"Bir sebebiniz vardır diye düşünüyorum. Eczaneyi yalnızca geceleri açık tutmanızın parayla ilgisi olduğunu sanmıyorum. O yüzden size bir öneride bulunmak istiyorum, yani..."

Mingyeong sözleri uzadıkça aslında ne kadar gerildiğini fark etti. Derdini doğru düzgün anlatabileceğini sanmıştı ama kelimeler ağzında takılıp kalıyordu, aniden boğazı da kurumuştu sanki.

Boho, onu bir süre sessizce izledikten sonra sakin bir sesle, "Size ağrıkesici vereyim mi?" diye sordu.

"Nasıl?" İşte bunu duymayı beklemiyordu. Hasta falan mı görünüyordu?

Boho, Mingyeong'un içini okumuş gibi, "Dünden beri pek iyi görünmüyorsunuz," dedi. "Sürekli belinizi büküyorsunuz, elinizdeki tatlı patatesi tutuşunuz bile bir garip. Bel ağrısı ya da regl ağrısı gibi duruyor... Size iyi gelen ağrıkesicinin hangisi olduğunu biliyor musunuz?"

"Şey, hayır. Ağrım olduğunu nasıl bildiniz? Çok mu belli?"

Mingyeong'un yüzüne bir anda sıcak bastı, yakalandığını hissediyordu. Oysa sakladığını sanmış, belli etmediğini düşünmüştü... Boho ona kısaca bir göz attıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi çeşitli ağrıkesiciler çıkardı.

"Mesleki alışkanlık. Başkaları fark etmez bile. İnsanlar genelde başkalarıyla o kadar ilgilenmez. Regl ağrısı mı, bel ağrısı mı?"

"Regl ağrısı. İki gündür devam ediyor."

"İşte, eczanemizden bazı ağrıkesiciler. Bunlardan herhangi birini denediniz mi?"

Mingyeong, Boho'nun getirdiği ağrıkesicilere baktı ve hangisinin daha iyi geldiğini düşünmeye başladı.

"Şu sıvı formda olanı muhtemelen görmüşsünüzdür, bunun dozu biraz daha yüksek. Kutularına bakınca anlarsınız zaten."

Mingyeong içtikten sonra kendini daha rahat hissettiği bir ilaç olup olmadığını bilmiyordu. Bugüne kadar buna kafa yoracak fırsatı olmamıştı.

"Şimdiye kadar hep dozu en yükseği aldım. Anca öyle geçiyor."

"Her ay böyle ağrılı mı geçer?"

"Aslında bu kadar değil ama etkisinin uzun sürsün istediğim için hep en güçlü ilacı alıyorum."

"O kadar ağrınız yokken bile mi?"

"Sadece çabuk bitsin istiyorum."

"Ama?"

"Sanki giderek daha da kötüleşiyor."

"Hastaneye gittiniz mi?"

Boho'nun cümleleri kısaldıkça kaşları da birlikte çatılıyordu. Mingyeong havadaki kasveti yumuşatmaya çalışır gibi gülümseyip dursa da aklından tek bir düşünce geçiyordu. Bu eczacıya fena yakalanmıştı.

"Hayır... Nasıl olsa geçiyor diye düşündüm. Açıkçası hastaneye gitmeyi hiç düşünmedim."

Mingyeong, *Acaba yanlış bir şey mi söyledim*, diye geçirdi içinden. Oysa bunun da geçip gideceğine inanmak olumlu bir yaklaşım değil miydi? Sosyal medyada hep böyle denmiyor muydu?.. Peki neyi yanlış yapmıştı da bu kadar sert, bu kadar ürkütücü bakışlara maruz kalmıştı? Az önce sedirde oturan yaşlılardan birinin keskin bakışlarla kastettiği tam da bu muydu?

"Her ay yaşadığın bir şeyi nasıl olsa geçiyor diye geçiştirip en güçlü ilacı içmek de ne demek? Şimdiye kadar hangi ilacın sana iyi geldiğini bile öğrenemedin mi? Aptallık bu."

Sonunda yine azarlanmıştı. Mingyeong kendisine acır gibi bakan o gözlerle yüzleşemedi, bakışlarını yere indirdi. Regl ağrısından bile daha korkutucu olan işte o bakıştı.

Çünkü o bakışa bir kez yakalanırsa, tam kalbinden vurulacağını hissediyordu. Aptal gibi yaşadığını kabullenmek zorunda kalacaktı. İyi olmadığı halde iyiymiş gibi davranmanın, zorla gülümseyerek sürdürdüğü bu hayatın aslında "iyi yaşamak" olmadığını yüzüne vuracaktı sanki.

Tam o sırada Mingyeong'un görüş alanına çeşit çeşit ağrıkesici girdi. Boho ilaçları onun önüne doğru uzatmıştı.

"Niye sürekli yere bakıyorsun? Seçsene!"

Mingyeong yere doğrulttuğu bakışlarını güçlükle kaldırıp Boho'ya baktı. Boho'nun elinde çeşit çeşit ağrıkesici vardı. Sonuçta hepsi ağrıkesiciydi ama kutularının renkleri birbirinden farklıydı. Hepsi aynı değil miydi bunların? Nasıl bu kadar çok çeşidi olabiliyordu?

"Dayanmaya çalışmak yerine farklı yollar denemen lazım. Ancak o zaman hangisinin sana gerçekten iyi geldiğini anlayabilirsin."

"Evet... Haklısınız."

Zamane gençleri neden uyarıldıklarında hemen azarlanmış gibi hissediyordu ki? Boho bu düşünceyle sesini biraz yumuşatarak Mingyeong'u avutmaya çalıştı.

"Sorun aynı olsa bile herkesin baş etme yolu farklıdır demek istiyorum. Bak, bu ağrıkesici üç bin won. Dozu biraz yüksek, ikinci gün olduğu için ağrı daha şiddetli, kanama da fazladır ya, en uygun ilaç bu olur."

Ağrıkesiciyi eline alıp Boho'nun söylediklerini bir süre düşündükten sonra, "Peki siz, bir sorun olunca nasıl başa çıkarsınız?" diye sordu Mingyeong.

Mingyeong'un uzattığı kartı POS cihazında okutarak, "Bazı sorunlar çözülmez. Ben de onlarla yaşamaya devam ederim. Sonsuza dek," dedi Boho.

"Nasıl yani? Öylesi dayanılmaz değil mi?"

"Benim yöntemim bu."

Boho fişle birlikte kartı geri uzattı. Mingyeong orada öylece duruyordu, yüzündeki endişe derinleşmişti. Boho'nun uzattığı kartı bile görmemiş gibiydi.

"Bu yöntemi kullanamam."

"Öyleyse kendi yöntemini bulmalısın."

Mingyeong bu söz üzerine gözleriyle etrafı taradı, ardından gözleri parlayarak sordu.

"O zaman... bu eczaneyi bir süre kapatmanız için sizi ikna etmek istesem, ne yapmam gerek?"

Onca lafın ardından dönüp dolaşıp bunu mu soruyor, diye içinden geçiren Boho, kısa bir an düşündükten sonra mesafeli bir tavırla, "Ben bu sokağın karanlığa gömülmesini istemiyorum. Hepsi bu," dedi.

Demek mesele karanlıktı. Boho'nun elindeki kartı alan Mingyeong yeniden düşüncelere daldı. Derken birden ellerini çırptı ve sokağı karanlıkta bırakmadan da çekim yapılabilmesi için aklına gelen tüm yolları peş peşe sıralayarak Boho'yu ikna etmeye koyuldu.

"Sadece çekim süresi boyunca kapatırsanız, sokağın aydınlatmasını biz film ışıklarıyla sağlayabiliriz. Yönetmen bu sahnede karanlık bir atmosfer istediği için bazı ışıkları

kullanmıyoruz. Yine de kullandığımız sınırlı film ışıklarıyla sokak tamamen karanlıkta kalmaz."

"Ama eczanenin ışıkları kapalıyken burası daha karanlık olmaz mı?"

"Sokakta insanlar olacak. Set ekibi çok kalabalık zaten. Ne konuda endişelendiğinizi anladım; sadece çekim yaptığımız süre boyunca bu şekilde ilerlesek?.."

Mingyeong'un zihnindeki kelimeler birbirine girdi. En uygun ifadeyi seçmeye çalışırken ağzından birden şu sözler döküldü:

"Gece Eczanesi'nin yerine ben geçeyim."

Yani eczanenin dublörü olmayı teklif ediyordu.

Mingyeong ilk kez film setine adım attığında bir dublörle karşılaştı. Başrol oyuncusu filmde iki karakteri birden canlandırıyordu ve kendisiyle yüz yüze gelip ağladığı bir sahne vardı, bu yüzden çekim sırasında karşısında duracak bir dublöre ihtiyaç duyulmuştu. Kamera net değildi, kadraja yalnızca omzu ve ensesinin bir kısmı giriyordu. Ne var ki dublör de başrol oyuncusuyla yüz yüze dururken gözyaşı dökmüştü. Çekim bitince Mingyeong, dublörün kıyafetlerini toparlarken ona şöyle dedi: "Biri karşınızda ağlayınca sizin de ağlayasınız geliyor, değil mi?"

"Onun duygularından etkilenip ağladığımı mı sanıyorsunuz?"

"Şey... öyle olmadı mı?"

"Ben de sadece rolümü oynadım."

Dublör gülümseyerek, başrol oyuncusunun duygusuna uyum sağlamak için ağladığını söylemişti. Mingyeong neden bu kadar uğraştığını merak etmişti. Nasıl olsa kamera onu yakalamıyordu, netlik yoktu, seyirciler de kim olduğunu bilmeyecekti.

Mingyeong'un aklından geçenleri sezmiş gibi; ya da belki de açıklamak istediği için, "Dublörlük sadece birinin yerine geçip orada durmaktan ibaret değil," dedi dublör. "Bana göre ortada rolsüzlük yok; benim rolüm zaten bu. Ben de bana verilen rolü elimden geldiğince iyi yapmaya çalışıyorum. Üstelik bunu iyi yaptığımı bilmek kendimle gurur duymamı sağlıyor."

Geriye dönüp baktığında, o dublörün söylediklerinin sinemaya tutunmasını sağlayan itici güç olduğunu fark ediyordu. Kimse ilgi göstermese, kimse fark etmese bile devam edebilme gücü... O güce kendisi de sahip olmak istiyordu, hatta bir gün tam da bu gücü anlatan bir hikâye yazmayı hayal ediyordu. Dublörler hakkında bir hikâye... Bu yüzden Gece Eczanesi için dublör olmayı teklif etmesi, sunabileceği en içten teklifti.

Ne düşündüğü anlaşılmaz bir ifadeyle düşüncelere dalan Boho nihayet başını yukarı aşağı salladı. "Eh, peki madem."

"İşte bu!" diye bağırdı Mingyeong heyecanla. Sonra da Boho'nun elini iki eliyle birden kavrayıp minnetle yukarı aşağı salladı. Mingyeong'un sevinçle parlayan gözlerine bakan Boho birkaç saat öncesini hatırladı.

Boho eczane binasının ikinci katındaki küçük evde yalnız yaşıyordu. Çevresine gün boyunca uyuduğunu söylüyordu

ancak gerçekte gündüz saatlerini karartma perdelerinin ardında saklanarak, karanlık bir odada oturarak geçiriyordu. Karartma perdelerini çektiğindeyse Anjeon Market'in sediri hemen karşısında kalıyordu. Bu öğleden sonra Boho, dışarıdan Mingyeong'un sesini duyunca yavaşça perdeleri açmış ve onun sedire oturmuş, sohbet ettiğini görmüştü. Bekleyip bekleyip gideceğini düşündüyse de aşağı indiğinde Mingyeong binanın hemen önündeydi. Bu denli çabalayan birini reddedemezdi. Görünüşe göre bu müşteri bu gece en çok yardıma ihtiyacı olan kişiydi.

"Yalnız baştan söyleyeyim, ben de o dublör ekibinin içinde olacağım."

"Tabii ki!"

"Bak işte, yapabiliyorsun. İyi iş çıkardın. Aferin," dedi yönetmen.

Mingyeong'un göğsündeki acı "aferin" sözüyle âdeta yok oldu. Bunun Boho'nun daha önce verdiği ağrıkesicilerden mi yoksa yönetmenin övgüsünden mi kaynaklandığı bilmiyordu ama önemi yoktu. Acıyı hafifletmenin birkaç yolunu daha keşfetmiş gibi hissediyordu.

Mingyeong ışıkları kapalı eczanenin yanında bekleyen Boho için katlanır plastik bir masa getirirken oflayıp pufladı. Masayı aksesuar ekibinden aceleyle ödünç almıştı. Söz verdiği gibi, eczane yanına Boho için bir yer hazırlıyordu. Masayı açtıktan sonra çekim sandalyesi de uzattı.

"Setteki en iyi sandalye bu."

Mingyeong'un hazırladığı özel masa ve sandalye Boho'nun geçici eczanesi oldu. Işıkları söndürdü, eczanenin yanına plastik bir masa koydu ve üzerine bir ilkyardım çantası yerleştirdi. Çanta; soğuk algınlığı ilaçları, ağrıkesiciler, sindirim yardımcıları ve diğer ilaçlarla doluydu. Ayrıca yara bantları, sargı bezleri de vardı. Masanın üzerinde küçük bir abajur duruyordu, yumuşacık ışığı insanın içini rahatlatıyordu. *Hakikaten setteki en iyi sandalye bu herhalde*, diye düşünerek arkasına yaslandı Boho.

Boho'yu görmeye gelen Heeyoung, "Her şeye rağmen eczaneyi açık tutuyorsunuz demek," dedi.

Çekimler başlamadan önce makyajı, saçı yapılmış, kusursuz hazırlanmıştı. Bir önceki gün şapkasını iyice aşağıya indirip başını öne eğen kadından eser yoktu.

"Bugün de mi ilaç lazım? POS cihazım yok, sadece nakit alıyorum."

Heeyoung hafifçe gülümsedi ve dünküne kıyasla çok daha dingin bir ifadeyle, "Sayenizde uzun zaman sonra ilk defa güzelce uyudum," dedi.

Boho bir yönetmen gibi oturarak başıyla onayladı. Uyku en iyi ilaçtı. Bir eczacı olarak pek çok ilacı bilirdi ancak deliksiz bir uykunun yerini hiçbir şey tutmazdı. Özellikle de uyuyabilmek için çırpınan insanlar için. Kendisiyse hep uykudan kaçan tarafta kalıyordu.

"Yöntemlerden biriydi sadece. İşe yaradığına sevindim."

"Tam da aradığım yöntemdi."

"Bir gün o yönteme de bağışıklık kazanabilirsiniz. O zaman geldiğinde, demek ki başka bir yol denemem gerekiyor diye düşünün. Sorunu kendinizde aramayın."

Boho, Heeyoung'a dikkatlice baktı. Gözleri artık kan çanağı gibi değildi. Bu, reçetesinin işe yaradığının kanıtıydı. Boho'nun ifadesi değişmedi, ancak ayak parmakları hafifçe kıpırdadı. Duyduğu memnuniyetin kendince bir ifadesiydi bu. Kimsenin fark edemeyeceği kadar küçük bir hareketti.

Heeyoung masanın üzerindeki ilkyardım çantasına baktı. Işıklar kapatıldığı için eczanenin o gün kapalı olacağını varsaymıştı. Ne var ki eczacı dükkânın yanındaki masada hâlâ ilaç satıyordu. Ne azimdi ama.

"Böyle çalışınca ne kadar kazanıyorsunuz ki? İlkyardım çantasındaki ilaçların hepsini alsam kâr eder misiniz?"

"Hayır. O şekilde satamam. Gerçekten ihtiyacı çıkan biri çıkarsa ne olacak?"

"Gerçekten de cesur bir işletme anlayışı," dedi Heeyoung gülerek. Boho'ysa omuzlarını silkmekle yetindi. Heeyoung ilkyardım çantasının içine özenle dizilmiş ilaçlara göz gezdirdi. Temel ilaçlardan tut, büyük caddelerdeki marketlerde bile bulunmayan ilaçlara kadar her şey vardı. Küçüktü ama işe yarayan şeylerle dolu bir ilkyardım çantasıydı.

"Çekimleri mümkün mertebe çabuk bitirerek size yardımcı olabilirim o halde?"

"Evet, çekimler biter bitmez ışıkları açacağım."

"Harika. O zaman var gücümle koşacağım."

"Kayıt akıyor, hazır... oyun!"

Sessiz ara sokakta yankılanan yönetmenin sesi, ardından Heeyoung'un koşar adımları, o adımlara uyumlanarak düzenli hareket eden set ekibinin sesleri... Boho tüm bu seslerin insana güven veren bir tarafı olduğunu düşündü. Heeyoung'un ayak sesleri kulağına daha rahat, daha hafif geliyordu. *Çok şükür*, diye geçirdi içinden. Demek ki epey derin bir uyku çekmişti. Boho'nun ayak ucu da ritme eşlik eder gibi hafifçe kıpırdadı.

Çekimler başladıktan kısa bir süre sonra Hwangyeong eczanenin önüne geldi. Hwangyeong, Boho'nun oturduğu masanın önünde nefes nefese dururken, eczacı kadın telefonunun ekranını açarak saate baktı, "Tam üç saat geç kaldın. İstifa ettiğini düşünmeye başlamıştım," dedi.

"Gerçekten çok özür dilerim. Şey... hâlâ saat farkına alışamadım da. Dün gece, yani bugün sabaha karşı çıkınca bir türlü uyuyamadım. Öğleden sonra uyuyakalmışım... Gerçekten çok üzgünüm."

Geç kalmanın utancıyla kulakları kıpkırmızı kesilmişti. Yokuşu çıkarken kalbi ağzında atıyordu. Her ne kadar gizli görevde de olsa işe başlayalı çok olmamıştı, bu kadar geç kalmak hiç yakışık almıyordu. Bildiği tek şey müşterileri karşılamak, bir de işe vaktinde gelmekti. Şimdi onda da çuvallamıştı.

Başını iyice öne eğmiş Hwangyeong'a bakan Boho iç çekti. Geceleri işten çıkıp gündüzleri YouTube'dan eczacılık dünyasını öğrenmeye çalıştığını söylemişti. Gözleri kan çanağına dönmüş halde işe geldiği andan itibaren Boho aslında

"Bir gün o yönteme de bağışıklık kazanabilirsiniz. O zaman geldiğinde, demek ki başka bir yol denemem gerekiyor diye düşünün. Sorunu kendinizde aramayın."

Boho, Heeyoung'a dikkatlice baktı. Gözleri artık kan çanağı gibi değildi. Bu, reçetesinin işe yaradığının kanıtıydı. Boho'nun ifadesi değişmedi, ancak ayak parmakları hafifçe kıpırdadı. Duyduğu memnuniyetin kendince bir ifadesiydi bu. Kimsenin fark edemeyeceği kadar küçük bir hareketti.

Heeyoung masanın üzerindeki ilkyardım çantasına baktı. Işıklar kapatıldığı için eczanenin o gün kapalı olacağını varsaymıştı. Ne var ki eczacı dükkânın yanındaki masada hâlâ ilaç satıyordu. Ne azimdi ama.

"Böyle çalışınca ne kadar kazanıyorsunuz ki? İlkyardım çantasındaki ilaçların hepsini alsam kâr eder misiniz?"

"Hayır. O şekilde satamam. Gerçekten ihtiyacı çıkan biri çıkarsa ne olacak?"

"Gerçekten de cesur bir işletme anlayışı," dedi Heeyoung gülerek. Boho'ysa omuzlarını silkmekle yetindi. Heeyoung ilkyardım çantasının içine özenle dizilmiş ilaçlara göz gezdirdi. Temel ilaçlardan tut, büyük caddelerdeki marketlerde bile bulunmayan ilaçlara kadar her şey vardı. Küçüktü ama işe yarayan şeylerle dolu bir ilkyardım çantasıydı.

"Çekimleri mümkün mertebe çabuk bitirerek size yardımcı olabilirim o halde?"

"Evet, çekimler biter bitmez ışıkları açacağım."

"Harika. O zaman var gücümle koşacağım."

"Kayıt akıyor, hazır... oyun!"

Sessiz ara sokakta yankılanan yönetmenin sesi, ardından Heeyoung'un koşar adımları, o adımlara uyumlanarak düzenli hareket eden set ekibinin sesleri... Boho tüm bu seslerin insana güven veren bir tarafı olduğunu düşündü. Heeyoung'un ayak sesleri kulağına daha rahat, daha hafif geliyordu. *Çok şükür*, diye geçirdi içinden. Demek ki epey derin bir uyku çekmişti. Boho'nun ayak ucu da ritme eşlik eder gibi hafifçe kıpırdadı.

Çekimler başladıktan kısa bir süre sonra Hwangyeong eczanenin önüne geldi. Hwangyeong, Boho'nun oturduğu masanın önünde nefes nefese dururken, eczacı kadın telefonunun ekranını açarak saate baktı, "Tam üç saat geç kaldın. İstifa ettiğini düşünmeye başlamıştım," dedi.

"Gerçekten çok özür dilerim. Şey... hâlâ saat farkına alışamadım da. Dün gece, yani bugün sabaha karşı çıkınca bir türlü uyuyamadım. Öğleden sonra uyuyakalmışım... Gerçekten çok üzgünüm."

Geç kalmanın utancıyla kulakları kıpkırmızı kesilmişti. Yokuşu çıkarken kalbi ağzında atıyordu. Her ne kadar gizli görevde de olsa işe başlayalı çok olmamıştı, bu kadar geç kalmak hiç yakışık almıyordu. Bildiği tek şey müşterileri karşılamak, bir de işe vaktinde gelmekti. Şimdi onda da çuvallamıştı.

Başını iyice öne eğmiş Hwangyeong'a bakan Boho iç çekti. Geceleri işten çıkıp gündüzleri YouTube'dan eczacılık dünyasını öğrenmeye çalıştığını söylemişti. Gözleri kan çanağına dönmüş halde işe geldiği andan itibaren Boho aslında

bu anı bekliyordu. Elindeki küçük feneri Hwangyeong'un yüzüne doğrulttu. Hwangyeong ışık yüzüne değdiği anda başını kaldırdı.

"Tekrar söylüyorum, bu senin asıl işin değil. Sen kendi işinde, ben de kendi işimde iyi olmalıyız. Buraya kök salmak mı istiyorsun? Ciddi ciddi eczanede mi çalışacaksın? Burada oturmanın sebebi kasa başında durup hesap almak, ilaç dizmek mi? Değil, değil mi? Belli bir görevin var. Tezgâha bak dedim diye sahiden oturup bütün gün tezgâh mı kollayacaksın?"

Bunları duymayı beklemiyordu. Hwangyeong ancak o an Boho'nun kendisine yönelttiği bakıştaki gerçek anlamı üstü kapalı bir şekilde sezebildi.

"Bugün devriye gezmek için harika bir gün, değil mi? Eczane de kapalı zaten," dedi Boho.

"Anlaşıldı!"

"Sen işini yap, ben de kendi işimi yapacağım."

Boho küçük el fenerini Hwangyeong'a uzattı. İçini kaplayan yoğun korku nihayet yatışınca Hwangyeong'un gözleri dolacak gibi oldu. Boho, "Kolum kopacak," dercesine feneri tuttuğu kolunu sallayınca Hwangyeong ışığı ondan aldı. Sessizliğe gömülmüş H. Mahallesi'nde yürürken, "Bugün de elimden geleni yapmalıyım," diye mırıldandı.

Boho devriye gezmek için karanlık ara sokağın içine doğru uzaklaşan Hwangyeong'un arkasından bakarken belli belirsiz gülümsedi. Sanki sırtıyla bile, elinden geleni yapacağını söylüyordu. Oyunculuk hayali kuran müşterisi Jihwan'ın bir keresinde söylediği şey aklına geldi. İnsan duygularını sırtıyla

bile ifade edebilir, demişti. Demek ki bunu kastediyordu. Ama aynı anda içini acı bir his kapladı. O gün de böyle olsaydı, eğer o gün de ara sokakta bu kadar insan bulunsaydı... o olay yine de yaşanır mıydı?

Eczanenin önünün kana bulandığı an zihninde canlandı. Boho'nun ayaklarının altından kan sızmaya başladı. Yaklaşan gecenin kanlı dalgası karşısında Boho yerinden kıpırdamadı; ayağını çekmek yerine kanın içinde öylece durdu. O günü bugüne dek bir kez olsun unutmamıştı. O günün serin sabah havası Boho'nun peşini bırakmadı. Unutmamasını ister gibi, hatırlamasını buyurur gibi, asla o zamandan kopmasına izin vermeyeceğini fısıldar gibiydi. Boho o gün kendine bir söz verdi. Bu yüzden sabahın kokusunu alır almaz işten çıkıp doğruca karartma perdelerini çekerek uyudu, gündoğumundan hemen sonraki saatleri yok saydı. Uyandığındaysa karanlıktan başka hiçbir şey olmayan odada, o geceyi tekrar tekrar düşündü. Unutmaya çalışmaması ve olayın yaşandığı eczane binasını satmaması Boho'nun kendi yöntemleriydi. Onun hayatta kalma biçimi, her gün dayanılmaz acılarla yaşamayı sürdürmekti.

O geceyi ben hatırlamazsam, kim hatırlayacak? Evet, bu acıyla yaşamaktan başka seçeneğim yok, diye düşündü Boho.

"Teyze, bana da selfie çubuğu lazım. Fiyatı ne kadar?"

Çekimler bittikten kısa süre sonra Anjeon Market insanlarla dolup taştı. Jeongbun selfie çubuklarının neden bu

kadar satıldığını anlayamadı. Selfie çubuğu alanların hepsi marketin önündeki sedirde fotoğraf çekip gidiyordu. O kutsal mekâna geldiklerini kanıtlayan fotoğraf gibi bir şeydi anlaşılan. Sedirin asıl sahipleri olan H. Mahallesi'nin yaşlılarıysa yaşananlara bir türlü anlam veremiyordu. Jeongbun'un torunu da heyecanla ninesini arayıp hemen markete gitmesi gerektiğini söylemişti.

Ortalığın karışmasının nedeni, Mingyeong'un ricasıyla Heeyoung'un Anjeon Market'e imza bırakmasıydı. Üstelik Heeyoung marketin önündeki sedirde otururken çektiği fotoğrafı kendi sosyal medya hesabında da paylaşmıştı. Bunun ardından sessizliğiyle bilinen H. Mahallesi hareketlenmeye başlamıştı. Ünlü oyuncunun uğradığı bir "kutsal mekân"a dönüşmüştü artık.

Aslında burada insan öldüğü için ziyaretçi sayısı azalmıştı, bu yüzden o günden sonra H. Mahallesi'ne gelen herkes mahallelinin gözünde istenmeyen bir yabancıydı.

H. Mahallesi'ndeki apartmanlar bölgesinin dar sokakları, gece nöbeti tutan eczaneyi merkez alarak doğuya, batıya, kuzeye ve güneye ayrılıyordu. Bunlardan doğuya uzanan sokağın içine doğru daha da derinlere ilerledikçe, bakımsız bir ev çıkardı karşınıza. Rengi solmuş kırmızı tuğlalarla örülmüş, koyu lacivert bir çatısı olan; avlusunda kocaman bir hurma ağacı bulunan iki katlı müstakil bir evdi bu. O evin ışıkları gece gündüz yanar, asla sönmezdi.

Pyeongsik o evin bodrumunda aşırı derecede zayıf adama, "Karargâhı taşıyalım mı? Mahalleye yabancılar da gelmeye başladı, ortalık epey karıştı," diye sordu.

Pyeongsik sözünü bitirir bitirmez zayıf yapılı adam, "Malı buldun mu? O şey milyarlık," diye cevap verdi.

"Hayır... Özür dilerim, *hyung*.*"

Hyung diye hitap edilen zayıf yapılı adam bir süre tek kelime etmeden Pyeongsik'e baktı, sonra da dizlerinin arkasına sert bir tekme attı. Pyeongsik öne doğru yığılır gibi çöktü. Adam ayakkabısını Pyeongsik'in ensesine bastırdı.

"İşini düzgün yapsaydın bunların hiçbiri olmazdı, değil mi?"

"Özür dilerim, hyung."

"Malı bulamazsan buraya gömerim seni. Bu seferki işte asıl mal oydu!" Ayakkabısının topuğuyla Pyeongsik'in ensesine daha da sert bastırdı. "Git o şerefsizi bul."

Hyung diye seslendiği adam Pyeongsik'in kafasının arkasından ayağını kaldırdığında Pyeongsik anında doğruldu ve güçbela konuştu.

"Polis onu götürdü... hangi hastaneye gittiğini öğrenmek kolay değil..."

"Bu yüzden doğru dürüst saklamalıydın. O şerefsizin çalmasına izin vermemeliydin! Bul şunu derhal!"

Aniden Pyeongsik'in gözleri karardı. Kırılan cam şişenin parçaları başının üstünden şangırtıyla yere döküldü. Saç derisinden süzülen kan görüşünü tamamen perdeledi. Pyeongsik başını daha da eğerek yüzünü yere yapıştırdı.

* Erkekler kendinden yaşça büyük erkeklere hitap ederken kullanılır. (ç.n.)

"Özür dilerim! Ne pahasına olursa olsun halledeceğim!"
"Hallet. Yoksa ölen sen olursun. Anlaştık mı?"
Pyeongsik yere kapanmış vaziyette hırıltıyla soludu.

3

Günün İlacı

Kullanmadan Önce Eczacınıza Danışın

Şafak vakti eczanenin içinde bir sarhoş sandalyeye yayılmış yatıyordu. Otuz dakika önce ayılma ilacı almış, hemen içmeye yeltenmişti ama o kadar takatsizdi ki şişeyi bile açamamış, alkolün etkisiyle uyuyakalmıştı. Boho adamı hoşnutsuz bir ifadeyle süzdü ama onu uyandırmadı ya da gitmesini söylemedi. Sadece dik dik baktı.

Hwangyeong, Boho'yu şöyle bir kontrol ettikten sonra, "Uyandırayım mı?" diye sordu.

"Sorun değil. Uyanana kadar kendi haline bırakalım."

"Neden?"

"Hava hâlâ soğuk."

Gece Eczanesi'nde çalışırken yaklaşık bir aydır Boho'yu gözlemleyen Hwangyeong, Boho'nun duygularını dile getirmeyi pek beceremediğini sık sık düşünür olmuştu. Belki de mesele havanın soğukluğu değildi, belki de Boho o adamın da uzanıp dinlenebileceği bir yere ihtiyaç duyduğunu bildiği için ses çıkarmıyordu. Sarhoş adam sandalyeye yığılmadan hemen önce, iş yemeğinde karşı tarafın patronu tarafından nasıl aşağılandığını uzun uzadıya anlatarak ağlamıştı. Emekliliğine yalnızca birkaç yıl kalmış bir adamın gözyaşlarıydı bunlar. Şişmiş gözleri biraz olsun inene kadar sessizce beklemek, insanlar arasında ezilip hırpalanmışlara kısa bir

yalnızlık tanımak... Boho'nun kendince uyguladığı bir tür tedaviydi bu. Derken adama bakan Boho'nun yüzü yavaş yavaş buruştu. "Kusmaması lazım..." diye mırıldandığını duyan Hwangyeong birden ayağa fırladı.

"Evine bırakıp geleyim ben." Hwangyeong tezgâhın kapısını açtı. Doğruca sandalyeye yayılmış sarhoş adama yaklaştı, pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkarıp kimliğindeki adrese baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Boho.

"Polis memurları sızanları uyandırıp onları güvenli bir şekilde konutlarına götürürler zaten. Evi de yakınlardaymış. Birazdan dönerim!"

Hwangyeong sarhoş adamı kolundan tutup dışarı çıkardı. Eczanenin içinde sessizce otursa da dışarı çıkınca gözleri gözle görülür biçimde canlanıyordu. "Önce kendi işin" sözünü duyduğundan beri Hwangyeong işe bir kez bile geç kalmamıştı. Hatta yeni gelen ilaçları düzenleme ve temizlik işlerini kendisine bırakmasını rica etmişti. Bir polis vasfıyla kusursuz bir eczane çalışanı gibi gizlenmek istediğini söylüyor, kim gelirse gelsin şüphe uyandırmamak için artık kasaya da bakıyor hatta gün sonu satış hesaplarını bile yapıyordu. Mükemmel bir eczane görevlisi olma yolunda ilerlese de devriyeye çıktığı zaman gözleri parıl parıl parlıyordu. Bir hedefe doğru koşan, hayat dolu bir bakıştı bu.

Hwangyeong dışarı çıkar çıkmaz, geri dönerken yolunu kolay bulabilsin diye Boho eczanenin dış aydınlatmasını biraz daha açmaya başlamıştı.

Eczanede tek başına kalan Boho tezgâhın altından sprey şişesini çıkardı. Birkaç gün önce Heeyoung'un hediye ettiği bitkiye su vermek içindi. Sukulent olduğu için çok suya gerek olmadığını söylemişti ama yaprakların üzerinde biriken damlacıkları görmek tuhaf bir şekilde hoşuna gidiyor, sürekli sprey şişesine uzanıyordu. Sprey *fıs fıs* diye ses çıkarırken Rani'nin sesi araya karıştı.

"*Unnie*,* akşamdan kalma ilacı ver!"

Boho başını çevirip saate baktı. Gece dörttü, devamlı müşterilerinden Rani'nin dükkâna uğrama vaktiydi. Kapıyı hızla açarken kendisine seslenişini duyunca hazırladığı ilaç paketini mekanik bir şekilde tezgâhın üzerine koydu. Bu, Rani için özel hazırlanmış, akşamdan kalma ilaçları içeren bir ilaç setiydi. Bakışları hâlâ sukulentlerdeydi. Bu yüzden Rani'nin surat astığını fark etmedi. Rani ona ilgi gösterilmemesinden hoşnutsuzmuş gibi, sekiz bin wonu tezgâhın üzerine çat diye bıraktı. Boho alkol kokusu sinmiş banknotları bir bir açıp POS cihazının altındaki para çekmecesine yerleştirdi.

Dirseğini tezgâhın üstüne koyup avucunu da çenesine yaslayarak, "Bizim oğlan nerede?" diye sordu Rani. Adamı eve bırakacağını söyleyip çıkan Hwangyeong'dan hâlâ haber yoktu. *Zil zurna sarhoş birini kolundan tutup götürmek kolay değil tabii, herhalde bu yüzden gecikti*, diye düşündü Boho.

"Biraz dışarı çıktı."

"Tüh."

Boho soran gözlerle baktı.

* Kızlar kendinden yaşça büyük kızlara hitap ederken kullanılır. (ç.n.)

"Genç, üstelik pek cana yakın. Bir de bakımlı, yakışıklı çocuk hani. İnsanın bakası geliyor."

Boho hâlâ Rani'ye doğru düzgün bakmadan, elindeki sprey şişesiyle sukulenti sulamaya devam ediyordu. *Fıs fıs fıs.* O sesin Rani'yi gittikçe sinirlendirdiğinin farkında bile değildi.

Bu kez sesini biraz daha yükselterek, "Bu arada unnie, ertesi gün hapı için reçete gerekiyor, değil mi?" diye sordu Rani.

"Evet."

"Çok üşeniyorum, bu seferlik versen olmaz mı?"

"Hastaneye gitmek zor değil."

Boho, Rani'nin dediklerini pek önemsemiyormuş gibi, "sukulentçik" diye adlandırdığı –ad demekten ziyade bir tanım– bitkiden gözünü ayırmadan su püskürtmeye devam ediyordu.

Boho'ya sert sert baktı, "O kadar sularsan ölür," dedi Rani.

"Ne?"

"Bitki diyorum. Kökleri çürür."

Boho bitkiye su püskürtmeyi bıraktı, sonra da nihayet Rani'ye baktı. Gösterişli makyajıyla Rani bugün de yüksek topuklu ayakkabılarını giymiş, bacaklarını açıkta bırakan kısa elbisesinin üstüne simsiyah bir kısa mont geçirmişti. Hep aynı tarz. Bu havada giyilecek şey miydi?

"Daha yeni tanıştığın bitkiyle böyle mi konuşulur?"

İçinden, *Şimdi yüzüme bakıyorsun işte*, diye geçiren Rani ters ters, "Sen de konuşurken karşındakine bakmıyorsun yalnız," dedi.

"Bitkiyi suluyorum ya."

"Doğru dürüst tanımadığın bitkiyle bu kadar ilgileneceğine, yıllardır buraya gelen müşterine biraz ilgi göstersen?"

"Hep aldığın ilaçları set yapıp önceden hazırlıyorum. Bu mu ilgisizlik?"

Rani koynundan hazır kahve çıkarıp su sebilinin yanındaki karton bardağa döktü. Ardından sebilden sıcak su alıp sandalyelerden birine oturdu. Boho, Rani'nin bu tanıdık hareketlerini gözleriyle takip etti. Az önceki sarhoş adamı da düşünerek, eczaneye kamp kuran müşterilerden kurtulabilmek için sandalyelerin kaçından kurtulması gerektiğini tartı. İçinden *Madem öyle, gidip yirmi dört saat açık bir kafeye otursanıza*, demek geldiyse de bunlar asla dile getiremeyeceği sitemlerdi. İlaca ihtiyaç duyan insanlara her daim yardım edecek bir eczacı olmaya karar vermişti. Hem eczaneyi devralırken ihtiyar eczacı, "Biraz da gönül rahatlığı vermeyi unutma," dememiş miydi? Boho derin nefes alıp iç huzurunu toplamaya çalıştı. Tam o sırada Rani, elindeki boş hazır kahve paketini sallaya sallaya konuştu.

"Bana bu işi bırakmam gerektiğini bile söylemiyorsun."

Boho omuz silkti. "Niye söyleyeyim ki? Sana iş verecek konumda değilim sonuçta. İnsan böyle bir şeyi ancak çıkış yolu sunabiliyorsa söyler. Alternatifsiz öğüt sadece sorumsuzluktur. Üstelik senin hayatından ben sorumlu olmayı da istemem."

Rani kahve paketini çöp kutusuna fırlattı. Tekte girdi. *Hep böyle umurunda değilmiş gibi konuşuyor*, diye geçirdi

içinden. Aslında bu yüzden hoşuna gidiyordu. Sözlerini dinlerken en büyük dertler bile önemsiz geliyordu. Hayatında ne yaşanırsa yaşansın ne kadar sarhoş olup sendeleyerek gelirse gelsin, Boho bunların üstünde durmuyordu. Boho'nun onun adına kaygılanmaması Rani'yi hoşnut ediyordu. Aralarındaki mesafe netti ve bu netlik insana rahatlık veriyordu. Ne fazla sıcaktı ne de insanı rahatsız edecek kadar soğuk.

Bazı insanlar Rani'nin geleceği için endişelerini dile getirmiş, ona acıyarak bakıp nasıl dayandığını sormuşlardı. Elbette şimdi düşününce bunları kötü niyetle söylemediklerini anlıyordu. Ama Rani'nin hayatı için böyle yaygara koparıp kaygılanmaları, aslında onun hayatının çoktan mahvolduğunu varsaymaktan farksızdı. *Zaten her şey berbat, daha ne kadar kötü olabilir ki*, diyerek geçiştirebileceği şeyler bile, o abartılı kaygılar yüzünden daha korkutucu bir hal alabiliyordu.

"Bu arada, bu kadar beyaz tenli olmak için cildine ne yapıyorsun? Kıskandım."

"Sadece geceleri dışarı çıkmayı dene. Kendiliğinden beyazlaşıyorsun."

"Ben de sadece geceleri çıkıyorum."

"İçkiyle sigarayı bırak o zaman."

"Bak o imkânsız işte." Rani başını iki yana salladı, sıcak kahvenin olduğu karton bardağı iki eliyle kavrayıp hafifçe arkasına yaslandı. Sonra da gözlerini yumdu. *Buradayken üstüme uyku çöküyor gerçekten.*

"Of, hava çok kuru. Cilt bakımı yapmam lazım."

"Onu bana değil, kozmetikçiye anlat."

"Oranın sahibi benden hoşlanmıyor. Tiksiniyormuş. Sen de biliyorsun, değil mi? Nemli banknotları uzattığımda bu mahalledeki insanların yüzü düşüyor. Gülüp eğlendiren bir pavyon kadınının bedenini satarak kazandığı para işte diyorlar."

Rani bu mahalleye nispeten yakın bir zamanda, hemen hemen üç yıl önce yerleşmişti. Daha önce bir blok ötede bulunan barlar sokağının yakınında küçücük bir odada yaşıyordu. O küçük oda bile onun için kıymetli bir yuvaydı. Ne de olsa uzun yıllar boyunca biriktirdiği parasıyla aldığı ilk eviydi. Kira falan değil, kendi evi. Üstelik bilerek yeni yapılmış bir binayı seçmişti. Her şeyin sıfır olduğu bir yerde yaşarsa, kendisinin de sıfırdan başlayabileceğini umuyordu.

Bir gün Rani işten eve yürürken biri onu takip etmeye başladı ve yeni evinin heyecanı ansızın kayboldu. Peşinden gelen ayak seslerini duyan Rani doğruca eve gidemedi, mahallede dolaşmaya devam etmek zorunda kaldı. Sanki yürüyüşe çıkmış gibi daireler çizdi, ta ki o ısrarlı gölge peşini bırakana kadar. Bir süre mahallede dolandıktan sonra onu takip eden ayak sesleri sonunda kaybolmuştu. *Kurtuldum galiba*, diye düşündü. Zaten bu tür takipler onun için ilk değildi; buna deneyim demek doğru muydu bilmiyordu ama her neyse, adamı atlattığını sanıyordu. Rani ancak ortalık tamamen aydınlanmaya başladığında rahatladı ve eve doğru yola koyuldu. Dairesi yeni yapılmış apartmanın yarı bodrum katındaydı. Merdivenlerden inmeye hazırlanırken,

giriş kapısının önünde bir adamla göz göze geldi. Fiziksel açıdan merdivenlerin tepesinde olan Rani'ydi; ama aşağıda durup gülümseyen adamın, bu karşılaşmada üstün taraf olduğu apaçık belliydi. O, Rani için gelen adamlar arasında nispeten kibar sayılan bir müşteriydi. Tam o sırada, her sabah damacana su getiren görevli apartmana girdi. Bunun üzerine adam, "Doğru yermiş," diye mırıldanıp gülümseyerek, "Yine görüşürüz," dercesine el salladı ve merdivenleri çıkıp Rani'nin yanından geçerek uzaklaştı. Rani olduğu yere mıhlanmıştı, çığlık atacak ya da arkasını dönüp kaçacak gücü kendinde bulamadı.

İçi ürperdi. Onu takip eden adama karşı duyduğu korkuyla bir zamanlar nazik olduğunu düşündüğü kişiye duyduğu güvensizlik birbirine karışmıştı. *Evet, beni görmeye gelen herkes böyle. İnsanları hafife almayı seviyorlar. Ben de kalkıp saygı göreceğimi sanmıştım.* Rani eve girince uzun bir süre olduğu yerde çömelip kaldı.

Rani tek başına olduğu o küçük odada sıkışıp kalmıştı. Taşınacak ne parası vardı ne de gücü. Ta ki bir gün, hiçbir şeyden haberi yokken dışarı çıkıp döndüğünde kapısının ardına kadar açık olduğunu görene kadar. O an hiç vakit kaybetmeden bu evden çıkması gerektiğine karar verdi. Buna rağmen Rani, yalnızken bile bu kararını asla belli etmedi. Taşınmayı düşünmeye cesaret ettiğini birilerinin fark etmesinden, altüst olmuş hayatından geriye kalanların da elinden alınmasından korkuyordu. "Senin gibiler bunları hak eder" sözünü duymaktan korktuğu için Rani susmayı seçti.

Böylece apar topar taşındığı yer H. Mahallesi oldu. H. Mahallesi'ndeki eski bir apartmana, kısa süre öncesine kadar tek başına yaşayan yaşlı birinin dairesine yerleşti. Evin her köşesinde başkasına ait yaşanmışlık izleri duruyordu ama burada çok daha güvende hissediyordu. Çevrede çok az pavyon olduğu için mahalle sakinlerinin ona yan gözle bakması kaçınılmazdı ama bu bakışlara katlanmak, birinin onu takip edebileceği korkusunu yenmekten daha kolaydı. O anı, kapısının önünde bekleyen o gözlerle karşılaştığı anı bir daha asla yaşamak istemiyordu. O evden kurtulmak için geçmişte verdiği mücadeleyi hatırladıkça Rani her şeyi yapabilirmiş gibi hissediyordu. Bu yüzden bu sektörden de çıkabileceğini sandı, ama sonunda yine geri döndü. Başka türlü yaşaması mümkün değilmiş gibi...

Evet, diye düşündü, *ben ne kadar ileri gidebilirim ki? İnsan bildiği yoldan yürür; gördüğü, öğrenip büyüdüğü neyse odur.* Çocukken bir pavyona satılıp bulaşıkla, yer silmekle başlayan bir hayattan ne çıkacaktı ki? *En fazla bu kadar işte. Benim payıma düşen bu.*

Bu kadarlık bir hayat, bu kadarlık bir çırpınış... Her gün nefes alıp vermekten başka ne yapabilirdi ki? Neredeyse her gün sarhoş olana kadar içiyordu. Çünkü, işte... zaten böyle biriydi.

"Unnie, ben senin umurunda değil miyim?"

"Tabii ki umurumdasın. Müşterimsin sonuçta. Her seferinde nakit ödeyen, üstelik fiş de istemeyen kibar bir müşteri."

Boho'nun sözleri Rani'ye saçma gelmiş olacak ki dudaklarında belirsiz bir gülümseme belirdi. *Yıllardır hiç değişmiyor,* diye geçirdi aklından. Eczanede yalnızca Boho'nun sprey şişesinin *fıs fıs* sesi duyuluyordu. Gözlerini yumup dinlenen Rani bir süre sonra sesten rahatsız olmaya başladı.

"O kadar su verirsen ölür demedim mi?" Rani gözlerini açtığında Boho'nun bitkiye değil, sprey şişesiyle havaya su püskürttüğünü gördü. "Ne yapıyorsun?"

"Hava çok kuru diye."

Her zamanki hali işte, diye geçirdi içinden Rani. Sonra da Boho'yla ilk tanıştığı günü hatırladı.

Aslında o gün ilaca ihtiyacı yoktu. Bazen birileriyle kavga etmek istediğiniz günler olurdu ya, işte öyle günlerdendi. Ama sabah dörtten sonra, neredeyse kimse uyanık değilken kiminle kavga ederdiniz ki? "Gece Eczanesi" tabelasını bile fark etmeden, sırf ışıklar açık diye zilzurna sarhoş içeri daldı. "Şşt, unnie!"

"Hangi ilaç lazımdı?" diye sordu Boho bıkkın bir edayla. Ne sesine ilgi kattı ne de nezaketle gülümsedi.

Boho'nun bu tavrı Rani'nin canını sıktı, onu biraz olsun utandırmak istedi. Sonuçta eczacılık da hizmet sektöründe değil miydi? *Burada müşteri benim,* diye düşündü, *bu kadar da suratsız olunur mu?* O zamanlar Rani, bunun Boho'nun her zamanki hali olduğunu bilmiyordu. O kayıtsız yüzün biraz olsun şaşkınlıkla dağılıp bozulmasını istiyordu.

"Her ilacı satıyor musun?"

"Aradığın belli bir ilaç varsa, evet."

Bak sen şuna. Rani kendisiyle aynı şekilde senli benli konuşmaya başlayan Boho'yu alt etmek istedi. Sonuçta eczacıydı; dersleri de iyidir, hayatı da hep rayında gitmiştir diye düşündü. Seçkin bir yol izlemiş, el bebek gül bebek yetişmişti kesin. Bu düşünce Rani'nin canını daha da sıktı. Üstelik akranı gibi görünüyordu. Tam o sırada alkol kokusu burnuna vurdu, öfkesini daha da kabarttı. Bir müşteri elbisesine içki dökmüştü. Buna karşılık düzgün ütülenmiş beyaz önlüğüyle önünde duran Boho'ya sataşmak istiyordu. O gün karşısına çıkan herkese kaba saba davranmak geliyordu içinden. Herkesin gününü boka çevirmek, burunlarından fitil fitil getirmek istiyordu. Gerekirse bokun kendisi olacaktı.

"Düşük hapı ver."

"Ondan yok."

"İşe yaramazsın."

"O zaman çık git." Boho eliyle açık cam kapıyı işaret etti.

Rani bu ne saçmalık dercesine güldü. "Müşteriyim ben."

Ya sonra ne demişti?

Sonra ne dediğini tam hatırlamıyordu. Ağzına geleni söylemiş olmalıydı; şöyle sürtüksün, böyle kaltaksın demiş ve düzgün bir hayat sürmüş eczacının muhtemelen hiç duymadığı hakaretleri ardı arkasına sıralamıştı. Ama Boho'nun yüzünde mimik oynamamıştı.

"İlaç almadın ki. Yani daha müşterim sayılmazsın. O yüzden bana küfredeceğine düzgünce derdini anlat. Müşteri

muamelesi görmek istiyorsan bir şey al. Ama aslında söyleyecek bir şeyin yok, değil mi? Onun için burada kımıldamadan duruyor, kendi ağzını yoruyorsun."

Tesadüf bu ya, "kımıldamadan durmak" sözü o gün Rani'yi altüst etmişti. Çünkü aynı gün ona "kımıldama" denmiş, tek adım atmasına izin verilmemişti. Tek bir sözle bir insanı yerinden kımıldayamaz hale getirip bunu seyretmekten hoşlanan iğrenç bir müşterinin geldiği gündü. Rani'nin reddetme şansı yoktu. Parasını almıştı, bu yüzden ona göre davranmak zorundaydı.

"Kımıldamadan mı duruyormuşum?"

"Evet, karşımda dikilmiyor musun?"

Bu söz her şeyin başlangıcı oldu. Rani bağırarak eczanenin duvarındaki metal rafı devirdi. Bandajlar, ağrı bantları yere saçıldı. Ardından bir enerji içeceğini kapıp yere fırlattı, şişe gürültüyle paramparça oldu. *Kımıldamadan duruyormuşum ha? Ben mi?* Diğer metal rafları da bütün gücüyle devirirken elinin kanadığını fark etmedi bile. Dördüncü rafı da yere indirdiği sırada Boho tezgâhın kapısını açıp dışarı çıktı ve Rani'nin elini yakaladı.

"Sana akşamdan kalma ilacı lazım bence."

"Elimi bırak."

"Şuna bir bak, nasıl kanadığının farkına varamayacak kadar güzel kafan."

Sonrası yere saçılmış cam kırıkları misali Rani'nin belleğinde parça parçaydı. Ertesi sabah odasında uyandı, özenle bandajlanmış parmağına baktı. Hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Ne kadar içse de daha önce böyle hiç olmamıştı... Bu yüzden ertesi gün yine sabah dörtte eczaneye gitti. Boho tezgâhın arkasındaydı. Eczane, önceki gece hiçbir şey olmamış gibi tertemizdi. Boho da farklı değildi. Aynı soruyu kayıtsız bir ses tonuyla sordu.

"Hangi ilaç lazımdı?"

Boho'nun hiçbir şey olmamış gibi bakan gözleri Rani'ye daha da korkutucu gelmişti. Ortalığı birbirine katmış olsun ya da olmasın, karşısındakinin ifadesinden ne yaptığını okuyamaması ve kendisinin bilmediği bir gerçeği başkasının hafızasında durması onu ürkütüyordu.

"Dün ne halt ettim ben?" Rani'nin yüzü iyice buruştu. Başının içinde zonklayan bir ağrı vardı. Boşluk hissi dalga dalga üzerine çöktü. Küçük bir kıpırtı olarak başlayan kaygı bir anda büyüyüp Rani'yi bütünüyle yuttu.

Rani'nin küçük yaşlardan beri olağanüstü bir hafızası vardı. Bir pavyona satıldığında Rani'nin görevi, pavyon sahibinin unuttuğu her şeyi hatırlamak ve anımsatmaktı. Bu sevilmenin bir yolu ve Rani'nin hayatta kalma içgüdüsüydü. En ufak şeyleri bile hatırlardı. "Bunları nasıl aklında tutuyorsun?" diye sorulduğunda gözlerini kısıp gülümseyerek cevap verirdi: "Sizinle daha iyi ilgilenebilmek için." O zaman karşısındaki memnuniyetle gülümserdi. Oysa gerçekte bunu başkaları için değil, kendisi için yapıyordu. İnsanların "Unut gitsin, daha rahat edersin," dediği şeyleri bile Rani hatırlamaya çalışarak yaşadı. İyi ya da kötü, tüm anıları avucunun içinde sıkı sıkı tuttu. Ancak böyle yaparsa kendini

kaybetmeyeceğini düşünüyordu. Başkalarının ona hangi adla seslendiğinin bir önemi yoktu. "Şşt" demeleri de, "sürtük" demeleri de, kullandığı sahne adı "Rani" de. Hepsi olurdu. Yeter ki hatırlayan o olsundu, ancak o zaman kendi kalabilirdi. Başkalarına göre ne kadar değersiz ya da kirli sayılırsa sayılsın, bir anıyı elinde tutabildiği sürece gün gerçekten onun oluyordu. Bu düşünceye tutunduğu için hiç böyle bilincini kaybetmemişti.

Rani huzursuzlanmış gibi Boho'nun yapıştırdığı yara bandını tırnağının ucuyla tık tık yokladı. Boho onun parmaklarına baktı. Bant aslında epey pahalıydı, üstelik su geçirmezdi. Sonuçta pansumanın da bir ücreti vardı. Söylese miydi acaba?

"Hatırlamıyorsan üstünde durma... Belki de silmek istediğin bir andır. Utandığın bir şey mesela?"

"Hayır. Ben hatırlamazsam, beni hatırlayan kimse olmaz."

Rani'nin gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Boho titreyen bedenine rağmen karşısında dimdik duran ve kızarmış gözlerle ona bakan Rani'yle göz göze geldi. Kadında yaşama tutunmak isteyen birinin bakışı vardı. İçinde inatçı bir yaşam gücü duruyordu.

"Peki, nasıl istersen. Nasıl bir yaygara kopardığını mı anlatayım?"

"Evet, hepsini. Söylediğim şeyleri de."

"Anlatırım tabii, ama şunu bil. Bu senin değil, benim hatırladığım şeyler. Yani benim gözümden gördüğüm sen. İçine benim yargılarım da fazlasıyla karışmış olabilir. Birdenbire ortaya çıkan, ilaç almaya niyeti bile yokken sırf içindeki öfkeyi

boşaltmak için sarhoş halde içeri dalan; hayata tutunmaya çalışan, sorunlu bir müşteri... Ne eksik ne fazla, benim hatırladığım bu. Bunları duymanın sana ne faydası olacak ki?"

Bu sözlerin ardından Rani'nin bedeni titredi ama ağlamamaya kararlıydı; gözlerini kocaman açmış, olduğu yerde Boho'ya dik dik bakıyordu. Ne var ki sert bakışlarının arasından tutamadığı bir damla yaş süzülüp aktı.

"Duymam lazım. Ancak o zaman nasıl bir insan olduğumu unutmam."

Rani sanki doğuştan bu hayata aitmiş gibi parmakla gösterilmeye alışıktı. "Nasıl bu hale geldim" diye başlayan acıklı bahaneler onun için bir lükstü, bu yüzden enerjisini boşa harcamak istemiyordu. Bir zamanlar, en güvendiği kişiye geçmişini bütünüyle açtığı olmuştu. Az da olsa merhamet görmek istemişti. Ama sonradan anladı ki merhamet sandığı şey aslında onu uzun süre pavyona bağlı tutmak, manipüle etmek için kurulmuş sahte bir empatiden ibaretti. Üstelik büyük bir acıyla anlattığı geçmişi, karşısındaki için bir kahramanlık hikâyesine dönüşmüştü. Zavallı bir kızcağıza yardım ettiği lafları ortalıkta dolaşıyordu. O yaşadıklarından sonra Rani şunu anlamıştı: Birine gönül rahatlığıyla yaslanabilmek ancak güçlü insanların yapabildiği bir şeydi. Kendi anılarını başkalarına emanet etseler bile bunun mesele haline gelmeyeceği insanlar... Rani öyle biri değildi. O yüzden bu mesafeli eczacının kendisi hakkında bir şeyler söylemesini istiyordu. Kendi hatırlayamadığı anların başkasının zihninde duruyor olması kadar insanı huzursuz eden şey yoktu.

"Anlat!"

Titrek bir sesle bağıran Rani yere çömelip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Olanları izleyen Boho tezgâhın kapısını açıp elinde bir ayılma ilacı tutarak dışarı çıktı.

"Önce bunu içmen gerek."

Boho, Rani'ye yaklaşıp ilacı uzattı. Rani ilacı elinin tersiyle savurup attı. Eczanenin zeminine düşen şişe paramparça oldu.

"Sarhoş falan değilim, gayet de iyiyim."

Boho, Rani'nin ona doğru savurduğu kolu yakaladı. Kurtulmaya çalışırken inleyen Rani, Boho'nun gücü karşısında geriye savruldu. Eczacı kadın, yıllarca tek başına ilaç kolilerini kaldırıp indirerek kazanmıştı bu gücü.

"Biliyor musun," dedi Boho, "alkol de bir nevi ilaçtır. Alkol oranı seyreltildiği için yasal kabul edilir ama yine de bağımlılık yapan bir maddedir. Sinir sistemini yavaşlatır, ruh halini de bozar."

"Nereye varmaya çalışıyorsun? İçki içtiğin için böylesin demeye mi getiriyorsun?"

"Evet. Şu an bu kadar öfkeli olmanın, başkasının eczane malzemelerini devirmenin ve hafızanı kaybetmenin sebebi tamamen alkol."

"Ne yapayım yani?"

"Yani ayıl, kendine gel diyorum. Ancak o zaman özünde nasıl biri olduğunu anlarsın. Şu halinle bilmemen çok normal."

Boho, Rani'yi eczane koltuğuna oturttu ve tezgâh üstü su sebilinden bir bardak soğuk su doldurup uzattı. "Şu anda

ihtiyacın olan bu. Gitmeden önce biraz su içip dinlen. Sesimi çıkarmayacağım."

Boho bir süpürge çıkarıp kırılan ilaç şişesinin parçalarını topladı. Ardından sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar tezgâhın arkasına geçti. Bir an tereddüt eden Rani'yse Boho'nun uzattığı soğuk suyu bir solukta içti. Soğuk su herhangi bir akşamdan kalma ilacından çok daha hızlı biçimde zihnini berraklaştırmıştı.

Boho'nun sprey şişesini sıkma sesi eczanenin içini doldurıyordu.

"Sana hava nemlendiricisi alayım mı? Onu karşılayacak kadar kazanıyorum," dedi Rani.

"O kadarını ben de kazanıyorum. Bu binanın sahibi olduğumu unutmuş gibisin."

"Unutmadım, o yüzden her ay kredi taksitimi ödediğinin de farkındayım."

"E, o zaman ne kadar kıymetli bir müşteri olduğun ortada."

"Madem öyle, şu sandalyelerden birkaçını versene."

"Git evinde uzan."

Rani kahvesini bitirdikten sonra üç sandalyeyi bir araya getirip uzandı, Boho'nun sözlerine aldırış etmiyor gibiydi. Yorgunluktan mıdır bilinmez, fısıldarcasına, "Sadece on dakika," dedikten sonra hızla uykuya daldı. Boho üstüne bir battaniye örttü. Bu manzaraya artık alışmıştı. Aydınlık yerde uyumak daha rahat mı demişti ne. Parlak eczane ışığında uyumanın nesi böyle rahattı ki? Oysa karanlıkta uyumak

vücut için daha iyiydi. Rani'nin bir zamanlar üstü kapalı biçimde anlattığı, onu H. Mahallesi'ne taşınmaya iten olay yüzünden mi acaba, diye düşündü ama kurcalamamaya karar verdi. Çünkü şu anda, Rani belki de hiç olmadığı kadar huzurlu bir yüz ifadesiyle uyuyordu.

Boho sessizce dışarıdaki ışıklardan birini daha açtı, içeridekilerden birini söndürdü. Bu yalnızca düzenli müşterileri için sunduğu bir uyku hizmetiydi.

Eczanede Rani'nin düzenli nefes alışverişinden başka bir ses yoktu, derken çan çalarak bir müşteri geldiğini haber verdi. İçeri giren, hafifçe topallayan Hwangyeong'dan başkası değildi.

"Selam."

Hwangyeong'un gür sesi üzerine Boho ona sessiz olmasını işaret etti. Hwangyeong durumu hemen anlayıp sesini alçaltarak, adımlarını dikkatle ata ata eczaneye girdi. Neyse ki Rani yalnızca hafifçe dönüp kıpırdadı, uykusu bölünmemişti.

Hwangyeong öylece dikilip kalınca ona dönerek, "Bir yerini mi incittin?" diye sordu Boho.

"Şey, biraz."

Hwangyeong yara bantlarının olduğu tezgâha gitti, içini karıştırdı ve en büyüğünü seçti.

"İki bin won alayım."

Şaşkına dönen Hwangyeong boş boş baktı.

Boho alaycı bir edayla, "Eğer tezgâhın diğer tarafındaysan müşterisin demektir. Nakit mi, kart mı?" dedi.

Dudaklarını büzüp "Ne kadar da fenasın," der gibi bir ifade takınan Hwangyeong cebinden buruşmuş iki adet bin won çıkarıp uzattı. Boho'ysa memnun bir tavırla paraları tek tek düzeltip kasaya koydu. Hwangyeong da tezgâhın üzerindeki yara bandını alıp boş kalan sandalyelerden birine geçti ve sağ bacağının paçasını yukarı kıvırarak kavalkemiğini ortaya çıkardı. Uzun, yatay bir kesikten kan sızıyordu. Tezgâhın arkasında duran Boho yarayı fark edince hemen kapıyı açtı. Yoksa yara bandı yapıştırmayı mı düşünüyordu?

Yaraya bakıp bandı neresinden, nasıl yapıştıracağını düşünen Hwangyeong, Boho'nun ansızın yaklaşmasıyla irkildi. Boho'ysa onun tepkisini umursamadan doğrudan baldırındaki yaraya baktı. Hayli derin bir kesikti bu, üstelik ne temizlenmişti ne de yara bandının boyu uygundu. Bu başarısız ilkyardım girişimine bir eczacı vasfıyla göz yumamazdı.

"Yara bandını buraya yapıştırmak için mi aldın sen şimdi?"

"Evet..."

Boho'nun bakışları buz kesti. Hwangyeong'sa çekinerek, yoklar gibi, "Olmaz mı?" diye sordu.

"Bir de eczanede çalışıyorsun. Görmüyor musun, hem boyu uymuyor hem de yarayı temizlemen lazım. Yara bandı yapıştırmakla olur mu sence?"

Hwangyeong çekine çekine cevap verdi.

"Şey, koşarken kendi ayağıma takılıp düştüm. Aptal gibi."

Hwangyeong sarhoş adamı eczaneden çıkardıktan sonra kimlik kartında yazılı adrese doğru yola koyulmuştu. Bitkin düşmüş adam inanılmaz derecede ağırdı. Adamı güçbela taşıyarak eczanenin doğusundaki sokağın sonuna doğru yürüdü. Bu sokak bu kadar uzun muydu? Nefesi kesilmeye başladığında adresin önüne varmıştı. İyice yorulan Hwangyeong adamı giriş kapısının yanına yaslayıp zile bastı. Bir anda diyafondan orta yaşlı bir kadının sesi duyuldu.

"Kim o?"

"Ben polisim. Beyefendi çok sarhoş, kimliğine baktım, burada oturuyor gibi görünüyor."

"İnanamıyorum, bir saniye lütfen!"

Kadının telaşı sesine yansımıştı. Kapıyı açıp dışarı çıkınca Hwangyeong'a teşekkür ederek, kocası bir türlü geri dönmediği için neredeyse kayıp ihbarında bulunacağını söyledi ve bilinci yerinde olmayan kocasının sırtına bir tane patlatmayı da ihmal etmedi.

"Çok sağ olun. Normalde yapmaz böyle şeyler."

Hwangyeong kadının defalarca teşekkür etmesi üzerine uzun bir aradan sonra nihayet görevine döndüğünü hissetti. sevinmekten kendini alamadı. Bir daha asla koşamayacağını düşünen Hwangyeong, o gece birileri için koşabileceğini fark etmişti. İşte bu yüzden polis memuru olmak, bir amaç uğruna koşmak istiyordu. Sadece sahada koşturup duran toy bir çocuk değil; suçluları yakalayan, olayları çözen gerçek bir polis olarak kabul görmek istiyordu. Sarhoş birini güvenle evine

ulaştırmak da polisin görevi değil miydi zaten? O an kendiyle gurur duymadan edemedi.

H. Mahallesi'nde doğup büyümesine rağmen doğu sokağının iç kısımlarına ilk kez giriyordu. Buralara yolu pek düşmezdi. Ne bir market vardı ne de başka bir şey; dip dibe evler yan yana dizilmişti. H. Mahallesi'nden geçen mahalle minibüsü bile bu tarafa uğramıyordu. Soruşturmalarda genellikle uyuşturucu alışverişinin yapıldığı noktaları hedef aldıkları için, bu tarafı gözetleme alanlarının dışında bırakmışlardı. Madem yolu buraya düşmüştü, devriye niyetine ağır ağır yürüyerek sokağı gözden geçirebilirdi. Saat sabaha karşı dördü gösteriyordu, neredeyse tüm evlerin ışıkları sönmüştü. Ama iki katlı bir ev vardı ki birinci katından ikinci katına kadar ışıl ışıldı. Pencerelerden taşan ışıkla bahçedeki hurma ağacının gölgesi uzunlamasına sokağın üzerine düşürüyordu. Merakı kabaran Hwangyeong yaklaşmaya yeltenmişti ki ansızın karşıdaki apartmanın ışıkları yandı ve bir çığlık koptu.

"Hırsız var!"

Baştan aşağı siyaha bürünmüş hırsızın apartmandan koşarak çıktığını gören Hwangyeong bir an bile tereddüt etmeden peşinden koştu. Nefesi kesiliyor ama duramıyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Akciğerlerine dolan serin şafak havası dejavu etkisi uyandırdı. Hwangyeong farkında bile olmadan daha hızlı koşmaya başladı. Tıpkı o günkü gibi. On iki yıl önce o gün de bir soygun olmuştu. Evlerine giren hırsızın peşine düştüğünde Hwangyeong anlamıştı: Böyle

Hwangyeong sarhoş adamı eczaneden çıkardıktan sonra kimlik kartında yazılı adrese doğru yola koyulmuştu. Bitkin düşmüş adam inanılmaz derecede ağırdı. Adamı güçbela taşıyarak eczanenin doğusundaki sokağın sonuna doğru yürüdü. Bu sokak bu kadar uzun muydu? Nefesi kesilmeye başladığında adresin önüne varmıştı. İyice yorulan Hwangyeong adamı giriş kapısının yanına yaslayıp zile bastı. Bir anda diyafondan orta yaşlı bir kadının sesi duyuldu.

"Kim o?"

"Ben polisim. Beyefendi çok sarhoş, kimliğine baktım, burada oturuyor gibi görünüyor."

"İnanamıyorum, bir saniye lütfen!"

Kadının telaşı sesine yansımıştı. Kapıyı açıp dışarı çıkınca Hwangyeong'a teşekkür ederek, kocası bir türlü geri dönmediği için neredeyse kayıp ihbarında bulunacağını söyledi ve bilinci yerinde olmayan kocasının sırtına bir tane patlatmayı da ihmal etmedi.

"Çok sağ olun. Normalde yapmaz böyle şeyler."

Hwangyeong kadının defalarca teşekkür etmesi üzerine uzun bir aradan sonra nihayet görevine döndüğünü hissetti, sevinmekten kendini alamadı. Bir daha asla koşamayacağını düşünen Hwangyeong, o gece birileri için koşabileceğini fark etmişti. İşte bu yüzden polis memuru olmak, bir amaç uğruna koşmak istiyordu. Sadece sahada koşturup duran toy bir çocuk değil; suçluları yakalayan, olayları çözen gerçek bir polis olarak kabul görmek istiyordu. Sarhoş birini güvenle evine

ulaştırmak da polisin görevi değil miydi zaten? O an kendiyle gurur duymadan edemedi.

H. Mahallesi'nde doğup büyümesine rağmen doğu sokağının iç kısımlarına ilk kez giriyordu. Buralara yolu pek düşmezdi. Ne bir market vardı ne de başka bir şey; dip dibe evler yan yana dizilmişti. H. Mahallesi'nden geçen mahalle minibüsü bile bu tarafa uğramıyordu. Soruşturmalarda genellikle uyuşturucu alışverişinin yapıldığı noktaları hedef aldıkları için, bu tarafı gözetleme alanlarının dışında bırakmışlardı. Madem yolu buraya düşmüştü, devriye niyetine ağır ağır yürüyerek sokağı gözden geçirebilirdi. Saat sabaha karşı dördü gösteriyordu, neredeyse tüm evlerin ışıkları sönmüştü. Ama iki katlı bir ev vardı ki birinci katından ikinci katına kadar ışıl ışıldı. Pencerelerden taşan ışıkla bahçedeki hurma ağacının gölgesi uzunlamasına sokağın üzerine düşürüyordu. Merakı kabaran Hwangyeong yaklaşmaya yeltenmişti ki ansızın karşıdaki apartmanın ışıkları yandı ve bir çığlık koptu.

"Hırsız var!"

Baştan aşağı siyaha bürünmüş hırsızın apartmandan koşarak çıktığını gören Hwangyeong bir an bile tereddüt etmeden peşinden koştu. Nefesi kesiliyor ama duramıyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Akciğerlerine dolan serin şafak havası dejavu etkisi uyandırdı. Hwangyeong farkında bile olmadan daha hızlı koşmaya başladı. Tıpkı o günkü gibi. On iki yıl önce o gün de bir soygun olmuştu. Evlerine giren hırsızın peşine düştüğünde. Hwangyeong anlamıştı: Böyle

yakıcı bir istek, insanı yeniden koşturabilirdi. Yaralandıktan sonra ilk kez var gücüyle koşmuştu.

Bugün de var gücüyle koşan Hwangyeong, sonunda duvarı aşıp kaçmaya çalışan hırsızı etkisiz hale getirdi. Adamı ihbar üzerine gelen polis memurlarına teslim ederken her şey tıkırında gitti. H. Mahallesi'nde gizli görevde bulunan bir polis için eksiksiz bir işti. Polislerin selamını alıp geri dönerken baldırında keskin bir sızı hissetti. Paçasını sıyırdığında bacağında enine doğru uzanan bir kesik gördü. Kaçan hırsızın peşinden aynı duvarı aşarken, hırsızları caydırmak için duvarın üstüne yerleştirilmiş kırık soju şişelerine bacağını sürtmüştü herhalde. Saate baktı, eczaneden çıkalı çoktan bir saati geçmişti.

Artık geri dönmeliydi. Hwangyeong topallayarak sokağın sonundaki ışıl ışıl aydınlatılmış eczaneye doğru ilerledi.

Boho iç çekti; antiseptik, bandaj ve pansuman malzemesi çıkardı, sonra da Hwangyeong'un önünde diz çöküp yarayı inceledi.

"Önce bir güzel temizleyelim, sonra yara bandı yapıştırıp sargı beziyle sararım. Ama yarın hiç gecikmeden ortopediye git, dikiş atılması lazım. Yoksa iltihap kapabilir."

Bu tür şeylere alışıkmış gibi yaraya antiseptiği ustalıkla sıktı. Hwangyeong'un inlemelerini duymazdan gelerek sıradan bir bant yerine yara kapatma bandı kullandı. Normal banttan farklı olarak bandın iki yanını çekince, yarayı ince bir iplikle hafifçe bağlamış gibi yarık kapanıyordu.

"Bu bant yaranın daha fazla açılmasını önlemek için kullanılır. Yara bandını da doğru kullanmak lazım, gelişigüzel yapıştıramazsın. Su değmemesi gereken yaralarda su geçirmez bant kullanırsın, ama hava alması gereken yaralara su geçirmez ya da nemli bant yapıştırılmaz."

"Bu işlerden epey anlıyorsunuz."

"Tabii ki. Eskiden bu saatlerde eczaneyi açık bıraktığımda orası burası yaralanmış insanlar akın akın gelirdi. Şimdi gece boyunca açık hastaneler de arttı, yardım alacak yer çok. Ama birkaç yıl önce öyle değildi. Kaba saba tipler kendi aralarında kavga eder, sonra gelip yalvar yakar yardım isterlerdi. Kısacası tam bir curcunaydı."

Boho bir zamanlar eczanesini ziyaret edenler arasında karnına mutfak bıçağı saplanmış bir kabadayının da bulunduğunu söyledi. İşin tuhafı bıçağı saplayan kişinin yalvarırcasına yardım dilenmesiydi. Öldürmek gibi bir niyeti olmadığını söylemiş, hapse girmek istemediğini anlatırken düştüğü halin ne kadar gülünç olduğunu da eklemişti. Boho ne kadar "Hemen acile gidin," dese de adam kan damla damla yere akarken işi oracıkta halletmesini ister gibi eczanenin içinde dikilip durmuştu.

Hwangyeong, Boho'nun eczanede yankılanan yumuşak sesine odaklandı. Boho'nun hikâyesine odaklanmak bacağını sızım sızım sızlatan acıyı kısa süreliğine unutmasını sağladı. Boho son olarak gazlı bezi yerleştirip bandajı düzgünce sarınca, o günleri anımsayarak konuştu. .

"Onlar gittikten sonra yerdeki kanı temizleyeceğim diye canım çıkmıştı. Kim bilir... luminol sıksak kan izlerini görürüz belki de."

Hwangyeong'un hayal etmekte bile zorlandığı o şeyleri Boho sıradan bir anıdan söz ediyormuş gibi anlatmıştı. Onun için önemli olan açılmış antiseptiği, artan bandajları toparlamaktı, başka bir şeye aldırdığı yoktu.

"Korkmadınız mı? Keşke polis çağırsaydınız."

"Vakit yoktu. O anda ilkyardım uygulamalıydım. Gerçekten son nefesini verecek gibiydi."

Boho kaşlarını kaldırdı, sonra da Hwangyeong'un yarasını sararken kullanılan bantları, sargı bezini ve antiseptiği toparlayıp bir poşete koyarak ona uzattı.

"On bin won. Yara kapatma bandı üç bin beş yüz, sargı iki bin, antiseptik dört bin beş yüz. Pansuman için verdiğim emeği saymadım. Sonuçta çalışansın."

"Ne?"

"Artanları poşete koydum, evde bulunsun. Zaten sizin işinizde insan sık sık yaralanıyor."

Hwangyeong hafifçe gülümsedi. *Evet,* diye düşündü, *tam da böyle biri.* Cebinden kartını çıkardı, yanında sadece iki bin won kalmıştı. Bandajla sıkıca sarılmış baldırına bakarken, *Yardımının parayla ölçülecek bir tarafı yok,* diye geçirdi aklından.

"Teşekkür ederim."

"Bedavaya yapmadım sonuçta. Bir de bu kesik bir yara, hastaneye gidince düştüm falan deme, düzgün anlat. Yoksa şüpheli hasta muamelesi yaparlar."

Boho, Hwangyeong'un kartını soğukkanlılıkla POS cihazına okuttu. POS cihazının tıkırtısı, hâlâ derin ve tatlı bir uykuda olan Rani'nin nefes alışverişine karışıyordu.

Tereddütle, "Ne yarası olduğu belli oluyor mu?" diye sordu Hwangyeong.

"Elbette. Yaraların şekli bir değildir. Nasıl, ne kadar yaralandığına göre farklılık gösterir."

Hwangyeong başıyla onayladı ve Boho'nun ilkyardım uyguladığı bacağına baktı. Yaradan geriye, daha da kötüleşmemesi için gösterilen çabanın izleri kalmıştı.

"Ne yarası olduğunu doğru düzgün bilmek gerekir ki doğru tedavi edilsin. Birini kovalarken kırık bir şişeye mi denk geldin bilmiyorum ama bu, düşmekle oluşan bir yara değil. Sivri bir şeyin açtığı kesik. Hem de derin. O yüzden düzgünce tedavi ol. Gizlemeye çalışmana gerek yok. Nasıl olsa gerçek er ya da geç ortaya çıkar."

Her şeyin fark edildiğini anlayan Hwangyeong mahcup bir edayla yeniden tezgâhın arkasına geçmeye yeltenince Boho kapısını içeriden kilitledi.

"Neden kilitlediniz?"

"Sen müşterisin. Hemen eve git de dinlen."

"Nasıl? Güneş daha doğmadı."

"Çabuk dinlen. Yarın işe gelmeden önce hastaneye git. Şu anda tek işin bu."

"Yine de..."

"Sözümü tekrarlattırma."

Boho, Hwangyeong'u dışarı itti. Etraf hâlâ zifiri karanlıkken eczaneden çıkan Hwangyeong serin şafak havasında ağır

ağır yürüdü. İçinde tuhaf bir his vardı. Güneş henüz doğmamışken eve uzanan yolun birden yabancı gelmesi, oturmak bile istemediği o eczanenin şimdi rahatlık vermesi ve Boho'nun hiç bilmediği başka bir yüzünü görmüş olması... Üstelik bu gece, on iki yıl önceki o günü hatırlarken Boho'nun bakışlarında o kadının bakışlarını görmesi... Hepsi garipti. Baştan sona tuhaf bir geceydi.

Derin uykuda olan Rani hafifçe kıpırdayarak uyanırken hoş kokulu battaniye yere düştü.

"Uyandın mı?"

"Saat kaç?"

"Güneş doğuyor. Git artık."

"Bizim oğlan nerede?"

"Sen uyurken evine yolladım."

"Niye ya?"

Rani, Boho'yu yalnız bırakmak istemediği için güneş doğana kadar biraz daha oyalanmaya çalışsa da şafak sökmeden hemen önce, kelimenin tam anlamıyla kapı dışarı edildi.

Rani eve dönerken daha önce de hissettiği o bakışı yeniden duyumsadı. Ürkütücü, tüyler ürpertici bir bakıştı bu. Rani evinin bulunduğu batı sokağına doğru adımlarını hızlandırınca izlendiği hissi de kayboldu. O anda Rani bakışların kendisine değil, Boho'nun olduğu eczaneye yöneltildiğini fark etti. İçine bir kurt düşünce eczaneye döndü. Şurada, dükkâna bakan şüpheli bir figür gördü. Adam doğu sokağında park halindeki bir arabanın arkasındaydı. Onu mahallede daha önce hiç görmemişti. Zihninde tehlike çanları çalmaya başladı.

4

Günün İlacı

Açıldıktan Sonra Hemen Tüketilmelidir

Subin gece on bir buçukta üzerinde okul üniformasıyla eczaneye girdi. Mart çoktan kapıyı çalmış, okul başlamıştı. Boho'nun aklına hastanede yatan Dain geldi. Geçenlerde Munseong'a sormuştu, hâlâ iyileşme sürecindeydi. Genç olduğu için çabuk toparlanır demişti ama iyileşme hızının yaşla ne ilgisi vardı ki? Aslında gereken tek şey zamandı.

"Şundan alacaktım," diye işaret etti Subin.

Gece etüdünü bitirip uğrayan Subin tam bir örnek öğrenciydi. Yolu buraya sık sık düşmezdi ama uğradığında da hep bu saatleri bulurdu. Elinde avucuna sığan küçük bir defter olurdu; kimi gün İngilizce kelimeler yazılıydı kimi gün matematik soruları. Boho ona neden matematik sorularına baktığını sorduğunda, onları kafasının içinde çözdüğünü söylerdi. Subin'in eczaneye gelip aldığı şeyse hep aynıydı.

"Şu mavi renk göz damlasından."

"Dozu yüksekten mi?"

"Evet. Onu damlatınca kızarıklık gidiyor, değil mi?"

"Evet."

Boho bir an durup düşündü. Subin'in gözyaşı damlası almasının sebebiyle Hwangyeong'un göz çevresine sıvı yakı sürmesinin aslında aynı şey olduğunu fark etti. *Bir dahaki*

sefere yine o yakıyı isterse göz damlası önermek lazım, diye geçirdi içinden. En azından göz damlası retinaya zarar vermezdi. Yine de her şeyin fazlası zarardı.

"Sadece gerektiğinde kullan. Her aldığında söylüyorum; bu aslında uyku açmak için kullanılan bir şey değil."

"Biliyorum. Ama böyle küçük şeyler de iyi geliyor insana. Kendimce bir yöntem işte. Bunu da ablam öğretmişti zaten. Çok uykun gelince göz damlası damlat, kendine gelirsin demişti."

"Bak sen şuna, abla sözü de dinliyor."

Kartı POS cihazından geçirip ödemeyi alan Boho, göz damlasıyla birlikte çocuklar için üretilen çiğnenebilir vitamin de uzattı.

Çocuk vitaminini sevimli bulmuşçasına, "Bu ne?" diye sordu Subin.

"Aferin hediyesi."

"Vay be... Normalde böyle şeyler yapmazsınız."

"İstemiyorsan geri alayım?"

"Olmaz. Çocuklara iyi geliyorsa sınava hazırlanan öğrencilere de iyi geliyordur."

"Ha, biliyorsundur ama yine de söyleyeyim, son kullanma tarihine aldırma, açtıktan sonra bir ay geçince içinde kalsa da çöpe at."

"Yazık ama..."

"Bozulmuş ilaç deva olmaz. Tamam mı?"

"Tamam!"

"Hadi git artık. Geç oldu."

Subin'in kitaplarla tıka basa dolu sırt çantası kaplumbağa kabuğunu andırıyordu. Şimdiki çocuklar tabletten ders çalışıyor deniyordu ama o böyle şeylere heves bile etmiyordu. Yaşına göre fazlasıyla erken olgunlaşmış bir kızdı. Kapıdan çıkmadan önce de "Merak etme," der gibi, tek eliyle havalı bir selam çakıp eczaneden çıktı. *Yeni nesil işte,* diye geçirdi Boho aklından. Subin kendine has o kıpır kıpır yürüyüşüyle yola çıkmıştı.. Hoplayıp zıpladığına bakılırsa kulaklığından neşeli bir müzik dinliyordu herhalde. Tam o sırada Subin'in yanına bir kadın yaklaştı. Büyük ihtimalle ablasıydı. Subin'in dilinden düşürmediği, hayattaki tek ailesi. Subin'in ablası ağır sırt çantasını ondan aldıktan sonra birlikte eve doğru yürüdüler. Uzaklaşan iki kız kardeşe bakarken Boho'nun dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi, ama aynı anda ayaklarının yere çakılmış gibi ağırlaştığını hissetti. Boho bilerek yumuşak tabansız topuklu terlikler giyer, kendisine hafifliği çok görürdü. Kendisi için hafif, kaygısız adımların mümkün olmadığını biliyordu. *Ben de o çocuk gibi ablamın sözünü dinleseydim o gün yaşananların önüne geçebilir miydim?* Boho dalgın dalgın, eczanenin cam kapısına yansıyan aksine baktı. *Evet,* diye düşündü, *bana gece yakışıyor.* Güneş altında, gündüz vakti rahat rahat yaşamak... Bu ona fazla yüzsüzce geliyordu. Boho ayağındaki kalın topuklu terlikle yere sertçe bastı. Terlik dediğin rahat olsun diye giyilirdi, oysa bunun topuğu fazlasıyla sertti. Boho bunu çok iyi bilmesine rağmen kendine daha konforlu bir şey almayı aklından bile geçirmedi. Her zamanki gibi rahatsızlığı seçmişti.

sefere yine o yakıyı isterse göz damlası önermek lazım, diye geçirdi içinden. En azından göz damlası retinaya zarar vermezdi. Yine de her şeyin fazlası zarardı.

"Sadece gerektiğinde kullan. Her aldığında söylüyorum; bu aslında uyku açmak için kullanılan bir şey değil."

"Biliyorum. Ama böyle küçük şeyler de iyi geliyor insana. Kendimce bir yöntem işte. Bunu da ablam öğretmişti zaten. Çok uykun gelince göz damlası damlat, kendine gelirsin demişti."

"Bak sen şuna, abla sözü de dinliyor."

Kartı POS cihazından geçirip ödemeyi alan Boho, göz damlasıyla birlikte çocuklar için üretilen çiğnenebilir vitamin de uzattı.

Çocuk vitaminini sevimli bulmuşçasına, "Bu ne?" diye sordu Subin.

"Aferin hediyesi."

"Vay be... Normalde böyle şeyler yapmazsınız."

"İstemiyorsan geri alayım?"

"Olmaz. Çocuklara iyi geliyorsa sınava hazırlanan öğrencilere de iyi geliyordur."

"Ha, biliyorsundur ama yine de söyleyeyim, son kullanma tarihine aldırma, açtıktan sonra bir ay geçince içinde kalsa da çöpe at."

"Yazık ama..."

"Bozulmuş ilaç deva olmaz. Tamam mı?"

"Tamam!"

"Hadi git artık. Geç oldu."

Subin'in kitaplarla tıka basa dolu sırt çantası kaplumbağa kabuğunu andırıyordu. Şimdiki çocuklar tabletten ders çalışıyor deniyordu ama o böyle şeylere heves bile etmiyordu. Yaşına göre fazlasıyla erken olgunlaşmış bir kızdı. Kapıdan çıkmadan önce de "Merak etme," der gibi, tek eliyle havalı bir selam çakıp eczaneden çıktı. *Yeni nesil işte,* diye geçirdi Boho aklından. Subin kendine has o kıpır kıpır yürüyüşüyle yola çıkmıştı.. Hoplayıp zıpladığına bakılırsa kulaklığından neşeli bir müzik dinliyordu herhalde. Tam o sırada Subin'in yanına bir kadın yaklaştı. Büyük ihtimalle ablasıydı. Subin'in dilinden düşürmediği, hayattaki tek ailesi. Subin'in ablası ağır sırt çantasını ondan aldıktan sonra birlikte eve doğru yürüdüler. Uzaklaşan iki kız kardeşe bakarken Boho'nun dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi, ama aynı anda ayaklarının yere çakılmış gibi ağırlaştığını hissetti. Boho bilerek yumuşak tabansız topuklu terlikler giyer, kendisine hafifliği çok görürdü. Kendisi için hafif, kaygısız adımların mümkün olmadığını biliyordu. *Ben de o çocuk gibi ablamın sözünü dinleseydim o gün yaşananların önüne geçebilir miydim?* Boho dalgın dalgın, eczanenin cam kapısına yansıyan aksine baktı. *Evet*, diye düşündü, *bana gece yakışıyor.* Güneş altında, gündüz vakti rahat rahat yaşamak... Bu ona fazla yüzsüzce geliyordu. Boho ayağındaki kalın topuklu terlikle yere sertçe bastı. Terlik dediğin rahat olsun diye giyilirdi, oysa bunun topuğu fazlasıyla sertti. Boho bunu çok iyi bilmesine rağmen kendine daha konforlu bir şey almayı aklından bile geçirmedi. Her zamanki gibi rahatsızlığı seçmişti.

On iki yıl önce H. Mahallesi'nde yaşanan cinayetten sağ kurtulan yegâne kişiydi.

"Geleceğimiz doğayı korumakla başlar."

Her şey ilk çocuklarına hamileyken hangi ismi koyacaklarını düşünen anne babasının bir kamu spotu görmesiyle başlamıştı. İlk çocuklarına Jayeon,* ikinci çocuklarınaysa Boho** adını koyacaklarına dair aptalca sözleri, Boho için ömür boyu taşıyacağı bir prangaya dönüşmüştü.

Aralarında yalnızca bir yaş olan iki kız kardeşe peş peşe verilmişti bu isimler: Jayeon ile Boho. Yaşları birbirine çok yakın olduğu için hep aynı okullara gitmişlerdi, öğretmenler de her seferinde Boho'ya takılır gibi konuşurdu.

"Adın gibi ablanı koruman gerekecek desene?"

"Öğretmenim, bu şakanın hiç komik olmadığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Neden? Bunu ömür boyu duyacaksın."

"Hayır! Ben adımı değiştireceğim."

"İsim değiştirmek kolay mı sanıyorsun? Şimdiki adınla yaşadığın günleri silip yeniden başlamak var işin sonunda."

"Olsun, daha iyi. Doğduğumdan beri hep aynı şeyi duymaktan bıktım zaten."

"E, mecbur. Güçlü olan sensin."

Jayeon ile Boho'nun birbirlerinden ne kadar farklı göründüklerini göz ardı etmek zordu. Kısa boylu, narin yapılı

* Doğa. (ç.n.)

** Korumak. (ç.n.)

Jayeon'un yanında; daha uzun, görece gürbüz Boho pek kardeş gibi görünmezlerdi. Yine de dikkatle bakıldığında birbirlerine benzedikleri bir nokta vardı: Gözleri.

Uzun kirpikler, hafif çekik gözler. Kardeş olduklarını bilmeyenler bile sadece gözlerine bakarak birbirlerine benzediklerini söylerdi. Görünüşleri de, davranışları da çarpıcı derecede farklıydı. Jayeon nazik, içine kapanıkken Boho lafını esirgemezdi. En tahammül edemediği şeyse bir şeyleri içine atmaktı. İnsanın bir diyeceği varsa söylemeliydi. Lafını yutup susmak aptallıktı ona göre. Bu yüzden, kendisinden bir yaş büyük Jayeon'un, küçük kardeşi Boho karşısında sindiği sık sık söylenirdi. Böyle anlarda Boho haksızlığa uğramış gibi bağırıp çağırırdı.

"Ben bir şey yapmadım ki! Niye herkes bana yükleniyor!"

Jayeon'un Boho'dan daha az konuşması, derslerinin ondan kötü olması, boyunun daha kısa olması hatta daha çabuk ağlaması bile... Her seferinde bunların hepsinin sert mizaçlı küçük kardeşi yüzünden olduğu söylenirdi ve Boho bu lafları her duyduğunda canı sıkılır, denilenlere karşı çıkmayıp sadece gülümseyen ablasına da içten içe kızardı. Jayeon'un her zaman korunmaya ihtiyacı vardı, koruyan kişi adından da anlaşılacağı gibi Boho'ydu. İnsanlar Boho'nun kız kardeşini koruması için çeşitli nedenler sıralarlardı: "Daha uzunsun, daha güçlü bir kişiliğin var, daha iyi bir öğrencisin, daha sağlıklısın."

"Al, nemlendiricin."

"Teşekkür ederim."

Jayeon'un cildi çok hassastı. Normal nemlendiriciler cildine yardımcı olmadığından pahalı, sadece eczanelerde satılanları kullanmak zorundaydı. Dahası güneş ışığına alerjisi vardı, bu yüzden uzun süre güneşte kalamıyordu. Güneşte biraz fazla kaldığında cildi kızarıp kabarır, kaşınmaya başlardı. Kaşıdıkça su toplar, sonra da iltihaplanırdı. İltihaplanan yerler yeniden kızarır, şişer ve kaşıntısı o kadar artardı ki elini sürmeden duramazdı. O anlarda akan iltihabı silmek hep Boho'ya düşerdi. Böyle hassas bir durumda nemlendiricisi bittiğinde Jayeon'un yerine eczaneye gidip nemlendirici almak da yine Boho'ya düşerdi. Bu Boho'nun en sevmediği, en üşendiği angaryalardan biriydi.

"Kendi nemlendiricini kendin alsan olmaz mı?"

"Özür dilerim... Geceleri eczaneler kapalı diye..."

"Bıktım usandım."

Nemlendirici almaya gidip dönünce, Jayeon, Boho'nun çatılmış kaşlarını parmağıyla bastıra bastıra düzeltirdi. Ardından da Boho'nun sağ ortaparmağındaki nasıra nemlendirici sürerdi.

"Nasıra da iyi geliyormuş."

"O pahalı şeyi buraya mı sürüyorsun? Biraz idareli kullan!"

"Pahalı diye paylaşalım istiyorum zaten."

Jayeon nemlendirici sürdükten sonra, kalem tutarken canını yakan sağ ortaparmağındaki sızı geçmişti. Ama ablasının kendisiyle böyle ilgilenmesi Boho'yu tuhaf bir huzursuzluğa sürüklüyordu. Sanki roller bir anlığına yer değiştirmişti.

Boho bu hissi yadırgadı. *Ablamı koruyan benim*, diye düşündü. Dışarıdan bakan biri için bile gün gibi ortadaydı bu.

Ne var ki evlerindeki düzen uzun sürmedi, sıradan aile hayatları IMF krizi sırasında işletmelerinin batmasıyla sarsıntıya uğradı. Toparlanmaya çalıştılar ancak bu kez de güvendikleri biri tarafından dolandırıldılar. Büyük bir hayal kırıklığı yaşayan anne babaları, elde avuçta ne varsa satıp kırsala yerleşerek çiftçiliğe başladı. Paraya artık güvenmediklerini, gözle görülmeyen şeylerin peşinden koşmayacaklarını söylüyorlardı. Ter döktükleri yerden, verdikleri emek kadar karşılık almak ve artık piyasaya değil, toprağa bel bağlamak istiyorlardı. Ama bu kararın bedelini Jayeon ödedi, iki yıllık üniversiteyi bırakıp çalışmaya başladı. Çünkü Boho'nun öğrenim ücretiyle yaşam masraflarını karşılaması gerekiyordu. O sırada Boho tam da eczacılık fakültesine girmişti. Önünde altı yıllık bir yol vardı ama yolun sonunda düzgün, güvenli bir hayat bekliyordu. Eczacı maaşıyla en azından sakin bir yaşamın temeli atılabilirdi.

Kafasında kurduğu büyük plan daha en başından aksamaya başlamıştı. Boho bu yüzden fazlasıyla gergindi. Kendini paralayıp sınıf atlamıştı ama o başarıyı taşıyacak zemin kalmamıştı. Aptalca dolandırılan anne babasına da, bu yüzden okulunu bırakıp çalışmak zorunda kalan ablasına da öfkeliydi.

Boho ile Jayeon kırsalda yaşayan ebeveynlerini geride bırakarak, eğitimlerine devam etmek için Seul'de yaşamaya başladılar. Eğitim yerine çalışmayı tercih eden Jayeon,

toptancıdan aldığı kıyafetleri satmaya başladı. Her sabah erkenden toptancıya gidip en güzel giysileri yığınla alıyor, sonra onları yeniden satıyordu. Güneş alerjisi yüzünden gündüzleri çalışması zor olduğu için bu işi özellikle tercih etmişti.

Bir gün şafak vakti dışarı çıkıp güneşin ilk ışıklarıyla eve gelen ablasına, "Ne anlıyorsun bu işten? Okuduğun bölümle tamamen alakasız," diye sordu.

Jayeon, Boho'nun sert sözlerine rağmen gülümsedi. "Bölümümün ne önemi var ki?" dedi. "Sonuçta mezun bile olmadım. Şu an halimden memnunum. Zaten derslerimde başarısızdım, biliyorsun. Güneş derdi çekmeden çalışıyorum işte. Hem o yığının içinden en kaliteli parçayı çekip çıkarmanın verdiği heyecanı bir bilsen! Tahmin bile edemezsin, bambaşka bir dünya bu."

Jayeon, Boho'yla birlikte yaşadıkları tek odalı eve bulduğu tüm kıyafetleri doldurmuştu. Boyunu aşan kıyafet yığınının yanında çok mutlu görünüyordu. Dersten dönüp eve gelen Boho bu durumu garipserdi. Çünkü Jayeon modaya hiçbir zaman ilgi duymamıştı; bu yüzden yüzündeki gülümsemenin içten olmadığına inanıyor, ablasının dürüst davranmadığını, güçlü ve iyi görünmeye çalıştığını düşünüyordu. Üniversiteyi bir anda bırakıp çalışmaya başlamanın eğlenceli bir yanı olmasına imkân yoktu.

"Bari bana yalan söyleme."

"Niye yalan söylediğimi düşünüyorsun?"

"Halinden bu kadar memnun olman imkânsız."

Jayeon üzerinde çalıştığı gömleklerden birini düzeltti, açıp Boho'nun üstüne tuttu. "Atılmış bir şey diyorsun, bitmiş tükenmiş sanıyorsun ama yine de işe yarar bir yanı çıkabiliyor. Sona gelmiş gibi görünen şeylerin bile aslında bir şansı olabiliyor. Her şeyin daha iyiye gitme ihtimali var. Bak, bu rengi seversin sen, değil mi?"

Jayeon mor gömleği Boho'nun üstüne tutarken kocaman gülümsedi. Boho bunun zoraki bir gülümseme olduğunu düşündü. Gülümsenecek ne vardı ki, niye her seferinde böyle gülümsüyordu? Jayeon'un yaptığı şeyin vazgeçmeyi öğrenmek olduğuna inanıyor; bunun bir kabulleniş, bir boyun eğiş olduğunu, istediği şeyleri bir kez daha içine gömdüğünü düşünüyordu. Bu yüzden evi ayakta tutabilecek kişinin kendisi olduğuna karar vermişti. Hayat boyu ablasını koruyacak da yine kendisiydi. Sanki böyle doğmuştu, kaderi buydu.

Boho eczacılık eğitimini tamamlayıp bir üniversite hastanesinde eczacılığa başladığında Jayeon kendi vintage giyim mağazasını açmaya hazırlanıyordu. Jayeon'un hedefi, bugüne kadar yaptığı gibi sadece alıp satmakla yetinmek değil; giyim mağazası açmaktı. Uzun zamandır, yavaş ama bir o kadar da özenle hazırlandığı bir plandı bu. Ne var ki planı hayata geçiremedi.

"Eczane batacak değil ya. Hem yeri de çok güzel," dedi Boho.

Jayeon mağaza açma planını ertelemek zorunda kaldı. Çünkü Boho bir an önce kendi eczanesini açmak istiyordu.

Vintage bir dükkâna kıyasla uzun vadede daha istikrarlı bir gelir sağlayacağına karar veren Boho önce eczanenin açılması gerektiğini savunuyordu.

"Giyim mağazası her zaman açılabilir, ama eczane yeri kolay kolay bulunmuyor! Üstelik eski eczacı bize birlikte yaşayabileceğimiz iki katlı bir bina bile verecekmiş. Bu fırsatı kaçıramayız."

Boho seçtiği yolun doğru olduğuna inanıyordu. Ona göre bu, dağılmak üzere olan ailesini yeniden ayağa kaldırmanın yegâne yoluydu. Eczaneyi devralmak için ciddi bir sermaye gerekiyordu, bu yüzden Jayeon'u ikna etmek zorundaydı. Her ne kadar ucuza bırakılmış da olsa eczane için borçlanmıştı. Sözleşmeye imza attıkları gün Boho dünyalar onun olmuşçasına mutluydu. Jayeon ise dükkân yeri bakmayı bırakmıştı. Kardeşi bu kadar mutlu görünüyorken kendi isteklerini dile getiremezdi. Boho eczanesini bir açsındı da gerisine sonra bakardı. Hem Boho'nun dediği gibi, giyim mağazası açmak için önünde daha çok zaman vardı. Jayeon bu yüzden kardeşine uymaya karar verdi. Anne babası da eczane işine daha olumlu bakmışlardı. Ne de olsa eczane, vintage giyim mağazasından daha mantıklı görünüyordu.

Aslında o yıl Jayeon hayallerinin sesini bastırdı.

"Pekâlâ, öyle yapalım. Biz her zaman bugünü dünden daha iyi hale getirmeyi bildik. Yarın da bugünden daha iyi olacak."

Böylece H. Mahallesi'ndeki eski eczane dükkânıyla sözleşme yaptılar. Alt katta eczane vardı, üst kattaki evse iki

kadının yaşaması için yeterince genişti. Apartmanlar bölgesinin tam ortasındaydı, yani konumu da gerçekten harikaydı. Boho eczaneyi açmak için hazırlıklara başladı, Jayeon'sa bir gün kendi adıyla çıkaracağı markanın hayaliyle, her şeyin daha iyi olacağı yarınları bekleyerek alım satım işine devam etti.

O gün Boho sabahın erken saatlerinde kıyafet bulmak için dışarı çıkmaya hazırlanan Jayeon'a, "Her sabah zor olmuyor mu böyle? Eczanede çalışmaya ne dersin?" diye sordu.

Boho bunu gerçekten merak ederek sormuştu. Eczanede çalışmak çok daha rahattı. Gündüzleri güneş varken binanın içinde duracaktı, Jayeon'un dışarı çıkmasının daha kolay olduğu saatlerdeyse mesai çoktan bitmiş olacaktı. Bundan daha iyi iş mi vardı? Fakat Jayeon'un yüz ifadesi daha önce hiç görmediği kadar sertti. Boho nedenini anlayamasa da kalbinin bir anlığına durduğunu hissetti. Bir şeylerin ters gittiği belliydi. Jayeon hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle Boho'ya baktı. İnce kaşları üzüntüyle aşağı doğru kıvrılmıştı.

"Boho, kıyafet alıp satmak benim *işim*."

"Yine de... Hem kendi başıma zorlanırım. Sen de daha kolay bir işe geçmiş olursun işte. Senin için endişeleniyorum, ondan diyorum."

O gün Jayeon, Boho'ya ilk defa kızdı.

"Söylediklerimi hiç dinlemiyorsun! Hep işine geldiği gibi anlıyorsun. Benim ne hissettiğimi, ne demek istediğimi bir kez olsun gerçekten duymaya çalışmadın!"

Jayeon çıkıp gittikten sonra Boho neye uğradığını şaşırmış halde odada tek başına kalakaldı. Hayatı boyunca

sesini yükselttiğini bile görmediği Jayeon'un, ilk kez bağırarak suçladığı kişinin kendisi olması Boho'yu sarsmıştı. Bu evi, eczaneyi ikisi için güvenli bir alan yaratmak amacıyla kurduklarını sanıyordu. Oysa o gece fark etmişti ki burası aslında yalnızca Boho'yu güvenceye alıyordu.

İlk kez bu kadar büyük bir kavga ettikleri o gece de diğer geceler gibi karanlıktı. Jayeon, Boho'yla tartıştığı için huzursuzdu ama bir gün mutlaka bu sözlerin söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Hafif bir iç çekip durmadan çalışmaya devam etti. Çünkü alım işi, aynı zamanda müşterilere verilmiş bir sözdü. Üstelik o gün vintage ürünlerin arasında marka tişörtler bile vardı. Şanslı bir gündü. Bu kalitede kıyafetler kolay bulunmuyordu. Bu yüzden iyiliğe iyilikle karşılık vermesi gerektiğini düşündü. Sabaha karşı eve dönerken ara sokakta yere yığılmış bir adamla karşılaşan Jayeon'un öylece geçip gidememesinin nedeni de buydu.

"İyi misiniz?"

"Yardım edebilir misiniz?"

Yardım eli uzatmasının onu bir rehineye çevireceği aklının ucundan dahi geçmemişti. Adamın bakışları biraz dalgın gibiydi ama sokak lambasının altında yüzü tam seçilmiyordu. Üzerinden içki kokusu gelmiyordu; sadece dizinin yaralandığını ve kanadığını görebilmişti. Adamın yardım ricası üzerine Jayeon evlerine doğru yöneldi. Muhtemelen hâlâ uyuyordu ama Boho'nun ilkyardım konusunda uzman olduğunu, durumu iyi idare edebileceğini biliyordu. Birinci

kattaki eczaneye henüz bir isim belirlemedikleri için tabela bile asmamışlardı. Henüz açılmamış olsa da eczaneye tüm ilaçlar getirilmişti. Hem böyle yaralı birine yardım ederse, bunun kendisine bir iyilik olarak döneceğini düşünüyordu. *Evet, ilk müşterimiz*, diye düşündü. Bu sayede Boho'yla konuşma fırsatı bulur, araları da çabucak düzelirdi. Kolundan tutup eczanenin önüne getirdiğindeyse adam Jayeon'un arkasına geçip bıçağı sırtına dayadı. Onu hemen saklamasını istiyordu. Jayeon'un sırtından aşağı bir ürperti indi. Hayatında ilk defa böylesine derin bir korku hissetmişti. Her an ölebileceğini düşünmenin korkusu...

Yaz ortasının karanlığında, gecelerin özellikle kısa olduğu o gün Jayeon eczane önünde aşırı kan kaybından hayatını kaybetti. Kollarının arasındaysa marka vintage kıyafetler vardı. İçlerinden çoğu özellikle mor renkliydi.

Devriyeden dönen Hwangyeong orada öylece dikilen Boho'ya "İyi misiniz?" diye sordu. Boho başıyla onaylamakla yetindi. Yan yana yürüyen kız kardeşler çoktan gözden kaybolmuştu.

"İyi görünmüyorsunuz. Hasta mısınız?"

Boho başını sağa sola salladı. Yedi yirmi dört eczane işleten biri vasfıyla hastalanması sözkonusu bile olamazdı. Hastalanırsa eczaneyi kapatmaktan başka çaresi kalmazdı. O ana kadar bir ağrısı sızısı yoktu ama Hwangyeong'un sorusunu duyunca nedense üşür gibi oldu. Acaba üşütüyor muydu?

Boho soğuk algınlığı ilacı alması gerektiğini düşündü. Hastalanmadan önce ilacını içmeliydi.

"Yok yok, iyiyim. Devriye nasıldı?"

Hwangyeong gerinerek, "Buraları hiç değişmemiş. Sessiz sakin, biraz sıkıcı bir mahalle," dedi.

Bir dakika, ne demişti öyle? "H. Mahallesi'nde mi yaşıyordun?" diye sordu Boho.

"Evet, buranın yerlisiyim. Ama olaydan sonra taşındım."

"Hangi olay?"

Yoksa... o olaydan mı bahsediyor? Boho'nun aklından geçenlerden habersiz Hwangyeong doğal bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Aa, siz bilmiyor musunuz? Bu eczane önünde iki kişi öldü."

Boho'nun bakışları Hwangyeong'un içeri girdiği eczane kapısının arkasına kaydı. Orası Jayeon'un yere yığıldığı yerdi. Bakışları Jayeon'un uzandığı noktaya mıhlanıp kaldı.

Hwangyeong'a dönüp bakamadan, "Ya... demek sen de biliyorsun. Pek bilinen bir olay değildi oysa..." dedi Boho.

"Biliyorum," dedi Hwangyeong. "Çünkü olayın tanığı bendim."

Boho kalbinin bir anlığına durduğunu sandı. O gün yaşananları, Boho'nun hiç bilmediği anları bilen biri nihayet karşısındaydı. Merak ettiği çok şey vardı. Çünkü Boho olay yerine ancak gün tamamen ağardıktan sonra, polis sirenleri duyulunca gelmişti. Yine de soramadı. Kardeşi ölmeden önce olup bitenleri. Son söylediği bir söz olup olmadığını. Bir daha

asla duyamayacağı o sözleri kendisine anlatıp anlatamayacağını. *En azından rüyama girseydi*, diye düşündü. Ama sessiz tabiatlı ablası öte tarafta bile suskunluğunu korur gibi, rüyasına hiç uğramamıştı.

Boho o gün kendisinin göremediği boşluğu doldurmak istiyordu. Ablasının neden böyle ölmek zorunda kaldığını, son anda ne söylediğini kimse ona anlatmamıştı. Asla öğrenemeyeceği o günün boşluğu Boho'nun ne gündüz ne de gece uyumasına izin veriyordu. Karartma perdelerini kapalı tutmasına rağmen derin bir uykuya dalamadığı günler; kimseye anlatamadığı, yalnızca ona ait bir sırdı.

O günden beri tek bir gün bile doğru dürüst uyuyamamıştı. Hwangyeong'a gündüzleri rahatça uyuduğunu söylerken yalan söylemişti. Boho o boşluğun dolacağı günü bekliyordu. Her şeyi öğrenirse, belki o zaman gerçekten uyuyabilirdi. Ama Hwangyeong'a o günü asla soramayacağını da çok iyi biliyordu. Çünkü ablasının ölmeden önce Boho'yu suçladığından, ondan nefret ettiğini söylediğinden, her şeyin onun yüzünden yaşandığını haykırmış olmasından korkuyordu. Sormaya cesareti yoktu.

"Öyle mi? Ben... bilmiyordum."

"Bilmemeniz normal. Olay sırasında burası Gece Eczanesi değildi. Gayet sıradan bir eczaneydi. O zaman da bu eczanenin ışıkları yansaydı, kadıncağız hayatta kalabilir miydi acaba?"

Boho, Hwangyeong'un sorusuna cevap veremedi. Bunun yerine eczanenin kapanmasına az kaldığını hatırlattı kendine. Saat yedi kırktı. Gün doğuyordu.

Günün İlacı

Bol Su İçip Dinlenin

Saat akşam dokuz buçuktu. Gece Eczanesi'nin karşısındaki Anjeon Market'in kapanma vaktiydi. Yetmişini geçmiş olmasına rağmen dimdik duran Jeongbun, marketin brandasının fermuarını tek hamlede kapattı. Eski fermuar her zamanki gibi aynı yerde takılıp sonra yine rahatça kapanırken metalin sürtünme sesi ara sokağa yayıldı. Ses kesildiğinde sokakta kalan tek ışık Gece Eczanesi'nindi.

Çın.

Normalde doğruca eve gidecek olan Jeongbun'un eczaneye uğramasının tek bir nedeni vardı.

"Geçen sefer verdiğinden."

Çünkü bant meraklısı Jeongbun'un ağrı bandı tam o anda bitmişti. Neresi ağrırsa ağrısın ilaç içmek yerine cilde serin bir sızı veren bantları tercih ederdi. Jeongbun hayatı boyunca bu bantları her derde deva bir ilaç gibi kullanmıştı. Beli, kolları, boynu, başı, hatta karnı ağrıdığında bile Boho'nun uyarılarını dinlemeyen tek müşteri oydu. Boho bantları yanlış ve aşırı kullandığını söylediğindeyse "Bilmiş bilmiş konuşma," diye çıkışırdı. Bugün de Boho, Jeongbun'un ne isteyeceğini bilir gibi, üzerinde ünlü bir sporcunun fotoğrafı olan ağrı bandından uzattı. Ama Jeongbun başını iki yana salladı.

"Geçen sefer verdiğin bu değildi. Topa vuran başka biriydi."

"Artık bu bandın reklamını yapmıyor herhalde. Ya sözleşmesi bitmiştir ya da kendisinden daha ünlü biri çıkmıştır. O yüzden şimdi yumruk atan birini koymuşlar."

"Ama aynı şey, değil mi?"

"Kulaklarıma inanamıyorum, bana güvenmiyor musunuz? Bakın şuraya, ilaç firmasının logosu burada. Şimdiye kadar kullandığım bantların içinde en iyisi bununki diye hep siz diyordunuz. Neyse, tamam! Satmıyorum o zaman! İnsan eczacısına da mı güvenmez!"

Boho bandı yeniden ilaç dolabına koymak üzereyken Jeongbun hızlı davranıp Boho'nun elindeki bandı kapıverdi.

"Aman evladım, güveniyorum tabii. Senin verdiğin bant her derde deva zaten. Bu mahallede bunları kullanmayan yaşlı mı var?"

"Bandın da çeşitleri var, ona göre veriyorum işte. Sırf banda güvenip hastaneye gitmemezlik etmeyin ama. Dikkatli olmanız lazım. Yaş ilerleyince insan ağrıyı sızıyı da pek fark etmiyor."

"Şimdi sen yaşlandım diye beni hafife mi alıyorsun?"

"Bakın işte, yine yanlış anlıyorsunuz. İnsanın ağzını açası gelmiyor. Sözümü doğru düzgün dinlemediğiniz yetmiyormuş gibi bir de inatçılığınız var ki... Off."

"İnatçı mı? Diyene bak. Hem kim demiş yaşlanınca ağrı sızı hissedilmez diye!"

Boho'nun her zamanki sert bakışları Jeongbun'un karşısında yumuşadı. Bu kez konuyu Boho değiştirdi.

"Başka bir yeriniz ağrımıyor mu?"

"Ağrımayan yerim yok ki, nerem ağrıyor onu bile şaşırdım. Dediğin gibi, yaşlandık işte."

"Aman, küstünüz mü yoksa?"

Sessizce dinleyen Hwangyeong gülmemek için kendini zor tutuyordu. Çünkü kimseye pabuç bırakmayan Jeongbun, Boho'yu alt edebilen tek kişiydi.

"Kızım gibi olduğu için," demişti. Boho, H. Mahallesi'ne ilk yerleştiğinden beri onu gözeten kişi Jeongbun'du. Eczanenin önünde yere çökmüş ağlayan Boho'ya sessizce yaklaşıp sormuştu.

"Yaşın kaç senin?

"Yirmi dokuz."

"Kızımla yaşıtsın."

Boho yaşını sorduktan sonra çekip giden Jeongbun'un bakışını hâlâ unutamıyordu. O bakışlar derinliği ölçülemeyen bir hüzünle yüklüydü. Jeongbun, Boho'yla yaşıt görünen kadınlarla karşılaştığında hep kaç yaşında olduklarını sorardı. Bir daha asla göremeyeceği, hep aynı yaşta kalacak kızını yâd ederdi. Jeongbun'un en küçük kızı, doğum yaparken hayatını kaybetmişti. İnsan ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, hâlâ tatmadığı duygular, bilmediği acılarla karşılaşabiliyordu. Jeongbun da o günden sonra kızının yaşlarında birini gördüğünde yaşını sormadan duramaz olmuştu.

Boho'yla da böyle tanışmıştı. Eczanenin önünde hıçkıra hıçkıra ağlayan Boho'yu görür görmez, *Kızım geri dönmüş,*

diye düşünmüştü. Ne kadar zaman geçerse geçsin, gözlerinin önünde titreyen o haliyle, onun bakımına muhtaç küçük kızı olarak geri dönmüştü sanki. Bu yüzden Boho'yu orada öylece bırakıp gidemezdi. Yaşamasını sağlamalıydı. Gücü yettiğince destek olmalıydı. Belki de o boşluk asla doldurulmayacak, ebediyen boş kalacaktı, ancak bazen insanlar boşluğun doldurulduğu yanılsamasıyla hayatlarına devam ederlerdi. Jeongbun içindeki boşluğu doldurmak için en küçük torununu elleriyle büyüttü. Şimdi üniversiteye gidiyordu, ayrı eve çıkmış olsa da Jeongbun'u sık sık ziyarete geliyordu. Markete selfie çubuğu getirme fikri de ancak yirmi yaşında, sevimli bir genç kızın aklına gelebilirdi. Jeongbun, Boho'nun ablasının yerini tutamazdı belki ama en azından ona eşlik edecek biri olabilirdi. Bu yüzden sık sık onu görmeye geliyordu. Hatta normalde sekizde kapattığı marketin saatlerini bile bu yüzden değiştirmişti. Boho böyle birine nasıl hayır diyebilirdi ki?

Boho'ya yan gözle baktı, "Daha ne zamana kadar bu saatlerde çalışmaya devam edeceksin? Gençken idare ettin anladık ama yaşlandın artık. Ajummasın, ajumma," dedi Jeongbun.

"Biliyorum."

"Senin yaşındayken ben beş çocuk bakıyordum!"

"Yuva kurmak bir tercihtir."

"Ay aman, yüzüne bak, güneş lekeleri çıkmış bile."

"Güneş yüzü görmüyorum ki, ne lekesi!"

Boho, Jeongbun'la atışırken her zamankinden daha şakacıydı. Yanlarında seyirci gibi duran Hwangyeong'un

dudaklarından hafif bir gülüş kaçınca Boho dönüp ciddi bir bakış attı. Hwangyeong'sa o bakıştan utanıp dudaklarını içine çekerek kahkahasını bastırdı. Bu sırada Jeongbun eczanede bir şey arıyormuş gibi etrafa bakınıyordu.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu Boho.

"Ayna yok mu burada?"

"Aman, yok tabii! Eczanede aynanın ne işi var?"

"Sana gerekebilir bence!"

Boho ne eczaneye ne de odasına ayna koymuştu. Nasıl olsa gece kendi yansımasını görmekten kaçamıyordu. İçerisi aydınlık, dışarısı karanlıkken, eczanenin cam kapısı bir ayna gibi onu yansıtır; Boho her gece o camda kendisiyle yüz yüze gelirdi. Bu binaya ilk geldiğinde yirmili yaşlarındaki hali Boho'nun belleğinde çoktan silikleşmişti. Gençlik geride kalmıştı artık. Geceleri ayakta durmaktan gitgide eriyen bedenini sessizce seyrediyor, *Bugün de buradayım*, diye düşünüyordu. *Bir gün daha sorunsuz geçti.*

Eczanede şöyle bir göz gezdiren Jeongbun marketinde ayna satıp satmadığını düşünmeye başladı. Torununun aldırdığı küçük bir el aynası lazımdı. Bir dahaki sefere o aynayı Boho'ya satmaya karar verdi.

"Çabuk gidin artık. Hava serinliyor."

Jeongbun "Bahar ayazını bahane edip yaşlı başlı kadını kapı dışarı ediyor," diye söylene söylene eczaneden çıktı. Hwangyeong da arkasından gidip koluna girdi. Geçen kış karlı yolda düşüp yaralandığından beri Jeongbun'un bir

bacağı aksıyordu. Kaza markete giden yolun üstündeydi. Aslında doğruca ortopediye gitmesi lazımdı ama ağrıyan bacağını sürümüş, o gün yine de marketi açmıştı. Boho bu hikâyeyi duyunca stresle baş etmeye çalışır gibi ensesini tuttu.

"Nasıl olur da hemen hastaneye gitmezsiniz?"

"Zaten yeterince yaşadım," dedi Jeongbun. "Bacağım aksasa ne olacak."

"Kim demiş yeterince yaşadığınızı? Ecelin yaşı yok derler."

"Ağzından laf eksik olmuyor vallahi."

Jeongbun sadece kıkırdadı. Bu durumda Boho'nun verebileceği tek şey ağrı bandıydı. Acıyı kısa süreliğine bastıracak, iltihabı azaltıp kas ağrısını hafifletecekti. Ama ağrının kaynağını söküp atamayacaktı.

Hwangyeong, Boho'ya "Birazdan geleceğim," der gibi hafifçe el salladıktan sonra Jeongbun'un yanında yürümeye başladı. Boho giderek uzaklaşan ikilinin arkasından bakarken düşündü. Böyle yaşamasının sebebi inat mıydı? Bir saplantı mı yoksa kendine verdiği bir ceza mı? Hayatı, acıyı geçici olarak bastırıp köküne dokunamayan bir ağrı bandına benzemiyor muydu? Bazen geride kalan yılların bir anda üstüne çöktüğünü hissediyordu. Son on iki yıldır Boho eczanenin içinden dışarıya bakıyor, karanlığın onu sarıp sarmaladığını hissediyordu. Başta canını yakan şeylerin zamanla nasır bağlaması, *Demek bu yüzden zaman her şeyin ilacıdır deniyor*, diye düşündürüyordu ona.

Ya da belki sadece tükenmişti, bu yüzden de o gün tam ne olduğunu Hwangyeong'a soramıyordu.

Neşe dolu adımlarla içeri giren Jihwan, "Sargı beziyle ağrı bandı verir misiniz?" dedi.

Gece ilerledikçe yüreğini ağırlaştıran düşünceleri dağıtan tek şey müşterilerdi. Belki de bu yüzden onları bekliyordu.

"Yine mi?"

Jihwan yine bir yerini incitip eczaneye gelmiş, mahcup mahcup gülümsüyordu. Neden her seferinde yaralı geldiğini anlamak mümkün değildi. Üstelik adımları neşeliydi, bu saatte yorgun olması gerekirken fazlasıyla keyifli görünüyordu.

"Bugün sahne kurulumunda çalışırken sağ başparmağım biraz burkulur gibi oldu. Hareket ettirebiliyorum ama yine de bir bakayım dedim."

Jihwan öğleden geceye kadar Daehakro'daki küçük tiyatrolarda sahneye çıkan bir oyuncuydu. Gündüzleriyse işçi bulma bürosuna gider, her seferinde başka bir şantiyeye gönderilirdi. Hafta sonları bazen kafe, bazen de servis işinde yarı zamanlı çalıştığı olurdu. Boho gece gündüz demeden kendini yorduğunu söyleyip dırdır ettiğinde Jihwan sırıtıp şöyle derdi:

"Hayal kurmanın da bir bedeli var sonuçta."

"O bedeli de tedavi masraflarına mı harcayacaksın?"

Jihwan cevap yerine kıkırdar, konuyu değiştirirdi. Sık sık yaralanıp eczaneye gelirdi. Boho onunla tanışalı on yıl geçmişti. Eczaneye kanlar içinde gelen ve derdini anlatamayan Jihwan, ağrısını düzgünce ifade edebilen bir yetişkindi artık. Aynı zamanda iyi olduğunu söyleyerek her şeyi gizleme konusunda da ustalaşmıştı.

Boho rulo bandajla birlikte bilek ve el için kullanılan küçük ağrı bantlarından birini uzattı. Sözkonusu başparmak olduğundan, *Acaba atel de gerekir mi,* diye düşündü. Boho bandajla bandı verirken Jihwan hafif gülerek, "Şey... Sağ başparmağım ağrıyor da... Ben sağlağım," dedi.

"Ben mi yapıştırayım?"

Jihwan başıyla onayladı. Boho usanmış bir ifadeyle tezgâh kapısını açıp dışarı çıktı. Eczane içindeki sandalyeye oturan Jihwan, Boho'ya sağ başparmağını uzattı. Daha yakından bakınca başparmağını hareket ettirebildiğini, ancak parmağın etrafındaki eklemin şişip morarmış olduğunu gördü. Her ihtimale karşı bir ortopedi kliniğinde röntgen çektirmenin en iyisi olacağını düşündü. Neden kimse hastaneye gitmiyordu ki?

"Hep çalışırken yaralanıyorsun, dikkatli olmak gibi bir düşüncen yok sanırım?"

"Aslında dikkat ediyorum. O yüzden aynı yerde, aynı yeri sakatlamıyorum. Her seferinde başka bir yerde, başka bir yerimi incitiyorum. Geçen sefer sol yüzük parmağımdı mesela."

"Övünüyor musun sen şimdi?"

"İnsan vücudundaki izler hayatın bıraktığı izler değil midir?"

Jihwan övünür gibi gömleğinin kolunu sıvayıp kollarındaki izleri gösterdi. Şantiyede demire sürtünüp açılmış yaralardan, aile restoranında biftek servis edilen döküm tavasının uzunluğundaki yanık izlerine kadar... İlk gösterdiği zamana kıyasla rengi açılan yanık izine Boho parmağıyla bastırdı. Bir zamanlar canını yakan o yara artık sızlamıyordu ama izi

kalmıştı. Tamamen silinip giden bir yara yoktu. İzler, uzun süre yerinde kalarak geçmişteki acının varlığını hatırlatırdı.

"Çocuk gibisin, çocuk."

Jihwan gömleğinin kolunu indirirken Boho ne söylerse söylesin aldırmıyormuş gibi gülüp geçti. Boho küçük bir atel çıkarıp Jihwan'ın başparmağını bandajla sardı.

"Buraya sadece bant yetmez, hastaneye görünmen lazım. Sıcaklık var gibi, mutlaka soğuk kompres yap."

"Geçer canım. Çok sakatlanınca insan anlamaya başlıyor, bu kadarından bir şey olmaz."

"Uzman kesildin başımıza. Gençlik işte, yoksa bu kadarına kim dayanır."

Boho, Jihwan'la konuşurken aynı anda Jeongbun'un söylediklerini hatırladı. Ne zamana kadar gecenin bir yarısına dek çalışacağını sorması; artık yaşlandığını, kendini bu kadar zorlamasının anlamı olmadığını söylemesi... Acaba o da beni böyle mi görüyor diye merak etti. Boho'nun canı sıkıldı. Gerçekten de ihtiyar kadın bir yanıyla insanın duygularını altüst ediyordu. Jihwan'ınsa Boho'nun içinden geçenleri anlayıp anlamadığı belli değildi. Yüzünde her zamanki gibi kayıtsız bir ifade vardı.

"Eh, daha gencim ben."

"Evet, bu genç yaşta öteki dünyayı boylamak istiyorsun belli ki."

Boho kalan bandaj ve ağrı bantlarını bir poşete koyup Jihwan'a uzattı.

"Gece gündüz çalışıyorsun. Kendini çok zorluyorsun."

"Hocam, bugün azar işitmeye gelmedim ben. Çok güzel bir haberle geldim!"

"Neymiş o güzel haber?" diye sordu Boho ilgisizmiş gibi.

Jihwan'ın kıvırcık saçları sanki havaya doğru uçuşuyordu. Saçlarının kendine özgü bir iradesi varmış gibiydi; iyi bir şey olduğunda hafifçe yukarı kabarır, zor günlerde sönüp inerdi. Bugün belli ki iyi günlerdendi.

"Sonunda başrolü kaptım! Seçmelerini geçtim!" dedi Jihwan heyecanla.

"Aferin. Tebrikler," dedi Boho mekanik bir tonda.

Boho'nun duygudan yoksun cevabına rağmen Jihwan hevesinden hiçbir şey kaybetmeden konuşmaya devam etti. Ona göre bu tepki, Boho'nun verebileceği en iyi karşılıklardandı. Onu on yıldır tanıyan Jihwan'ın içindeki ses böyle söylüyordu.

"Gelecek hafta provalar başlıyor, iki ay sonra da sahneye çıkıyoruz. Oyun iki ay sürüyor. Bu sefer izlemeye gelir misiniz? İlk kez başrol oynayacağım da..."

Reddedeceğini bilse de teklif etmek istemişti. Bu oyun ünlü bir yönetmenin imzasını taşıyordu ve Jihwan'ın ilk profesyonel tiyatro deneyimiydi. Yalnızca yaralı bereli halini değil, sahnede dimdik duran halini de Boho'ya göstermek istiyordu. Zaten onu bu yola heveslendiren de Boho'ydu. Üstelik oynayacağı rol, çocuk esirgeme yurdundan çıkmış bir gençti.

Jihwan bugüne kadar kaçıyormuş gibi, hep kendisinden uzak karakterleri canlandırmıştı. Aşırı neşeli ya da fazlasıyla acı çeken, aslında olmak istediği türden insanları. Bu yüzden

bu rol onun için özeldi. İlk defa kendisiyle benzer bir hayat süren bir karakteri oynayacaktı. Kolay rol diye bir şey yoktu elbette, ama belki de en kolayı buydu. Çünkü yapması gereken hissettiklerini olduğu gibi sahneye taşımaktı. Bu başkasını oynamaktan ziyade bir öznenin kendi hayatını anlatması gibiydi. Yine de rol için seçmelere girmeye karar vermesi epey zaman almıştı. Çünkü bugüne kadar "Ben böyle büyüdüm," diyebilecek kadar açık olamamıştı. Herkesin saklamak istediği bir yanı vardır; Jihwan için bu, devlet koruması altında yetiştirildiğini dile getirmekti. Buna hiç cesaret edememişti. Bu yüzden eczanenin çalışma saatlerini bahane ederek şimdiye dek tek bir oyununa bile gelmeyen Boho'ya, bu kez mutlaka sahnedeki halini göstermek istiyordu. On yıl önce, çocuklukla yetişkinlik arasındaki o ince çizgide tutunmaya çalışan gencin ne kadar büyüdüğünü göstermek için...

Jihwan seyirci koltuklarında oturmuş, eczane tezgâhının arkasındaymış gibi keskin bakışlarla kendisini izleyen Boho'yu hayal etti. Muhtemelen öyle olurdu. Çünkü on yıldır Boho'nun rahatça güldüğünü de, ağladığını da hiç görmemişti. Boho ne olursa olsun, her şeye önemsizmiş gibi sakin ve mesafeli yaklaşan biriydi. Seyirciler arasında da aynı ifadeyle otururşa, onu kalabalığın içinde hemen seçebilirdi. Jihwan'ın bu düşüncelerini bir anda kesip atan yine Boho oldu.

"Gösteri saatinde çalışıyorum. Tabii ki gelemem."

Eczaneyi kapatmak bir seçenek olmadığı için tereddüt etmeden reddetti.

"Bana kendini çok zorluyorsun diyorsunuz ama dinlenmeye vakti olmayan sizsiniz sanki."

Jihwan'ın bu cüretkâr sözleri karşısında Boho cevap vermek yerine buz gibi bir bakış attı. Sorduğu sorular giderek daha iğneleyici olmaya başlamıştı. Demek gerçekten de büyümüştü. Ama bu soruya cevap vermek Boho için kendini açık etmek demekti. Bu yüzden susmayı seçti.

Boho'nun hazırladığı ilaçları alıp çıkarken, "Size davetiye ayıracağım!" dedi Jihwan.

Gece geç olmasına rağmen sesi hâlâ neşeli, enerjikti. Boho onun uzaklaşmasını izlerken, çocuğun oyuncu olmak istediğini söylediği anı hatırladı. Gözleri parlayarak hayallerini anlatan yirmi yaşındaki o genci desteklememesi mümkün değildi; çünkü sürekli ileriye, geleceğe doğru koşuyordu. Tezgâhın arkasında duran Boho'nun aksine.

Jihwan, Boho'yla Gece Eczanesi'nin açılışının üzerinden yaklaşık iki yıl geçtikten sonra tanışmıştı.

On sekizini henüz doldurmuş ve devlet korumasından yeni çıkmış Jihwan yalnızca beş milyon wonluk yardım ödeneğiyle H. Mahallesi'nde küçük bir stüdyo daire tutmuştu. Kurumdan ayrıldığı gün herkesle gülümseyerek vedalaşmıştı ama ayakları geri geri gidiyordu. Jihwan kurumun kapısının önünde, artık tek başına kalacağını bildiğini ilan eden o ilk adımı atmak istemiyordu. Geri dönmek, orada kalmak istediğini söylemek geliyordu içinden. Sanki biri sırtını sertçe

itmiş gibi hissetti. Oysa arkasında kimse yoktu, sadece öğretmenler ve çocuklar vardı, hepsi gülümsüyor, ona iyi dileklerde bulunuyordu. Aslında onu ileri iten tam da bu gülümsemelerdi. *Tutunacak bir yol bulacaksın... Diğerlerini bilemeyiz ama senden yana içimiz rahat.* Beklenti ve onay adı altında söylenen bu sözler, o tatlı tebessümler, umut dolu bakışlar... Hepsi birlik olup Jihwan'ın sırtını sessizce itiyordu. Hiç hazır değilken dünyaya fırlatılmış gibi hisseden Jihwan'ın korkusunu kimse fark etmedi. Aslında çok kaygılı olduğunu, çok korktuğunu söylemek isterdi. Ama Jihwan ona yakışmadığını düşündüğü bu duyguyu içine gömüp yüzüne bir gülümseme takarak kurumdan çıktı. Çünkü o kimseyi endişelendirmeyen bir çocuktu.

Kurumda gerçekten mutlu muydu diye sorsalar tam anlamıyla mutlu olduğunu söyleyemezdi. Yine de geceleri dönebileceği bir yer olması büyük teselliydi. Okul çıkışında herkesin evine dağıldığı o saatlerde kendisinin de gidecek bir yeri olmasının ne kadar kıymetli olduğunu on yaşında yetim kaldığında öğrenmişti. Anne babası ani bir trafik kazasında hayatını kaybettikten sonra Jihwan bir süre akrabalarının evlerinde kaldı. Sonra da bir çocuk esirgeme kurumuna yerleşti. Kurumda tanıştığı çocuklardan bazıları, bir gün anne babalarının gelip onları alacağına inanıyordu. Bunu söylediklerinde Jihwan sadece gülümseyip "Ne güzel," derdi. Çünkü onun böyle bir umuda tutunma şansı dahi yoktu. Bu yüzden kurumda asla sorun çıkarmamalıydı. Ne olursa olsun gülüp geçmeliydi. Zor da olsa gülmek daha iyiydi. İnsanlara

yük olan bir çocuk değil, bakımı kolay bir çocuk olmalıydı. Çünkü geri dönebileceği bir yer yoktu. Çünkü bu kurumdan atılırsa gerçekten de gidecek hiçbir yeri kalmayacaktı. Bu ihtimali düşünmeye cesaret bile edemiyordu. Üstelik burada anne diye seslenebildiği öğretmenleri, kardeşi saydığı arkadaşları vardı. Böyle bir yerdi burası. Ne var ki artık geceleri döneceği yeri kendi başına bulması, orayı koruması lazımdı.

Jihwan kurumdan ayrılmadan hemen önce sokak sokak dolaşıp güçbela bir stüdyo daire bulmuştu. Dersleri iyi olan bazı çocuklar üniversite yurtlarına yerleşmişti ama üniversiteden ziyade işe öncelik veren Jihwan için tek odalı ev en uygun seçenekti. Tek başına o küçücük odada uzandığı ilk gündü. Oda daracık ve sessizdi. Onu uykusuz bırakan küçük kardeşlerinin bir yerlerden "*Hyung!*" diye seslendiğini neredeyse duyabiliyordu. Bir zamanlar başını şişiren o sesleri özleyeceğini tahmin edemezdi. *Bu kadar sessiz olması normal mi*, diye düşündü. O sessizliğin içinde dönüp durduktan sonra güçlükle uykuya dalan Jihwan, yüzüne vuran rüzgârla irkilerek uyandı. Oysa kapıyı, pencereleri iyice kapatıp yatmıştı, rüzgârın esmesi mümkün değildi. Uyku sersemliği de değildi bu. Yüzüne doğru esen havayı apaçık hissedebiliyordu. Dikkatli baktığında eski pencere çerçevesinin yerinden çıktığını, sallanıp durduğunu gördü. Bu halde yeniden uyuması mümkün değildi. Fakat pencereyi onun yerine onaracak kimse de yoktu, kendi başına halletmesi lazımdı.

Jihwan gecenin bir vakti pencereyi tamir etmeye koyuldu. Daha önce hiç elini sürmediği bir işti ama şimdi yapmak

zorundaydı. Eskimiş, rüzgâr alan pencereye çivi çakarken önceki kiracıya minnettar kaldı. Geride bıraktığı alet çantası sayesinde acil müdahalede bulunabilmişti. Sallanan ahşap pencere çerçevesi, daha önce çakılıp sökülmüş sayısız çivinin izleriyle doluydu. Belli ki çok eskiden beri süregelen bir sorundu bu. Defalarca çakılıp çıkan çiviler yüzünden ahşap iyice yumuşamış, lifleri boyunca parçalanmıştı. Jihwan da kendinden önceki kiracılar gibi çivi çakmaya başladı. Hâlâ yarı uykulu olduğu için bir hayli beceriksizdi. Defalarca denedi. Okuldayken teknik ve ev bilgisi derslerinde bunu öğrenmişti ama öğrendiklerini uygulamak hiç de kolay değildi. Okulda çivi çaktığı tahta yeni ve sertti; oysa bu eski pencere çerçevesi fazla yumuşaktı, iş tutmuyordu. Öğrenilen ile gerçek hayat her zaman birbirini tutmazdı.

Durumu toparlamak için başladığı bu iş, çiviyi başparmağının altına çakmasıyla sonuçlandı. Çivi başparmakla avuç içinin birleştiği kaslı yere saplandığı gibi dayanılmaz bir acı peydah oldu ve koyu bir kan damlası bileğinin altına doğru süzüldü. Jihwan gıkını bile çıkaramayacak kadar şoka girmişti, elini beyaz bir havluya sararak dışarı koştu. Nereye gideceğini bilmiyordu ama yine de koştu. Kimden yardım isteyecekti? Bu saatte ona kim yardım edebilirdi ki? Kafası karmakarışık halde koşup duran Jihwan'ın karşısına ansızın parlak bir ışık çıktı. Sokağın köşesinde duran Gece Eczanesi'nin ışığıydı bu. Işık sanki içeri girmesini söylüyordu.

Bazen o günü hatırlayıp Boho'yla konuştuğunda kadın kahkahalarla güler, "Neredeyse fısıldayarak konuşmuştun," derdi.

O gece Boho'nun belleğine kazınmıştı. Dehşetten bütün bedeni titrerken kanı durdurmak için elini havluyla defalarca saran, buna rağmen sesi bir an bile titremeyen on dokuz yaşındaki Jihwan'ın sesi...

"Çivi çakarken elime saplandı, ne yapmam lazım?"

Durumun vahametine rağmen son derece kibar bir soruydu. O gece Boho ilk kez eczaneyi kısa süreliğine kapatıp dışarı çıktı. Işıkları açık bıraktı, acil durumda aranacak telefon numarasını camın üzerine yapıştırdı ve Jihwan'la birlikte taksiye bindi. Jihwan takside durmaksızın özür diledi. Acil servise vardıklarında Boho'nun onunla kalıp doktoru beklemesi karşısında çocuk iyice mahcup oldu.

"Siz gidebilirsiniz, gerçekten sorun değil."

Boho huzursuzluktan yerinde duramayan Jihwan'a kaşlarını çatarak bir şey sordu. Taksiye bindiklerinden beri tek kelime etmeyen Boho'nun ağzından çıkan ilk söz buydu: "Tetanosun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?"

"Şey... hayır. Ama gerçekten iyiyim ben."

Bakışları daha da keskinleşti. Jihwan çocuk esirgeme kurumunda gördüğü hiçbir bakıştan bu kadar korkmamıştı. Orada yaralanmak ya da hasta olmak "baş belası çocuk" damgası yemek için yeterliydi. Bu yüzden böyle durumlarda hep otomatik olarak, "İyiyim," derdi. İyi olduğunu söyleyince herkes rahatlar, mesele kapanırdı. Çünkü uğraşılacak bir şey kalmazdı. Ama karşısındaki kadın öylece geçiştirmeye hiç niyetli görünmüyordu.

"Ne kadar tehlikeli olduğunu bile bilmiyorsun ama iyiyim mi diyorsun?"

"Şey... şimdi tedavi olursam bir şeyim kalmaz diye düşündüm."

"O çividen tetanos kaparsan ölürsün."

"Ölür müyüm?"

O ana kadar bunu hiç düşünmemiş olan Jihwan başparmağını delen çiviye baktı. Yara neredeyse bir santimetre genişliğindeydi. Acıyordu ama çok küçük bir delikti. Nasıl ölebilirdi ki? Jihwan şaşkın bir ifadeyle Boho'ya baktı.

"Evet. Tetanos inanılmaz derecede tehlikeli, ama herkes ciddi bir şey değilmiş gibi geçiştiriyor. Çünkü aşısı var. Aşılanmış sağlıklı bir kişi hiçbir sorun yaşamadan atlatır. Ama sen? Eline saplanan o çivideki mikropları yenebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Şey... Ee..."

"Bu yaranın sana neye mal olacağını bile bilmiyorsun ama iyiyim diyorsun. Bu kadar da korkusuz olunur mu? Tam tersine korktuğunu belli et, biraz sızlan. Ancak o zaman insanlar canının yandığını anlar."

Bu sözleri duyunca mahcup oldu, uykudan kalkmış gibi dağınık duran saçlarını eliyle düzeltti. Saçlarını geriye ittiği sağ elinde küçük küçük izler vardı.

Bir süre düşündükten sonra, "Zayıf görünmek istememiştim," dedi Jihwan.

Jihwan'ın dudak kenarlarında beliren o hafif gülümsemeyi Boho geçmişten tanıyordu. Gündüzleri evde kalan

Jayeon da onu uğurlarken aynı böyle gülümserdi. Bir zamanlar Boho bu gülümsemenin yapmacık olduğunu düşünmüştü. Oysa insanın böyle tebessüm edebilmek için ne kadar güçlü olması gerektiğini o zamanlar bilmiyordu. Boho uzun zamandır söylemeyi beklediği şeyi Jihwan'a söyledi.

"Yaralanmak zayıflık göstergesi değildir. Yardım istemekten çekinme."

O gece acil serviste Jihwan'ın başparmağına saplanan çivi çıkarıldı, her ihtimale karşı tetanos aşısı yapıldı. İlk müdahale boyunca Boho hep yanındaydı. O an, "Eczaneyi neden yalnızca geceleri açıyorsun?" sorusuna artık rahatlıkla cevap verebileceğini düşündü. Gündüzleri yardım edecek insan çoktu, bu yüzden karanlık gecelerde ışıkları sonuna kadar açık tutmak istiyordu. Bugün de aydınlık bıraktığı ışık sayesinde birine yardım edebilmişti işte. Çoğu gece sakin geçiyor, bu yüzden ışığı yakmanın gereksiz geldiği zamanlar oluyordu belki ama ihtiyaç anında el uzatabilmenin ne kadar değerli olduğunu Boho herkesten iyi biliyordu.

Jihwan acil servisten çıkınca Boho'nun karşısında belini doksan derece eğerek nazikçe teşekkür etti. Sol eli sargılıydı.

"Özür dilerim... Benim yüzümden..."

"Hayır, senin sayende. Geceleri ışığı açık bırakmamın bir anlamı oldu."

"Nasıl yani?"

"Yani özür dileme, teşekkür et, olur mu?"

Boho afallamış bir ifadeyle kendisine bakan Jihwan'ın hafif dalgalı saçlarını okşadı. Neyse ki ateşi yoktu.

"Verilen ilaçları mutlaka düzenli al. Bol suyla birlikte. Antibiyotik kullanırken yeterince su içmen lazım, hem ilaç daha iyi etki eder hem de karaciğerle böbrekler daha az zorlanır. Yani ilacı yutup geçmek yok, tamam mı?"

O günden sonra Jihwan, Boho'yu sık sık ziyaret etti. Hasta olsun olmasın, her seferinde halini hatırını soruyordu.

On yıl boyunca bu böyle devam etti.

Devriyeye çıkıyorum diyerek gidişinin üzerinden neredeyse iki saat geçmişti ama artık her ne yapıyorsa Hwangyeong hâlâ dönmemişti. Hwangyeong'un o günkü olayın tanığı olduğunu öğrendiğinden beri Boho onunla herhangi bir konuda konuşmaya çekiniyordu. Saat gece ikiyi biraz geçiyordu, eczaneye giren ve eski çanı çınlatan Hwangyeong değil, Mingyeong'du. Saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı, her zamanki siyah kapüşonlu kazağını, siyah bol eşofmanını giymişti. Hatta ayağına terlik bile geçirmişti, bu da onu mahallelilerden biri gibi gösteriyordu.

Mingyeong'un bu ani ziyareti üzerine hayretle, "Hayırdır? Yine çekim mi var?" diye sordu Boho.

"Yok. Buraya taşındım ben. Kendi *Little Forest*'ımı bulmuşum gibi hissettim çünkü."

"*Little Forest* mı?.."

"Evet! Herkesin birbirine kol kanat gerdiği bir mahalle ya burası!"

Sesindeki heyecana rağmen yüzü kireç gibiydi. Boho'nun bakışları Mingyeong'un göz altlarındaki koyu halkalara

takıldı. Zorlu gündelik hayatından kaçıp da küçük ormanına sığınan birinin yüz ifadesi değildi bu.

"Burada kiralar ucuz, değil mi?" diye sordu Boho doğrudan.

Mingyeong yakalandığını anlamışçasına başıyla onayladı. "Evet."

H. Mahallesi düz bir alan değil, bir tepenin üzerine kuruluydu; bu yüzden çevredeki mahallelere kıyasla kiralar çok daha uygundu. Kentsel dönüşümün genellikle önce düz arazilerden başlaması da cabasıydı, bu mahalle ne dönüşümün merkezindeydi ne de metroya yakındı. İstasyona ulaşmak için her an devrilecekmiş gibi ilerleyen mahalle minibüsüne binmekten başka çare yoktu. O halde sosyal medyada nam salmış bir mekân mı bu mahalleyi cazip kılıyordu? Hayır. H. Mahallesi'nde "ilginç" denebilecek tek yer Gece Eczanesi'ydi. Yakın zamanda Heeyoung'un ziyaretiyle adı duyulan Anjeon Market ise mahallenin en bilinen yeriydi. Ama bu ilgi de çoktan sönmüştü. Eskimeye yüz tutmuş, Seul'un kenar mahallelerinden biri... Bu yüzden H. Mahallesi'nde çoğunlukla eski sakinler yaşıyordu. Çünkü başka bir semtin ev kirasını karşılayamazlardı. Seul'un son sınırı sayılan bir mahalleydi burası. Buraya yeni taşınanlar genellikle diğer yerlerin kirasını ödeyemeyenlerdi. Bu mahalle gerçekten de birilerinin küçük ormanı olabilir miydi?

"Hangi ilaç lazımdı?"

"Uyku açıcı bir şeyler verebilir misiniz?"

"Uyku açıcı ilaç mı?"

"Eczanede satılıyormuş diye duymuştum. Kahve bir işe yaramıyor."

Boho hafifçe iç çekti.

Gece; kimilerinin uyuyabilmek için, kimilerininse uyanık kalabilmek için ilaca ihtiyaç duyduğu zamandı. Boho'nun gözü bir an Heeyoung'un hediye ettiği sukulente takıldı. Rani'nin bitmek bilmeyen uyarıları sayesinde bitki hâlâ capcanlıydı. Havayı temizlediği söyleniyordu ama şu küçücük yaprakların gerçekten o kadar güçlü olması mümkün müydü? Boho kaşlarını kaldırarak yeniden Mingyeong'un gözlerine baktı. Göz altındaki koyu halkalar fazlasıyla belirgindi, üstelik gözleri kıpkırmızıydı.

"Bugün kaç bardak kahve içtin?"

Boho'nun sorusu üzerine Mingyeong gününü şöyle bir gözden geçirdi. Dün gece yarısına kadar bir üniversite arkadaşının çekim setinde çalışmıştı, şimdi de yarına yetişmesi gereken senaryoyu düzeltiyordu. Kısacası yirmi dört saattir neredeyse hiç uyumamıştı.

"Beş bardaktan fazladır herhalde."

"Öyle mi?"

Mingyeong'un cevabıyla Boho'nun bakışları sertleştiyse de Mingyeong bu değişimi fark edecek durumda değildi.

Bu kez daha neşeli bir tonda "Evet! Uyku açıcı o ilaçtan var mı?" diye sordu.

"Var. Ama vermeyeceğim," dedi Boho kesin bir dille.

İlk karşılaştıkları gün eczaneyi kapatıp kapatamayacağını sorduğunda da böyle davranmıştı. Mingyeong, Boho'nun bu

inadına bir anlam veremiyordu. *Kendi paramla almıyor muyum sonuçta!* diye geçirdi içinden.

"O niyeymiş?"

"Eczanede satılan uyku açıcı ilaçların da kafein oranı yüksek. Zaten beş bardak kahve içmişsin, ben bunu satmam."

"İyi de öyle bir kural yok ki. Verin lütfen. Bu gece gerçekten sabahlamam lazım."

Mingyeong yalvarırcasına koluna sarıldıysa da Boho kendini çekip kurtarınca Mingyeong'un elleri güçsüzce iki yanına düştü.

"Olmaz."

"Son teslim tarihi yarın. Sahiden vaktim yok."

Boho'nun kesin tavrı Mingyeong'u iyice telaşlandırdı. Bir tanıdığı aracılığıyla görüştüğü ünlü yönetmenden yazdığı senaryo için geribildirim alacaktı, bu gerçekten de kolay elde edilecek bir fırsat değildi. Gişede başarı yakalamış bir yönetmenin senaryosunu okuması, iyi bir izlenim bırakabilirse angarya işlerle oyalanmaktan biraz olsun kurtulabileceği umudunu doğuruyordu.

Mingyeong film yönetmenliği hayali kurmaya başladığından beri başkalarının projelerinde yardımcı yönetmenlikten senaryo denetmenliğine ve küçük ekip işlerine kadar ne varsa üstlenmişti. Başkalarının filmlerine destek ola ola jenerikte adının yazdığı yapımlar artmıştı ama kendi işi bir türlü ilerlemiyordu. Oysa sıfırdan başlayıp türlü zorluklarla başa çıkarak kendi eserlerini ortaya koyanlar, küçük çaplı da olsa birer birer gösterim fırsatı yakalamaya başlamıştı. Sektördeki herkes bir projeye daha yardım ederse artık kendi işini

yapabileceğini söylüyordu. Ne var ki Mingyeong umudun da ancak biraz gücümüz kaldığı sürece taşınabildiğini fark etmişti. Yirmilerinin ortasına değil, otuzlarının ortasına doğru koştuğu bir yaşta bu sözler sadece ağır bir yüke dönüşüyordu. Ne diye sinemaya tutulmuştu ki? Sürekli tekrarlayan bu umut işkencesinin ortasında, içi burkulsa da gülümseyerek *"Yapacak bir şey yok,"* deyip beklentisini saklamaktan artık yorulmuştu. İnsanlar arasında, ona nasıl davranılırsa davranılsın ses çıkarmayacağına dair bir söylenti dolaştığını duyduğunda bile zamanla bu söylentinin kendisini küçülten değil, değerini gösteren bir anlama kavuşacağını ummuştu. Ama bunun da yalnızca kendi beklentisi olduğunu anlamıştı. İnsanlar neden umut verip de sonra sadece "Biraz daha bekle", "Zamanla her şey düzelir" diyorlardı? Bir süredir yatışmış olan göğüs ağrısı yeniden kendini hissettirmeye başlamıştı.

Tam da bu sırada karşısına bir fırsat çıkmıştı. Son derece ünlü bir yönetmenin, çekeceği bir film için senaryo aradığı, henüz çıkış yapmamış genç isimlerin senaryolarını tek tek incelediği söyleniyordu. Kaçırılmaması gereken bir fırsattı bu. Başkalarının projelerinde çalışarak çevresini genişleten Mingyeong'un emeklerinin boşa gitmediğini kanıtlama şansıydı. Ama tüm bunlar Boho için önemli değildi.

"Ya uyu ya da uykunu açmak için başka yöntem bul."

"Anlamadım?"

Öylece donup kalan Mingyeong'a bakarak, "Meşhur bir yönetmenmiş, değilmiş, beni ilgilendirmez. Ben bir eczacı olarak buna izin veremem. Satamam," dedi Boho.

Kadının onu acınası buluyormuş gibi iç çekerek karşılık vermesi Mingyeong'un sinirlerine dokundu. "Neymiş o başka yöntem?"

"Yürüyüşe çık mesela. Yürüyüş beyni uyandırır."

"Yürüyüş mü?"

Mingyeong uzun uzun anlattığı bu fırsatın ne kadar önemli olduğunu anlamamasına içerlemişti. Yardıma ihtiyacı olan çıkarsa diye gece boyunca uyanık kalan bu eczacı bile Mingyeong'un derdini küçük görüyordu. Çözüm diye sunduğu şeyse sadece yürüyüştü. Herkes "Bunlar da geçer, güzel günler gelir," diyordu. Söylemesi ne kadar da kolaydı.

Heeyoung'un film çekiminden sonra kurulan içki masasında, "Seni yönetmen yaparız," denmişti. Bunun çoğu zaman sarhoş muhabbeti olduğunu bilmesine rağmen Mingyeong yine de inanıp haber beklemişti. Buna inanmasının nedeni umuda tutunmaktan başka seçeneği kalmamasıydı. "Film yapsan ne olacak? Dünya mı değişecek?" "Peki geçimini neyle sağlayacaksın?" diye durmadan sıkıştıran annesinin sözleri yüzünden evi terk edeli epey olmuştu. Ama o zamandan bugüne pek bir şey değişmemişti. Bu haliyle annesinin söylediklerini kanıtlıyordu sanki. Evet, film yapmak dünyayı değiştirmiyordu. *Yine de benim hayatımı değiştirebilir!* diye bağırdı içinden Mingyeong.

"Size zamanım yok diyorum."

"Arkandan atlı mı kovalıyor? Nedir bu endişen? Uykusuzluktan öleceğine çıkıp biraz yürü. Eğer bir eczacının sözüne bile güvenmeyeceksen ben sana ilaç falan satamam."

"Fazla ileri gitmiyor musunuz artık?"

Mingyeong öfkeyle eczaneden çıktı. Cam kapı sertçe kapanınca doksan dereceden fazla açılıp savruldu, sonra yerine oturdu. Boho menteşelere şöyle bir baktı. Gerçekten de yakında kapıyı tamir ettirmesi gerekecekti galiba.

Mingyeong öfke dolu adımlarla eczaneden çıkıp ara sokakta yürümeye başladı. Attığı her adımda zihni yavaş yavaş berraklaşıyordu. Gecenin soğuk havası yüzüne çarpınca yanakları sızladı, kapüşonunun şapkasını iyice başına geçirdi. Baştan aşağı siyahlar içindeydi; sokak lambası Mingyeong'un gölgesini yere düşürüyordu, o gölge de olmasa fark edilmesi mümkün olmazdı. Kimse onu tanımasın, halini hatırını sormasın istiyordu. "İyiyim", "sorun yok", "her şey harika" gibi yalanları söyleyecek gücü kalmamıştı. Hıncını eczacıdan çıkarmaması gerektiğini biliyordu ama içindeki öfke onu daha da değersiz hissettiriyordu. Kendine karşı duyduğu hoşnutsuzluk gittikçe artıyordu. Mingyeong kısa bir iç çekince ağzından hafif bir buğu çıktı. Belli ki baharın gelmesine daha zaman vardı.

"Mingyeong Hanım!"

Gecenin bu geç saatine hiç yakışmayan neşeli bir sesti bu. Kim olsa Jihwan'ı tanırdı. Mingyeong'un taşındığı binanın çatı katında yaşayan bu adam, aslında pek de samimi olmadıkları halde her seferinde mutlaka selam veriyordu. Mingyeong yalnızca hafifçe başını sallasa da yüksek sesle, "İyi günler!" diye bağırması neredeyse rutin haline gelmişti.

"Bu saatte neden dışarıdasınız?"

"Öylesine."

Mingyeong, Jihwan'ın elinde tuttuğu paket yemeğe baktı. Jihwan'ın sağ elinin başparmağına bir bandaj sarılıydı. Belli ki bu kendisi için aldığı değil, teslim etmek üzere taşıdığı bir siparişti.

"Yarı zamanlı çalışıyorum. Gece yarısından sonra teslimata çıkınca epey kazandırıyor."

"Ne güzel."

"Provalara başladığım için gündüz işlerini azalttım. Zamanı böyle bölerek çalışınca çok daha rahat ediyor insan."

"Sizin adınıza sevindim."

Mingyeong'un kayıtsız cevabına rağmen Jihwan yılmadan sohbeti sürdürdü. Bitmek bilmeyen bir neşeyle, usanmadan konuşan Jihwan'a bakarken *Ne kadar saf*, diye geçirdi içinden. Bu hali daha da gözüne batıyordu. *Neye bu kadar seviniyor da böyle sırıta sırıta konuşuyor ki?*

"Aslında size anlatmak istediğim bir şey var! Seçmelerine girdiğim tiyatro oyunu vardı ya, başrolü kaptım. Hem de profesyonel bir oyunda! Ciddi ilk başrolüm bu. Üstelik tiyatro dünyasında en usta, en deneyimli yönetmenlerden biri de bu projede. Müthiş değil mi?"

Jihwan soluk bile almadan övünmeye devam etti. O anlattıkça Mingyeong'un ondan uzaklaşma isteği artıyordu. Yorulmuştu. Ne ilgisini çekmeyen birinin konuşmalarını dinlemeye ne de belirsiz umutlarla dolu sözlere katlanacak hali vardı. Adamın daha ilk başrolünü almışken, dünyası bir

anda baştan aşağı değişecekmiş gibi davranması onu rahatsız ediyordu. Tiyatrodan ne kadar para kazanılırdı ki, neye bu kadar sevinip duruyordu?

"Tiyatroyu parası için yapmıyorum, o yüzden hiç sorun değil."

"Nasıl?"

Mingyeong içinden "Eyvah," dedi. Aklından geçenleri ağzından mı kaçırmıştı?

"Tiyatroda oynayarak ne kadar kazanabileceğimi sordunuz ya. Kazandırmıyor, ama kazandırmayacağını zaten biliyordum. Yine de yapmak istiyorum. Yaptığım işte iyi olmak için çabalıyorum, bir yandan da ek iş yapıyorum. Sevdiğim şeyi bırakmamak için."

Jihwan'ın gözleri sokak lambasının ışığında parlıyordu. O parıltıyı gördüğü anda Mingyeong topukları yerin altına gömülüyormuş gibi hissetti. Ayakları yere çakılmıştı, kımıldayamıyordu.

Jihwan neşeli bir tonda, "Yemekler soğumadan gideyim ben. İyi geceler," deyip teslimat adresine doğru koşarak uzaklaştı.

Jihwan'ın arkasından bakan Mingyeong olduğu yere çömeldi. Göğsünün derinliklerinden yükselen utanç dalgası onu sarıp sarmalamıştı.

"Seni zavallı."

Bunu kendine söylüyordu.

O gece Mingyeong yazım hatalarını zar zor düzeltip sersem kafayla senaryoyu göndermek zorunda kaldı.

Birkaç gün sonra bir telefon aldı. Ünlü yönetmen onu çay buluşmasına davet etmişti. Çok kısa bir görüşme yapacaklarını söylemişti ama kalbi hızla çarpıyordu. Böyle heyecanlandığına göre demek ki hâlâ işini seviyor, işini iyi yapmak istiyordu. Derken birdenbire, yeteneği olmadığı ve en iyi seçeneğinin bu işleri bırakmak olduğu yönünde yorumlar almaktan korktu. Ama heyecanı endişelerinin önüne geçti. Ünlü, meşgul birinin kendisi için vakit ayırması inanılmazdı. Olumsuz geribildirim alsa bile bunun faydalı olacağı düşüncesi onu güçlendirdi.

Mingyeong en güzel kıyafetini seçti ve yönetmenin kendisini çağırdığı kafeye doğru yola çıktı. Seul'un merkezinde, H. Mahallesi'ne yaklaşık bir saat yirmi dakika uzaklıkta, pahalı bir kafeydi.

"Hakkınızda çok şey duydum. İşinizi gerçekten iyi yaptığınızı söylüyorlar. Sizinle çalışan herkes sizi öve öve bitiremiyor."

"Gerçekten mi? Ben sadece elimden geleni yaptım."

"Mesele şu ki, yeni başlayacak projemizde yönetmen ekibinde bir boşluk çıktı, acilen birini bulmamız lazım. Bizimle çalışır mısınız diye sormak istedim. Ücret konusunda da üzmeyiz. Ben insanın yüzüne bakıp karar veren biriyimdir; sizin hem görünümünüz hem enerjiniz çok iyi. Güzel bir ekip olacağımızı düşünüyorum."

Mingyeong senaryosunu nasıl bulduğunu sormaya cesaret edemeyip gülümsemekle yetindi.

"Çekimlere ne zaman başlıyorsunuz?"

"Önce takvimi soruyorsunuz demek. Profesyonel bir yaklaşım."

Gerçekten de çok kısa bir görüşmeydi, en fazla otuz dakika sürmüştü. Yönetmen hazırlamakta olduğu projenin konusunu ve ölçeğini kısaca anlattı; Mingyeong'un zaten kabul edeceğinden eminmiş gibi senaryoyu da basılı halde getirmişti. Senaryonun üzerinde "Yardımcı Yönetmen: Woo Mingyeong" yazan bir etiket bile vardı. Bu teklifi geri çeviremeyeceğini biliyor olmalıydı. Yönetmen gülümseyerek elini uzattı, Mingyeong da tebessüm ederek tokalaştı. Ama gecesini uykusuz geçirerek tamamladığı senaryoya dair tek bir geribildirim bile duyamadı. Kendisi de sormaya cesaret edemedi. Bu sessizliğin başlı başına bir geribildirim olduğu düşüncesini aklından çıkaramıyordu. Sanki *Gerçek bir yeteneğin yok ama hiç değilse ekipte kalarak bu sektörde tutunabilirsin*, diyordu.

En azından işini titizlikle yapıyor diye mi düşünmüştü? Ama titizlik bir yönetmen için vazgeçilmez bir erdem değildi. Yönetmen kadrajın sınırlarını zorlayan, kendi rengini dayatan biri olmalıydı. Mingyeong da bunun farkındaydı. Güçlü bir kişiliği ya da keskin bir bakışı yoktu; o sadece uyumlu, çalışkan, birlikte çalışması kolay biriydi.

Yeniden bir saat yirmi dakika yol gidip H. Mahallesi'nde yeni tuttuğu evin önüne vardı. Kapıdan içeri girince bodrum katındaki dairesinde ne yapacaktı acaba? Bugün aldığı senaryoyu okuması gerekecekti elbette. Günlerdir üzerinde çalıştığı kendi senaryosunu geliştirecek vakti olmayacak, yine

canını dişine takarak başkalarının senaryolarını okumakla yetinecekti. Mingyeong'un iç çekişiyle birlikte ağzından hafif bir buğu yükseldi.

Tam o sırada bir gümbürtü duyuldu. Mingyeong ne olduğunu anlamaya çalışarak kapıyı açıp dışarı çıkınca, Jihwan'ın çatı katına giden basamaklarda düştüğünü gördü. Bir bacağı alçıdaydı.

"İyi misiniz?"

Jihwan merdivenlere sürtünüp yara bere içindeki kolunu basamaklara dayayarak gövdesini doğrulttu. Mingyeong da onun ayağa kalkabilmesi için yerde duran koltuk değneğini alıp uzattı.

"İyiyim, iyiyim. İlk defa koltuk değneği kullanıyorum, o yüzden biraz sakarım. Koltuk değneğiyle nasıl merdiven çıkılır biliyor musunuz?"

"I, hayır."

"Elbette bilmiyorsunuzdur."

"Ne oldu böyle?"

"Teslimat yaparken sakatlandım. Aptalca, değil mi? Koşarken düşüverdim. Ayak üstündeki bağlar kopmuş dediler... Ameliyatla vida takılması gerekiyormuş, ben de ameliyat gününü ayarlayıp geldim. Ameliyattan sonra altı hafta boyunca yürüyemeyecekmişim."

Jihwan gülerek başına gelenleri anlatıyordu. Onu izlerken Mingyeong'un aklından tek bir kelime geçti: Tiyatro.

"Ya tiyatro oyunu?"

"Ayrılmak zorunda kaldım. Benim yüzümden programı erteleyemezler, yapabileceğim hiçbir şey yok. Kısmet değilmiş."

Jihwan mahcup bir edayla gülümsedi. Sanki kaçınılmaz bir şeymiş gibi, önemsizmiş gibi... Oysa böyle bir şey nasıl önemsiz sayılabilirdi? Mingyeong olduğu yere çöktü ve ağlamaya başladı. İnsanlar neden onca çabalarına rağmen bu kadar kolay yüzüstü bırakılıyordu? Bu durumda bile "Ne yapalım," dercesine gülümseyen Jihwan ona, ünlü yönetmenin karşısında gülümseyip duran kendini hatırlattı. Otuz dakika boyunca o pahalı kafenin içinde o da böyle gülümsemişti. Gülmek istemediği halde, iyi değilken bile gülüp geçmişti. Mingyeong bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Oyuna çıkamayacaksınız, ne olacak şimdi," diye hüngür hüngür ağlayan Mingyeong'a bakarak, "Siz niye ağlıyorsunuz?" diye sordu Jihwan.

"Çünkü *siz* ağlamıyorsunuz."

Jihwan işte o an, ağlamak istediğini fark etti. Doktorun ameliyat gerektiğini söylediği andan, merdivenlerden düşmeden hemen öncesine kadar içine attığı gözyaşlarını ancak şimdi dökebildi. Gülümsemesiyle bile bastıramadığı gözyaşlarıydı bunlar.

Ne tuhaftır ki insanın başına bir şey geleceği zaman her şey sanki özellikle o yönde gelişir. İnsan normalde bir kez daha kontrol edip çıkacağı merdiveni o an kontrol etmeden tırmanır ve merdiven kırılır. Bir noktada durup merdivenden

geri inecekken o gün nedense bir basamak daha çıkmak isteriz. Yavaş yürüyeceğimiz bir ara sokakta aniden koşma isteği duyar, var gücümüzle koşarız. Yaralanmak kaderin bir oyunu gibi ansızın gelir; sanki en başından böyle olacağı bellidir. Jihwan da böyle sık sık sakatlanırdı ama aynı yerden bir kez daha sakatlanmamaya kendi kendine söz vermişti. Çünkü aynı yerden yeniden incinmek, kadere bir kez daha aldanmış gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Ne var ki o gün her şey beklenmedik biçimde yolundaydı. Hatta şansının fazlasıyla yaver gittiği bir gündü. Tiyatro provasında yönetmeninden övgü almış, hem üstlerinden hem de astlarından birlikte çalışmanın ne kadar keyifli olduğuna dair sözler işitmişti. Üstelik teslimat sayısı fazlaydı ve gittiği adreslerde karşılaştığı insanlar da nazikti. Sadece, şu an, bomboş bir ara sokakta biraz koşuyordu, hepsi bu. Koştuğu anda bile bacaklarının her zamankinden çok daha hafif geldiğini, kondisyonunun harika olduğunu düşünüyordu. *Bu şekilde sahnede merdiven çıkıp inerken dekorların üzerindeki hareketleri çok daha rahat yaparım*, diye geçirdi içinden. Zaten bu oyunda hareket çok önemliydi. Ama özgüveni sol ayağının çukura saplanmasıyla bir anda paramparça oldu.

Ayağının üstündeki bağların koptuğunu o anda anladı. Bu daha önce yaşadığı sakatlıklardan bambaşkaydı. Yürüyemeyeceğini kesinkes hissetti, ayağına hiç güç gitmiyordu. Ne bir çığlık attı ne de gözyaşı akıttı. Sadece başının içi zonkluyordu. Gelecek haftaki provalar ne olacaktı şimdi? Aksatmaması gerekiyordu, daha yeni başlamışlardı. Kendini

zorlayarak dayanmaya çalıştı ama şiddetli ağrı yüzünden doğruca ortopediye gitti. Topallayışı bile bu defa bir farklıydı.

"Neyiniz var?" diye sordu yaşlıca bir doktor.

Kuryelik yaparken ayağını incittiğini söylediği anda Jihwan bunun ne kadar da basit bir sebep olduğunu düşündü. Keşke daha büyük bir şey yaparken, mesela bir oyuna hazırlanırken sakatlansaydı; o zaman bu acı da bir anlam kazanırdı. Kuryelik yaparken yaralanmak kendini hepten değersiz hissettirdi. Doktor röntgene bakar bakmaz ameliyatın şart olduğunu söyledi. Jihwan'sa sıkıntıyla kabarık ön saçlarını eliyle düzeltti.

"Ameliyatı mümkün mertebe erkene almakta fayda var, o yüzden sizi yakındaki bir devlet hastanesine yönlendireceğim. Muhtemelen iki tane vida takılması gerekecek ama ameliyatın kendisi nispeten basit."

Doktor, "iki vidalık basit bir ameliyat" diyerek Jihwan'ı rahatlatmaya çalıştıysa da bu sözler içindeki sıkıntıyı zerre hafifletmedi. Ameliyat demek bir süre yürüyememek demekti, bu da provaların daha yeni başladığı oyundan ayrılmasının kaçınılmaz olduğu anlamına geliyordu. Çünkü prova yapmadan sahneye çıkmak mümkün değildi.

Bu oyunda esirgeme kurumundaki çocuk rolünü kabul etmek Jihwan için büyük bir karardı. Ünlü bir yönetmen, iyi oyuncular, profesyonel bir tiyatro oyunu... Tüm bunları bir kenara bırakırsak onun için asıl mesele, en çekindiği rol için seçmelere girmeye cesaret edebilmekti. Seçmelerin yapıldığı gün yönetmen ona neden bu rolü istediğini sormuştu.

"Çünkü ben de çocuk esirgeme yurdunda büyüdüm."

Tesisten ayrıldığından beri bunu kimseye söylememişti. Birlikte tiyatro yaptığı arkadaşları arasında dahi bu durumu bilen yoktu. Jihwan'ın çevresinde gerçeği açıkça bilen tek kişi Boho'ydu. Dışarıdan bakıldığında taşradan gelmiş, hayata dört elle sarılan sıradan bir genç gibiydi. Küçüklüğünü bir çocuk esirgeme kurumunda geçirmiş, orada bakılıp büyütülmüş ve sonunda bakım süresini doldurarak ayrılmış; evlat edinilmek üzere seçilmemiş bir çocuktu o. Bunları dile getirmek kendini savunmasız bırakmakla aynı şeydi. Çünkü bazıları bunu sahipsiz olduğu şeklinde yorumluyor, ona istedikleri gibi davranabileceklerini sanıyorlardı. Bu oyun hayatında ilk kez, daha önce hiç açığa vurmadığı hikâyesini anlatabileceği bir fırsattı. Hep gülümseyip iyi olduğunu söyleyerek sürdüğü yaşamında, ilk kez kendini olduğu gibi ortaya koyabileceği bir andı. Bu yüzden içi daha da acıyordu. Her ne kadar "iki vidalık basit bir ameliyat" denilse de bu, Jihwan'ın cesaret edip uzandığı o fırsatın elinden kayıp gitmesi demekti.

"Ameliyat muhakkak gerekli mi?"

"Ameliyat olmadan da bir yere kadar kendiliğinden toparlar elbette. Ama ömür boyu topallarsınız. Bu iyileşmek sayılmaz, kronik bir ağrıyla yaşamak zorunda kalırsınız. Üstelik bu düzeyde bir bağ kopmasıyla hangi hastaneye giderseniz gidin ameliyat önerilir. Durumunuz o kadar ciddi. Bağın yeniden yapılması ancak ameliyatla mümkün."

"Ama ben ameliyat olamam... Ameliyat olursam altı hafta yürüyemezmişim, değil mi?"

"Ameliyatsız tedaviyi seçsek bile en az altı hafta boyunca bu ayağın üzerine basmamanız gerekir. En doğru yol mümkün en kısa sürede ameliyat olmak. Yaşınız daha ileri olsaydı ameliyatsız tedaviyi de düşünebilirdik. Ama siz bu ayakla ömür boyu yaşayacaksınız. Şimdi düzgün tedavi edilmezse ileride çok zorlanırsınız. Yalnızca altı hafta, koskoca bir hayatın yanında çok kısa bir süre," diye karşılık verdi doktor kesin bir dille.

Sadece altı hafta... Ameliyattan sonra altı hafta demek, tiyatro provalarının çoktan bitmiş olması demekti. Başkaları için "sadece" olan bu altı hafta, Jihwan'ın hayatındaki en önemli altı haftaydı. Muayene odasından çıkar çıkmaz yapımcıya telefon açtı. Aksaklığa neden olmak istemiyordu.

"Sakatlandığım için gösteriye çıkamayacağım. Özür dilerim."

"Ne dedin? Ne sakatlanması?"

"Önümüzdeki iki ay doğru düzgün yürüyemeyecekmişim."

"Ah..." Yapımcıdan gelen kısa, alçak sesli bu cevap, hazırlık yaptıkları her şeyin bittiği anlamına geliyordu. "Pekâlâ, bir dahaki sefere artık. Geçmiş olsun. Sağlık her şeyden önemlidir. Gençsin, hemen toparlarsın."

Genç olsa bile çabucak toparlanamayan şeyler vardı. Bunlardan biri de bedensel acıdan ziyade geleceğin belirsizliğine yenilen ruhtu. Güçbela topladığı cesareti böylece dağılıp gitti.

Boho'nun gözü eczanenin önünde bekleyen Jihwan ile Mingyeong'a takıldı. Şişmiş gözlerle kendisine bakan bu hallerini görünce Boho istemsizce ensesini tuttu. Bunlar yine neyin peşindeydi? Üstelik içlerinden biri koltuk değnekli, ayağı alçılıydı. Boho evvela içeri girmelerini söyleyip eczanenin kapısını açtı.

"Bilmiyor olabilirsiniz diye söylüyorum ama burası eczane, kafe değil."

"Biz de eczaneye geldik zaten. Az önce çatı katına çıkan demir merdivenlerde düşüp biraz yaralandım da..."

Jihwan sözünü bitiremeden Boho araya girdi. "Ne yani, yaralandığını övüne övüne anlatıyor musun bir de? Geç otur şuraya."

Mingyeong, Jihwan'ı destekleyerek içerideki sandalyeye oturttu. Boho da aceleyle antiseptik ve pansuman malzemelerini getirdi. Dirseklerine, dizlerine hatta kavalkemiğine kadar uzanan, hiç de küçük sayılmayacak sıyrıklar vardı.

"Peki bacağını nasıl yaraladın?"

"Yarı zamanlı çalışırken."

"Ben sana dikkatli ol demedim mi!"

Tam o sırada işe gelen Hwangyeong üstü başı sıyrık içinde olan Jihwan'ı görünce şaşkınlıkla soluk aldı.

"İyi misiniz?"

"İyiyim! Gerçekten iyiyim!"

"İyiyim mi? Az önce hüngür hüngür ağlamıyor muydun?" diye laf soktu Boho.

Jihwan utangaç bir gülümsemeyle karşılık verip ensesini kaşıdı. Neden hep bu hallerine tanıklık ediyorlardı ki? Bir kez olsun bir şeyi düzgün başardığını göstermek istemişti ama olmuyordu. Elinde çiviyle koşa koşa gelen on dokuz yaşındaki halinden hâlâ pek farkı yoktu. Bunca zaman "İyiyim," deyip gülümsemeyi başarmıştı ama şimdi yapamıyordu. Kim görse anlardı, bugün Jihwan için her şey fena halde ters gitmişti.

"Hani daha önce bahsettiğim oyun vardı ya... gösteriye çıkamayacağım. O zamana kadar iyileşmemin imkânı yok, dişimi sıksam da olacak gibi değil. O yüzden davetiye veremeyeceğim."

Sıyrıkları temizleyen Boho'nun eli bir an havada kaldı. Jihwan, Boho'yla göz göze gelmekten kaçındı. Bu sefer gerçekten azar işiteceğini düşünüyordu. Neden kendini bu kadar zorlayıp böyle değerli bir fırsatı heba ettiğini söyleyecekti kesin. Ama Boho'nun ağzından duymayı hiç beklemediği sözler döküldü.

"Sorun değil. Bundan sonra bir daha tiyatro yapmayacak değilsin ya. Dert etme."

Yaralanıp eczaneye koştuğu onca gün arasında ona "Sorun değil" dediği hiç olmamıştı. Jihwan bu kez başını kaldırıp doğrudan Boho'ya baktı. Kadının gözlerinde küçümseyen bir ifade değil, içten bir anlayış vardı. Sanki bunun sahiden de kolay atlatılabilecek bir şey olduğuna inanıyordu.

"Sanmıyorum. Ameliyat olursam en az altı ay doğru düzgün yürüyemeyeceğimi söylüyorlar. Ya bir daha eskisi gibi sağlam yürüyemezsem? Koşmaktan bile korkar hale gelirsem?"

"Geçecek" demek için gerçekten geçebileceğine dair bir ihtimal görmek gerekirdi. Bu sefer sahiden de işler düzelecek gibi değildi. Buna rağmen Boho her zamankinden daha sakin gibiydi.

"Bugüne dek hiç dinlenmedin. Artık nefes almak için kendine biraz vakit ayırdığını düşün. Hem ameliyathaneye bizzat girmeden ameliyathanede geçen bir oyunu bu kadar iyi oynayamazsın, değil mi?"

"Bu da ne demek?"

"Ne olacak, bana senin öğrettiğin şey."

"Ne öğrettim ki ben?"

"Bugüne kadar yaşama biçimin bu değil miydi? O yüzden bu sefer de inan. Her şeyin yoluna gireceğine dair inancını kaybetme."

Jihwan tutmaya çalıştığı gözyaşlarını serbest bıraktı. Dayanamamıştı. "İyiyim" demenin kendi hayatta kalma biçimi olduğunu, birinin bunu bu kadar açıkça fark edebileceğini hiç düşünmemişti. Jihwan ağlayınca Mingyeong da ağlamaya başladı; arkada duran Hwangyeong'un bile gözleri dolmuştu. Ardından Mingyeong birden Boho'nun elini tuttu ve günah çıkarırcasına özür diledi.

"Size çıkıştığım için özür dilerim."

Boho hıçkıra hıçkıra ağlayan Mingyeong'un yanında sessizce gözyaşı döken Jihwan'a, ardından da ağlamamak için başını yukarı kaldırmış Hwangyeong'a baktı. Evet, böyle genç oldukları içindi belki de; hâlâ bir şeyler umuyor, her şeyin daha iyi olmasını bekleyerek ileriye bakabiliyorlardı.

Kendisi gibi zamanın içinde donup kalmamışlardı. Boho hiçbir şey söylemeden üç peçete çekip her birine uzattı.

Endişesi biraz olsun dağılmış olacak ki, Jihwan başına gelenleri en ince ayrıntısına kadar anlatmaya başladı.

"Son zamanlarda bu civarda paket servis işi artmıştı, kazancı da fena değildi. Doğu taraftaki ara sokakta iki katlı bir ev var, günde birkaç kez sipariş veriyorlar. Üstelik her seferinde farklı menüler. Ben de aynı yoldan defalarca gidip gelince iyice alışmıştım, keyfim de yerindeydi. O sokakta çukur gibi bir yer vardı, dalgın dalgın koşarken ayağım oraya sıkıştı ve bileğim döndü. Çat diye bir ses geldi, ardından kemiklerim çıtırdıyormuş gibi hissettim, bir anda ayağım boşaldı. O an anladım. Tamam dedim, artık yürüyemeyeceğim."

Jihwan'ın anlattıklarını dinleyen Hwangyeong şaşkınlıkla başını yana eğerek, "Şu karşı taraftaki ara sokağın içindeki iki katlı ev mi?" diye sordu.

"Evet, kırmızı tuğlalı, mavi çatılı olan."

"Önünde bir de hurma ağacı var mı?"

"Evet, var!"

Jihwan'la Hwangyeong'un söyledikleri birebir örtüşüyordu. Boho, "Bunlara ne oluyor," der gibi bakarken Mingyeong sanki gizli bir komplo çözülüyormuşçasına büyük bir merakla onları seyrediyordu.

"Oranın ışıkları gece geç saatlere kadar yanıyor, değil mi?"

"Evet, sanırım oraya her gittiğimde ışıklar yanıyordu."

"Yani yirmi dört saat mi yanıyor? Orada bir şeyler mi oluyor acaba?" diye araya girdi Mingyeong.

Boho, *Bunların hayal gücü de çok kuvvetli*, diye düşünerek, "Demek ki elektrik parasını dert etmiyorlar," dedi sakince.

Eczacı kadın, gözleri merakla parlayan üç gencin heyecanını yatıştırmaya çalıştıysa da söyledikleri sanki hiç duyulmuyordu. Ah, gerçekten de neden böyleydiler ki?

Jihwan'ın sözünü ettiği evi Hwangyeong da tuhaf buluyordu. Devriye gezerken, sokak aralarına girdikçe ışıkların birer birer söndüğünü fark ederdi. Her ne kadar lambaların kapanma saatleri farklıysa da ışıkları sürekli yanan bir ev olmazdı. Sonuçta herkes kendi uyku düzenine göre ışıkları kapatırdı. Ama o ev öyle değildi. Işıkları hep açıktı. Sabaha kadar.

"Gerçekten tuhaf değil mi? Ben devriyedeyken de oranın ışıkları hep yanıyordu. Siz de oraya sürekli paket götürdüğünüzü söylüyorsunuz, öyle mi?"

"Evet. Sipariş ettikleri yemekler de çeşit çeşit. Hepsini nasıl yiyorlar anlamıyorum."

"Çeşit çeşit mi?"

"Evet. Benim kullandığım paket servis uygulaması konuma bakarak bildirim gönderiyor, bu yüzden yakındaysam her türlü yerden sipariş alabiliyorum. Orası da hep geç saatlerde atıştırmalık söylüyor. Gündüz de Çin ve Kore yemekleri sipariş ediyorlar. Tabii o siparişleri götüren her zaman ben olmuyorum."

Hwangyeong'un içinde tuhaf bir his kıpırdanmaya başlamıştı. Işıkları hiç sönmeyen iki katlı bir ev, bir ya da iki kişinin sipariş etmiş olmasına ihtimal verilmeyecek kadar fazla

paket yemek... O sokağa tekrar gidip bakması gerektiğini düşündü. Ama önce koltuk değnekleriyle tökezleyen Jihwan'a onları nasıl kullanması gerektiğini göstermeliydi.

"Koltuk değneğinin nasıl kullanıldığını göstereyim mi?"

Hwangyeong koltuk değneklerinin uzunluğunu Jihwan'ın boyuna göre yeniden ayarladı ve hızlandırılmış bir ders vermeye başladı. Üçgen dengeyi kullanarak koltuk değnekleriyle nasıl yürüneceğini, sonra da eczanenin yanındaki merdivenleri kullanarak merdiven inip çıkmanın püf noktalarını anlattı.

"Üçgeni aklınızda tutun. Bir ayak, iki koltuk değneği... Bu üçgeni koruduğunuz sürece dengenizi rahatça sağlayabilirsiniz."

Jihwan, Hwangyeong'dan öğrendiği yöntemle koltuk değneklerine yaslanıp eczaneden dışarı çıktı. Kendini çok daha rahat hissettiği belliydi, yüzü aydınlanarak içten bir teşekkür etti. Mingyeong'sa Boho'nun hazırladığı pansuman bandajları ve yara bantlarıyla dolu poşeti eline alıp Jihwan'ın temposuna ayak uydurarak onunla birlikte dışarı çıktı.

Onları gururlu bir ifadeyle seyreden Boho, Hwangyeong'a, "Daha önce bacağını mı sakatlamıştın? Koltuk değneği kullanmayı nereden biliyorsun?" diye sordu.

Boho'nun sorusu karşısında duygulanan Hwangyeong, "Vay be... İlk defa benimle ilgili bir şey merak ettiniz," dedi.

Boho bu sözleri duyar duymaz, *Niye sordum ki şimdi*, diye geçirdi aklından. Hwangyeong'un gözleri parladı. Sanki uzun zamandır bu anı bekliyordu.

"Benim prensibim bu. Anlatmıyorsan sormam. İstemiyorsan cevaplamak zorunda değilsin."

"Zaten içimde kalmıştı, anlatayım. Ben aslında sporcuydum."

Hwangyeong sol pantolon paçasını dizine kadar sıyırdı. Dizinde ameliyat izi vardı.

"Çocukken atletizmle uğraşıyordum. Ön çapraz bağım kopunca ameliyat olmak zorunda kaldım. Başlangıç çizgisinden koşmaya başlar başlamaz dizim dönmüş, diz kapağım tamamen dağılmıştı. Öyle olunca insan ister istemez öğreniyor. Koltuk değneklerini nasıl daha düzgün kullanacağını mesela. Bir süre koltuk değneğiyle dolaştıktan sonra tekrar kendi ayaklarım üzerinde yürümeyi denediğimde eskiden nasıl adım attığımı bile hatırlayamadım. Garip değil mi? Aslında değneksiz geçirdiğim zaman çok daha uzun ama o kısa sürede yürümeyi unutabiliyor insan."

"O yüzden mi sporu bırakıp polislik sınavına girdin?"

"Evet... daha doğrusu, polis olursam yeniden koşabileceğimi düşündüm."

"Nasıl yani?"

"Çok başarılı bir sporcuydum. Kısa mesafede gençler milli takımına kadar yükselmiştim. Ama ameliyattan, nekahet sürecinden sonra koşamaz hale geldim. Doktorlar psikolojik bir mesele olduğunu söylediler. Rehabilitasyona da gittim ama eskisi gibi olmak bir yana hiç koşamamaya başladım. Başlangıç çizgisini geçmekten korkuyordum. O beyaz çizgiyi aşarsam dizim yeniden dönecekmiş gibi geliyordu. O yüzden

yürümekle yetindim. Aynı hızda, hiç değişmeden. Ama geçenlerde bahsettiğim gün var ya... Eczanenin önünde olayın yaşandığı gün."

Boho yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Konunun o gün yaşananlara geleceğini hiç beklememişti.

"O gün evime hırsız girdi. Pencereyi kırıp kaçtı. Ben de onu yakalamaya kararlı bir şekilde koşmaya başladım. Koşabilme yeteneğimi böyle kazandım işte. O şerefsizi yakalamaya kararlıydım."

Boho, Hwangyeong'un profiline baktı. İfadesi belirsizdi, sanki o anı yeniden yaşıyordu.

"Sakatlandıktan sonra ilk kez koşmuştum. O yüzden ertesi gün de koşmayı denedim ama olmadı. İşte o zaman fark ettim. Koşabilmem için tutunabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı. Bana gereken şey başlangıç çizgisi değil, koşmam için bir sebepti."

Boho başıyla onayladı. Başka soru sormamıştı. Garip bir şekilde asıl sabırsızlanan taraf Hwangyeong oldu.

"Sporu bıraktığıma pişman olup olmadığımı sormayacak mısınız?"

"Yok, merak etmiyorum."

"Ya, peki."

Hwangyeong ağzını kapadı. Boho'yu artık az da olsa tanıdığını sanıyordu, yine de aklından geçenleri kestirmek hiç kolay değildi. Her zamanki gibi tezgâhın arkasında durup dışarıyı seyretmekle yetiniyordu. Oysa Hwangyeong'un Boho'ya sormak istediği pek çok şey vardı. Neden

geceleri uykusuz kalıp bu eczaneyi açık tuttuğunu. Ve neden geçmişteki o günden söz etmeye her kalktığında bakışlarını kaçırdığını.

Boho daha fazla soru sormadı. Çünkü ömür boyu sürecek bir pişmanlık yüzünden bu eczaneyi ayakta tuttuğunu, buraya kendini mahkûm ettiğini fark etmesinden çekiniyordu.

Eve dönerlerken Jihwan çekinerek, "Acaba kısa bir süreliğine daireleri değiştirmeyi düşünür müsünüz?" diye sordu Mingyeong'a.

Aklı başında hiç kimse sakat bacağıyla incecik demirden yapılmış çatı katı merdivenlerini çıkmazdı. Bir an tereddüt eden Mingyeong, Jihwan'ın sol ayağına bakınca bunun geri çevrilemeyecek bir rica olduğunu anladı.

"Gerçekten, sadece iki aylığına!"

Mingyeong'un zar zor çıkardığı sesin yankısı bile dağılmadan Jihwan büyük bir sevinçle Mingyeong'un iki elinden tutup yukarı aşağı salladı. Sanki önemli bir anlaşma imzalamışlardı.

"Bu iyiliğiniz karşılıksız kalmayacak!"

Jihwan ameliyatının üzerinden henüz dört gün geçmişken eve dönmüştü. O günden sonra Mingyeong ile Jihwan, çatı katıyla bodrumu değiştirerek yaşamaya başladılar. Neyse ki ikisinin de eşyası azdı, üstelik çalınacak pek bir şeyleri de yoktu, bu yüzden bir şey taşımalarına gerek kalmadı. Yalnızca nevresim takımlarını alıp birbirlerinin dairelerinde yaşamaya başladılar.

Mingyeong daireyi değiştirdikleri gün ilk kez çatı katına çıktı ve H. Mahallesi'ne yukarıdan baktı. Karanlık gecede ara sokaktaki evlerden yansıyan pırıl pırıl ışıkları hayranlıkla izledi. Tüm bunların ortasında Boho'nun Gece Eczanesi en göz alıcı şekilde parlıyordu. Mingyeong ancak o anda, gerçek anlamda kendi *Little Forest*'ını bulmuş olabileceğini hissetti. Onu bir yer sanarak aramıştı ama belki de *Little Forest* belirli bir mekân değil, insanın geri dönmek istediği yerdi. Belki de Mingyeong hiçbir yere kök salmadan, hep gidecekmiş gibi yaşadığı için kendi küçük ormanını bulamamıştı.

Varlıklı bir ailede doğan Mingyeong üniversiteye gidene kadar elit bir hayat tarzı izledi. Sonrasındaysa kendisine çizilmiş o yoldan çıkabilmek için çırpınıp durdu. Annesi onu yoldan sapmaması konusunda uyardı. Ona film çekimleri peşinde koşmasının, geceleri geç saatlere kadar ayakta kalmasının, arkadaşlarıyla takılmasının yalnızca geçici hevesler olduğunu söyledi. Mingyeong'un hayatındaki önemli şeyler, annesi tarafından her zaman böyle küçümsenirdi. Seul bölgesinde saygın sayılan bir üniversitenin mühendislik fakültesinde okumak, ardından büyük bir şirkette işe girmek, üniversiteye adımını attığı anda onun için çoktan çizilmiş bir hayattı. Ama o bunu istemiyordu. Matematik problemlerini çözmekten asla zevk almamıştı, büyük şirkette çalışmak gibi bir arzusu yoktu ve başkasının onun için istediği hayatı yaşamak istemiyordu. Bu kişi annesi bile olsa.

"Bu benim hayatım!" diye bağırarak evi terk ettiği o an, Mingyeong annesinin yüz ifadesini hiç unutamamıştı.

Gözleri kocaman açılmış, ağzı açık kalmış, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, bağırmasa da boynundaki damarlar belirginleşmişti. O günden sonra yıllar boyunca, ailesine yalnızca ara sıra, yaşadığını haber vermek için ulaştı. Mingyeong bir gün iki elinde büyük bir başarıyla annesinin karşısına çıkıp bunun yoldan sapma değil, kendi yolunda yürüme çabası olduğunu göstermek istiyordu. Ama elleri hâlâ bomboştu. Annesinin dünya başına yıkılmış gibi bakan gözlerini düşünmeden edemiyordu. Acaba o bakışların ardından hangi sözler gelecekti?

Eski günlerin anılarına dalan Mingyeong inanamayacağı bir manzarayla karşılaştı. Jihwan koltuk değnekleriyle sokakta dolaşıyordu. Bu adam aklını mı kaçırmıştı?

Mingyeong hiç vakit kaybetmeden çatı katından aşağı indi, Jihwan'ın peşine düştü.

"Ne yapıyorsunuz burada?"

"Yürüyüşe çıktım."

"Bu bacakla mı? Uzanıp dinlenmeniz gerekiyor sizin."

"Ben böyle dinleniyorum. Sürekli yatarsam o güzelim kaslarım eriyip gidecek."

Jihwan'ın alnı şimdiden ter içindeydi. Alışık olmadığı koltuk değnekleriyle dolaşırken kendini fazla zorladığı belliydi.

"Koltuk değneklerini doğru dürüst kullanamıyorken niye dışarı çıkıyorsunuz?" diye sitem etti Mingyeong.

"Pratik yapıyorum. Kullanmayı öğrenmemin başka yolu yok. Üçgeni koru demişlerdi ya."

Mingyeong yıkılmak bilmeyen Jihwan'a bakarken, *İnsan buna nasıl dayanabilir,* diye düşündü. Senaryosuna tek bir yorum alamadığı için darmadağın olan kendisinin aksine onun böylesine çabalaması hayranlık vericiydi.

"Nasıl başarıyorsunuz?"

"Neyi?"

"Nasıl dimdik ayakta kalabiliyorsunuz?"

"Ah," dedi Jihwan. Kelimeleri tartıyormuş gibi bir an durdu, sonra ağır ağır konuşmaya başladı. "Aslında ameliyattan önce çok korkuyordum. Ya her şey buraya kadarsa diye. Ama ameliyattan çıkınca tuhaf bir şekilde o kadar da büyük bir mesele olmadığını fark ettim. Garip değil mi? Meğer beni korkutan, bundan sonra neyle karşılaşacağımı kestirememekmiş."

Sokak lambasının altında Jihwan'ın gözleri bir kez daha ışıldadı.

"Ameliyat bitince önümde sadece iyileşmek kaldı. O yüzden içim rahatladı. Meğer bunca zamandır kendimi ne kadar zorluyormuşum. Boho Hanım ne diyorsa doğruymuş, nefes alacak zamana gerçekten ihtiyacım varmış. Eğer durmadan koşmaya devam etseydim nasıl duracağımı hiç öğrenemeyecektim."

Mingyeong kendisinden epey uzun olan Jihwan'a bakmak için başını kaldırdı. "Nasıl bu kadar pozitif olabiliyorsunuz?"

"Boho Hanım çok yardımcı oldu."

"Gerçekten mi?"

Mingyeong'un kendisine kuşkuyla baktığını görünce Jihwan "Öyle," der gibi başını salladı.

"Biraz ketum biri, doğru. Ama ben daha iyi seçimler yapabileyim diye hep yol gösterdi. Oyunculuğa adım atabilmem de bana verdiği o ilaç sayesinde oldu."

"Ne ilacı?"

"Boho Hanım'la tanıştığım gün elime bir çivi saplanmıştı."

Mingyeong'un gözleri büyüdü.

"Yanlışlıkla oldu tabii, çok uykuluydum. Kanlar içinde eczaneye koşarak gittiğim halde iyi olduğuma ısrar etmiştim. O günden sonra eczanenin müdavimi oldum. Neremin ne kadar, nasıl ağrıdığını bile doğru düzgün anlatamıyordum. Bir gün bana içimdekileri döker gibi konuşmayı öğrenmem gerektiğini söyledi. Gerekirse oyunculuk gibi şeylere bile denememi önerdi."

"İçinizi döker gibi konuşmakla oyunculuğun ne ilgisi var ki?" diye sordu Mingyeong başını hafifçe yana eğerek.

"O zamanlar pek anlamamıştım ama denedikten sonra taşlar yerine oturdu. Daha önce hiç bağırmamış, hiç ağlamamıştım. Ama oyunculuk yaparken bunu yapabiliyordum. Belki de bu yüzden tiyatro bana eğlenceli geldi, oyuncu olmak istediğimi düşündüm. Boho Hanım'ın bana ilaç gibi gelen bu sözleri hatırladığını sanmıyorum gerçi."

Mingyeong, Boho'yla ilk karşılaştığı zamanı düşündü, ardından kendisine ağrıkesici uzattığı an gözünün önüne geldi. O gün önerdiği yürüyüş de Boho'nun ilaç gibi gelen yöntemlerinden biriydi belki.

"Şey, o zaman... birlikte yürüyelim mi?" diye sordu Mingyeong.

Böylece Mingyeong ile Jihwan her gece birlikte yürüyüşe çıkmaya başladılar. Zamanın tuhaf ağır aktığı gecelerdi. Mingyeong çok uzun bir aradan sonra ilk kez acele adımlara kapılıp başkalarının peşinden koşmadan yürüyor, yavaş yavaş ilerleyen koltuk değneklerinin ritmine ayak uydurarak ağır ağır dolaşıyordu.

Her zamanki gibi karanlığa dalıp giden Boho birden irkildi. Kısa süre önce ameliyat geçiren Jihwan koltuk değnekleriyle dolaşıyordu. Yanında yürüyen Mingyeong'sa onu durdurmaya niyetli görünmüyordu. Boho eczanenin kapısını açıp dışarı koştu. Dinleneceği yerde ne yapıyordu bu çocuk?

"Ne yapıyorsunuz siz burada?" diye sordu Boho.

Aynı anda, "Yürüyüş," diye cevap verdiler. Nasıl da huzurlu görünüyorlardı.

Polis hastanesindeki tek kişilik odalardan birinde yatan Dain'in yanında Munseong, başı düşe kalka uyukluyordu. O gün Munseong'un talimatıyla dedektifler Boho'ya Dain'in ağır yaralanmadığını iletmişti. Oysa gerçekte Dain o gece uğradığı saldırı yüzünden acil ameliyata alınacak kadar kötü durumdaydı. Beyin sarsıntısı geçirmişti; aşırı kan kaybı vardı, üç kaburgası kırılmıştı ve kırıklardan biri akciğerini yırtmıştı. Üstelik bacak kemiği de çatlamıştı. Zaman zaman gözlerini açtığı oluyordu ama düzgün konuşması ya da sağlıklı iletişim kurması mümkün değildi. Munseong yanında kalarak Dain'e bizzat göz kulak oldu. Bunun bir nedeni örgüt

üyelerinin hastaneye kadar gelme ihtimaliydi, ama asıl sebep henüz on dokuz yaşında, yanında onu koruyacak kimsesi bulunmayan bir mağduru tek başına bırakamayacak olmasıydı.

"Ih..."

O ana kadar sessiz kalan Dain usulca gözlerini aralayıp güçbela bir ses çıkardı. Kelime sayılmazdı belki ama o sesi duyar duymaz Munseong irkilip doğruldu ve Dain'e baktı. Ardından hemşire çağırma düğmesine bastı. Ses çıkarabilmesi iletişim kurabileceği anlamına geliyordu. Uzun zamandır bu anı bekliyordu.

"Beni duyabiliyor musun?"

Dain bir kez daha inledi.

"Sorularıma cevap verebilir misin?" Munseong, Pyeongsik'in fotoğrafını Dain'e gösterdi. "Seni bu hale getiren kişi bu mu? Öyleyse herhangi bir ses çıkar."

Dain zar zor bir inilti koyverdi.

Munseong beklediği cevabı almış gibi başını salladı, ardından gözlerinde dolaşan gerginlikle, "Seni uyuşturucu yüzünden bu hale getirdiler, öyle değil mi?" diye sordu.

Dain boğuk, kesik sesler çıkarırken gözünden bir damla yaş süzüldü.

6

Günün İlacı

Semptomlarda İyileşme Olmazsa Bir Uzmana Danışın

Hwangyeong, Gece Eczanesi'ne gitmek için evden çıktığında iş saatinin ne kadar da ileri kaydığını düşündü. Artık altı otuz beşte bile güneş batmıyordu. Kelimenin tam anlamıyla bahardı. Oysa Gece Eczanesi'nde çalışmaya başlamadan önce mevsimlerin değiştiğini çoğu zaman çok geç fark ederdi. İnsan gökyüzünün renginin her gün nasıl değiştiğini tek tek takip ederek yaşayamaz zaten. Bir an başımızı kaldırıp gördüğümüz gökyüzünün, çoktan gelmiş olan bir mevsimin yüzünü taşıdığını fark ederiz. Günün bitişini, yeni bir günün başlangıcını hissetmek ne kadar da tuhaf bir deneyimdi. Dünyanın durmaksızın işleyen günlük ritmini seyretmek, günlerin akışını hissetmenin bir yolu haline gelmeye başlıyordu.

Havalar artık daha geç kararadığı için Gece Eczanesi'ne gitmeden önce biraz vakti vardı. Bu sayede mesai başlamadan önce kendi işiyle ilgilenebilirdi. Bu yüzden Munseong'la iletişime geçti.

"Amirim! Ben Hwangyeong!"

"Ne oldu? Bir durum mu var?"

"Yok, örgütün adamları H. Mahallesi'ni çoktan terk etmiş gibi görünüyor."

"Gitmemişlerdir. Daha bulmaları gereken bir mal var."

"Ama onu aramak için eczaneye gelmezler ki. Orada hiçbir şey yok. O yüzden eczaneye gitmeden önce karakola uğramam daha mantıklı olmaz mı diye düşün–"

Munseong, "Olmaz," diye sözünü kesince Hwangyeong söylemek üzere olduğu şeyi unuttu.

"Olmaz mı?"

"Sana verdiğim görev neydi? Eczaneyi korumak değil mi?"

"Hayır, değil. Asıl görevim H. Mahallesi'nde yaşanan olayları soruşturmak, yanılıyor muyum?"

"Ben sana orada kal dediysem kalacaksın! Kapatıyorum!"

Telefon aniden kapandı. *Sebepsiz yere, sadece burayı korumamı istiyor... Peki ne uğruna?*

Munseong zaman zaman tuhaf kararlar alsa da bu kararların hiçbiri anlaşılmaz değildi. Eczanede kalmasında diretmesinin, kimliği gizli bir polis gözetimi gerektiren mantıklı bir nedeni olmalıydı. Ne var ki son zamanlarda Munseong'u anlamak mümkün değildi. Bir şeyler gizliyormuş gibiydi.

Hwangyeong telefonu kapattıktan sonra Gece Eczanesi'ne gitti ve daha önce hiç görmediği bir kadınla karşılaştı. Saçları orta uzunluktaydı ve şık giyinmişti. Ayrıca çok lüks görünen bir araba kullanıyordu. Hwangyeong kadının bir müşteri mi yoksa sadece işi gereği orada bulunan biri mi olduğunu kestirmeye çalışırken cebinden Gece Eczanesi'nin anahtarını çıkardı. Birkaç gündür gün batmadan gelip eczanenin önünde beklemeye başlayınca Boho'nun ona acıyıp da verdiği yedek

anahtardı bu. Anahtar eline geçtiğinde kendini eczanenin bir parçası olmuş gibi hissetti. Aslında böyle bir şeyden mutluluk duymaması lazımdı ama kalbine söz geçiremiyordu. Son zamanlarda karakoldan ziyade eczanede kendini daha rahat hisseder olmuştu.

"Anahtarınız mı var? Kimsiniz?" diye sordu kadın büyük bir merakla.

"Eczane görevlisiyim."

"Eczane görevlisi mi?"

"Evet, buyurun."

"Bak sen... Gerçekten ilginçmiş," diye mırıldandı kadın ve Hwangyeong'a elini uzattı. Delikanlı ne olduğunu pek anlayamadan kadının uzattığı eli sıktı.

"Ben buranın VIP müşterisiyim. Tanıştığımıza sevindim. Mümkünse Boho'ya çabucak aşağı inmesini söyler misiniz? Biraz acelem var da."

O anda merdivenlerden *tak tak tak* sesi geldi. Boho kendine has ritmik adımlarıyla merdivenlerden iniyordu.

"Geldim işte. VIP demek, ha? Asıl VIP benim burada!"

Boho, "Ne saçmalıyor bu?" dercesine bakan kadına karşılık masum bir ifade takındı. Kadın ceketinin cebinden küçük bir nesne çıkardı. Boho onu görür görmez hafifçe başını eğdi. Ufacık nesneyle dengeler bir anda tersine dönmüştü.

"Gerçekten de VIP müşteriymişsin, kabul."

"Benden başka kim bulup getirebilirdi ki? Yalnız tuhaf bir işe bulaştırmadın beni, değil mi?"

"Bulaştırmadım tabii. Getirdiğin için sağ ol."

Hwangyeong hafifçe yana sokulup kadının elindeki şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştıysa da Boho onu hızla alınca hiçbir şey göremedi. Boho'ya kuşku dolu bir bakış atan kadın arabasının bagajını açtı. Bagajın içi tıka basa ilaç doluydu.

"Kendimi tanıtayım. Ben Suan İlaç'tan Kang Yeseo. Aynı zamanda Boho'nun arkadaşıyım."

"Arkadaşı mı?"

"Neden bu kadar şaşırdınız?"

"Şey... daha önce hiç arkadaşı gelmemişti de."

Sözlerine kahkahayla gülen Yeseo'yu ve ona sinirli sinirli bakan Boho'yu görünce pot kırdığını fark etti.

"Aa, şey..."

"Sorun değil. Arkadaşım olmadığı doğru. Sen de gülmeyi kes de içeri gir artık."

Yeseo gözlerinden süzülen yaşları silerek içeri girdi. Hwangyeong'sa bagajdan çıkardığı ilaç kutularını elinde tutmuş, durumu nasıl toparlayacağını düşünüyordu. İçeri girer girmez, "Öyle demek istememiştim," mi deseydi acaba? Ama olan olmuştu artık. Hwangyeong kucağındaki ilaçları nasıl yerleştireceğini planlayarak kapıyı açtı. Logoları görünecek şekilde, sıra ve düzen içinde raflara dizerse Boho da olan biteni tamamen unuturdu belki.

İçeride Yeseo, Boho'ya söylenip duruyordu. Bu alışılmadık bir manzaraydı. Boho'ysa âdeta hazır cevap makinesi gibi mekanik bir biçimde karşılık veriyordu.

"Geçen sefer köpekler için kalp kurdu ilacını getirmemiz gerektiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Ben de bu mahallede veteriner bile yokken kim alacak bu ilacı demiştim?"

"Evet."

"Şimdi de özel hazırlanmış ilaçların peşindesin, öyle mi?"

"Evet."

"Ama tansiyon ilaçlarıyla kolesterol ilaçları normalde hastanenin hemen yanındaki eczaneden alınmaz mı? Bu sektörün kuralı böyle değil miydi?"

"Evet."

"Beni gerçekten dinliyor musun sen?"

"Evet, dinliyorum. Geçen sefer de köpekler için kalp kurdu ilacını getirmeni istemiş, illaki bir alan çıkar demiştim. O zaman da yine böyle, yarım saate yakın beni azarlamıştın."

"Yine de sözümü dinlemeyip sattın ama. Zarar ettin mi etmedin mi?"

"Poppy için değdi ama."

"Deli olacağım!"

"Ee, satacak mısın, satmayacak mısın? Başka satıcılarla da tanışıklığım var. Bunu ille de senden almak zorunda değilim, biliyorsun."

"Çattık resmen." Yeseo derin bir iç çekti.

Boho içinden üçe kadar saydı. O ismin anılması an meselesiydi.

"On yılı aşkın süredir bu haldesin, nereye varmaya çalışıyorsun? Sence Jayeon Unnie böyle mi olsun isterdi?"

Konuşma tam da tahmin ettiği gibi ilerliyordu. O halde Boho'nun yapması gereken, her zamanki gibi önceden hazırladığı sözleri dile getirmekti.

"Ablamın istediği gibi düzgün bir hayat yaşıyorum. O yüzden durup dururken onu gündeme getirme. Söyle şimdi. İlacı satacak mısın, satmayacak mısın?"

Yeseo ne diyeceğini bilemez halde yüzünü baştan aşağı sıvazlarken Boho fırsatı değerlendirdi ve müşteriden gelen reçeteyi tarayarak ona ilaç listesini gönderdi. Müşteri bir süre önce gelmişti ama ilaç eczanede bulunmadığı için onu eli boş göndermek zorunda kalmıştı. Ninesi için ilaç almaya gelen, ilkokulun alt sınıflarında olduğu belli olan o çocuğa yardım etmeliydi. Boho böyle müşterilerle karşılaştığında bu eczaneyi neden işletmeye başladığını hatırlar, "Seninle gurur duyuyorum," diyen o sıcak ses kulaklarında yankılanırdı.

"Az önce e-posta attım. Tansiyon, kolesterol ilaçları için."

"O çocuğun tekrar geleceğinin bir garantisi var mı? Bu yaptığın burnunu sokmak değil mi?"

"Bildiğin gibi bu meraklı halim sayesinde ayakta kalabildim zaten. Hem gelmezse ne âlâ. Demek ki başka bir yol bulmuştur."

"Ciddi söylüyorum, batarsan sorumluluk almam."

"Sen vermezsen başka bir satıcıdan temin ederim olur biter."

"Anladık, tamam! Halledeceğim."

Tatmin edici bir anlaşmaydı. Her ne kadar atışıp dursalar da Yeseo'nun getirttiği ilaçlara güveni tamdı.

Boho'yla Yeseo eczacılık fakültesinde tanışmıştı. Hukuk okurken birden eczacılığa geçiş yapmaya karar veren Yeseo arkadaşlarına nispeten hep biraz sıradışıydı. Herkes eczacılık için yeterlilik sınavına hazırlanırken o bir anda sınavdan vazgeçip hiçbir şey söylemeden bir yolculuğa çıkmıştı. Hayli uzun süren bu yolculuktan döndüğündeyse bir ilaç firmasında işe girmiş, eczacı olan tüm arkadaşlarını tek tek ziyaret edip müşterisi haline getirmişti. Mezunlar buluşmasında arkadaşları ona, "Peki neden eczacı olmadın?" diye sorduklarında Yeseo bunu önemsiz bir şeymiş gibi şöyle yanıtlamıştı: "İstemediğim için."

Yeseo'nun kendisi gibi didinip durmadan, başarıya ulaşmak için çırpınmadan da başka bir yol seçebilme cesareti Boho'ya epey havalı gelmişti. Fakat Yeseo'nun o yolculuğa çıkmasının asıl nedenini çok sonraları öğrendiğinde bu düşüncesi değişmişti.

"Nasıl olup da bırakıp gidecek cesareti bulduğumu mu soruyorsun? Sen her şeyi çok yanlış anlamışsın."

"Nasıl yani?"

"Cesur falan davranmadım. Kaçtım. İşin doğrusu... o sıralar sevdiğim adam ölmüştü."

Jayeon'un cenaze törenine gelen Yeseo'nun geç de olsa açıkladığı gerçek buydu. Yeseo'nun sevgilisi Yeseo'ya reçete edilen uyku haplarını alarak intihara teşebbüs etmişti. Neyse ki birlikte yaşadıkları evde uyku haplarının kaybolduğunu fark eden Yeseo'nun polise haber vermesiyle sevgilisi acil servise kaldırılmış, ölümden kıl payı kurtulmuştu. Ne yazık ki

bu son olmamıştı. Yeseo'nun sevgilisi sonunda kendi canına kıymıştı. Bu Yeseo'ya bırakılmış bir mesaj gibiydi.

"O çerçeveli fotoğrafın içinden bana bakıyordu. Ne yaparsan yap beni kurtaramazdın diyordu sanki. Onu bırakmamak için çok direndim ama sonradan bunun doğru olup olmadığını sorgulamaya başladım."

"...Yaşadığın acıyı tahmin bile edemiyorum."

"O zaman kaçmasaydım birlikte aynı bataklığa sürüklenirdik. Onu gerçekten çok seviyordum."

Birinin cesaret diye adlandırdığı şey bir başkası için kaçıştı. Ama Yeseo nihayetinde kaçmayı bıraktı. Kaçmayı bırakıp geri döndüğü için bu zaman parçasına artık "kaçış" değil, "yolculuk" demek mümkün oldu. Ondan sonra, eskiden sıradan birer üniversite arkadaşı olan Boho ile Yeseo hızla yakınlaştı. Boho sadık bir müşteriye dönüştü, Yeseo da onun ihtiyaç duyduğu ilaçları bizzat temin etti.

"Gerçekten de ilacı getirtecek misin? Ne oluyor, bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?" diye takıldı Boho.

"İhtiyacım var dedin ya."

"Minnettarım. Her seferinde aradığım ilaçları bir bir bulup getiriyorsun."

"Çünkü senin yolculuğunun da bir gün sona ermesini diliyorum."

Boho kendini şanslı sayıyordu. Hep talihsizlikle iç içe yaşamış olsa da kendini şanslı hissetmesini sağlayan insanların yanında olmasına minnettardı. Bu eczanenin kapısını her gün yeniden açacak gücü verdikleri için, onu ayakta

tuttukları için, birine güvenebileceğini hatırlattıkları için... Yine de Boho'nun yolculuğu henüz sona ermemişti.

Yeseo ortalığı birbirine katıp gittikten sonra Gece Eczanesi'ne müşteriler gelmeye başladı. Hwangyeong onları her zamanki rahatlığıyla selamlarken, Munseong'a söylediği gibi, burada oturmaya giderek daha çok alıştığını fark etti. Zamanla karakoldan bile daha tanıdık gelmeye başlayan bu eczanenin ne kadar sıcak, huzurlu olduğunu düşünmeden edemiyordu. Eczaneye gelen herkes hastaydı ama hepsi ilaçlarını alıp biraz daha iyi olma umuduyla ayrılıyordu. Fakat Gece Eczanesi'ne belirtileri bir türlü geçmeyen ve her seferinde aynı ilaçları alan insanlar da uğruyordu. Bunlardan biri Rani, bir diğeriyse Yunui'ydi.

"Sindirim ilacı bakıyordum."

Yunui kayıtsızca kartını uzattıysa da Boho hemen kabul etmedi. Ödemeyi almaya hazırlanan Hwangyeong duraksadı ve Boho'nun konuşmasını bekledi.

"Belirtileriniz neler?"

"Aynı aslında. Geçen hafta verdiğinizden verebilirsiniz."

"Geçen hafta verdiğim ilaç işe yaramadığı için geri geldiniz. Aynısından veremem."

"Belirgin bir sorun var mı derseniz... hazımsızlık diyelim. Midem almıyor, şişkin hissediyorum."

"Gaz şikâyeti de var mı?"

"Yok, daha çok göğsümde bir sıkışma var."

"Anladım, tamam."

Yunui zor müşterilerden biriydi. Kendi durumunu pek anlatmaz, daha önce verilen ilacın yeterli olduğunu söylerdi. Bu ilgisiz tavrı işleri daha da zorlaştırıyordu. Boho'ysa her seferinde Yunui'nin anlattığı belirtilere göre farklı bir sindirim ilacı deneyerek ona uygunu bulmaya çalışıyordu. Ama pek bir fark varmış gibi de değildi. Yunui'nin neredeyse her seferinde ilaç almaya gelmesine bakılırsa midesinin bozulması büyük ihtimalle psikolojikti. Yine de bunu açıkça dile getiremezdi. Çünkü Yunui, Boho böyle bir noktayı dile getirirse kaçıp gidecek türden bir müşteriydi. Hassas insanlara karşı temkinli olmak gerekiyordu.

Çın.

Boho ilaç hazırlama odasında Yunui için sindirim ilacı seçerken Rani eczaneye daldı ve "Unnie, akşamdan kalma ilacı!" diye bağırdı.

"Bir dakika!"

Rani hızlı hızlı başını aşağı yukarı salladı. Ardından Yunui'nin yanına geçip tezgâha yaslandı. Rani'nin yanında durduğunu gören Yunui ona temas etmek istemiyormuş gibi bir adım geri çekildi. O sırada Boho, Yunui'ye yeni bir sindirim ilacı uzattı.

"Tekrar ediyorum, hazımsızlığınız varsa ilaç alabilirsiniz ancak yaşam tarzınıza ve beslenme alışkanlıklarınıza da dikkat etmeniz şart. Yağlı yiyeceklerden kaçının, aşırı yemeyin ve mideniz iyileşene kadar ne yediğinize dikkat edin. Her şeyden önemlisi, belirtilerinizde iyileşme olmazsa mutlaka bir doktora görünün."

"Alt tarafı sindiremiyorum. Kim uğraşacak o saydıklarınızla."

"İlaçlar işe yaramadığında hastane tedavisi önermek eczacının görevinin bir parçasıdır."

Yunui mahcup olmuş gibi konuyu değiştirdi. "Ne kadardı?"

"Dört bin won."

Yunui kartını uzatmaya yeltendiği anda Rani elindeki parayı Boho'nun avucuna sıkıştırdı.

"İşe gitmem lazım, çabuk ol! Ha, doğum kontrol hapı da ekle!" dedi Rani hızlı hızlı.

Boho tezgâhın altından onun için önceden hazırladığı ilaç setini uzatınca Rani memnuniyetle gülümsedi. "İşte bu. Sağ ol. Bugün zor bir müşteriyle randevum var da gitmeden önce ayıltıcı bir şey alayım dedim. Aklım başımda olsun."

Rani akşamdan kalma ilacını hiç vakit kaybetmeden bir dikişte içti. Sırasının önüne geçilen Yunui kartını uzatırken Boho'nun elindeki nakit paraya gözünü kaydırdı, sonra da küçük bir iç çekti. Elbette Rani'nin duyabileceği kadar kasıtlı bir iç çekişti bu. Rani bir hışımla dönüp Yunui'ye baktı. Boho ödemeyi aldıktan sonra kartı Yunui'ye geri verdi. Yunui son derece kirli bir şey görmüş gibi çantasından ıslak mendil çıkarıp kartını sildi.

Tüm bu olan biteni izleyen Rani, "Pis miyim ben?" diye sordu.

Boho'nun başı zonkladı. Kavga çıkmadan araya girmesi gerekiyordu. Yunui hiç de alttan alacak bir tip değildi.

"Evet, pissiniz. Hiç utanmanız yok mu? Neyin rahatlığı bu?"

"Sen gelsene buraya!"

Boho tezgâhın kapısını açıp dışarı fırladı ve Yunui'nin üzerine atılan Rani'yi kucaklayarak durdurdu. Tam zamanında yapılmış bir müdahaleydi.

"İşe gidiyorum demedim miydin? Hadi, çabuk git."

"Unnie, az önce ne dediğini duymadın mı? Kaltağa bak!"

"Yeter artık, çok gürültü yapıyorsun..."

Yunui küçümser gibi Rani'ye şöyle bir baktıktan sonra eczaneden çıktı. Rani'yse haksızlığa uğramış gibi ayağını yere vuruyordu.

"Unnie, onun tarafını mı tutuyorsun gerçekten?"

"Burada kavga falan istemiyorum. Hadi, dikkatli git."

"Hay böyle işin... Asıl sen dikkat et, unnie. Bu mahallede tuhaf tipler dolaşmaya başladı. Zaten onu söylemek için erken gelmiştim!"

Rani öfkesini adımlarından belli ederek hışımla eczaneden çıktı. Boho derin bir iç çekti. Tek bir günü bile normal geçmiyordu. Az kalsın kavga edecek gibi görünen iki müşteri yüzünden iyice gerilen Hwangyeong da sonunda nefesini bıraktı. Bu eczaneye bir adım daha yaklaşıyorken bir anda yeniden uzaklaştığını hissetti. Çünkü bu tür sahneler karakoldakilerden pek de farklı değildi.

Ne karmaşaydı ama. Yunui evine girdiğinde bile huzursuzluğu üzerinden atamamıştı. Zaten midesi berbat durumdaydı, üstüne bir de başı zonklayıp duruyordu. Kadının

o tiz sesi sinirlerini iyice germişti. İnsanların hepsi mi aynıydı böyle?

Kadının sesi Yunui'nin ilgilendiği müşterilerden birinin yöneticisinin sesiyle birebir aynıydı. Bitmeyen revizyon istekleri, "Elinden gelen bu mu?" deyişi, "Sana güvenmiştik ama bu haliyle kullanamayız," diye kestirip atması, "Bu sektörde senin şirketinle çalışıyorsak o da benim sayemde," şeklinde konuşması... Ağzına geleni hiç çekinmeden söyleyen biriydi. Yunui kasten böyle aşağılayıcı konuştuğunu bilse de onunla çalışmaktan duyduğu memnuniyeti dile getirmekten başka bir şey yapamadı. Teşekkür edecek bir şey olmadığı halde teşekkür etti, özür dilemesini gerektiren bir durum yokken başını eğdi. Çünkü bir ajans çalışanı için uygun görülen davranış biçimi buydu. Bu şekilde yaşamaktan başka çaresi yoktu, sektörde ayakta kalmanın yolu buydu. Aslında, "Neden?" diye sormanın yasak olduğunu ona öğreten de oydu. Yunui bir pazarlama ajansında çalışmaya başladığında ilk onunla tanışmıştı. Başlarda övgüyü esirgemezdi. Yunui de onu hevesle dinler, söylediklerini ciddiye alırdı. Ancak bu, onun Yunui'nin projelerini keyfine göre alıp yürütebileceği anlamına gelmiyordu. Geçmişte kaldı deyip geçebilirdi belki ama o kadının sesine tahammül edemiyordu. Üstelik taleplerini e-postayla değil, telefonla ilettiği için istekleri de sürekli değişiyordu. Bu yüzden yeni projenin ilk toplantısında kadınla yeniden karşılaştığı an küplere bindiğini hissetti. Ne kadar "Geçmişte kaldı," diye kendine telkinde bulunsa da içine işlemiş o yara hâlâ sızlıyordu. Çünkü bir zamanlar ona güvenmişti.

Nitekim bugünkü mesai de nedeni tam anlaşılamayan revizyon talepleri yüzünden uzayıp gitmişti. Sektörde hızlı çalışan biri diye tanınıyordu, oysa bunun nedeni zamanını gözünü kırpmadan feda etmesiydi. Son teslim tarihine yetişmek için mesai saatleri dışında bile çalışıyordu. Bu hız değildi, sadece kendi zamanından daha fazla vermekti. Yunui'nin bütün zamanı iş etrafında dönüyordu. Birileriyle görüşmeyi aklından bile geçiremiyordu. İşten sonra hemen eve gidip uyumak istiyordu. Bu genetik olabilir miydi? Babasını memnun etmek için çaresizce çabalayan annesini düşündü, bu onu daha da sinirlendirdi.

Derin bir iç çeken Yunui bugün akşam yemeği yemediğini fark etti. Yiyememiş miydi yoksa yemek mi istememişti kendisi de bilmiyordu. Bu şirkete geçtiğinden beri midesi rahatsızdı. Bir şeyler yemek yerine eczaneden aldığı sindirim ilacını içti. Midesindeki bulantının biraz olsun hafiflediğini hissetti. Gece mesailerinden sonra sık sık uğramaya başladığı Gece Eczanesi'nden aldığı ilaçlar ona güven veriyordu. Gerçekten işe yarıyorlardı. Üstelik orası, gündüzleri iş arasında fırsat bulamadığı için alamadığı ilaçları gece yarısından sonra temin edebileceği nadir yerlerdendi. Orada karşılaştığı insanlardan hoşlanmıyordu ama ilaçlar iyi geldiği müddetçe gitmeye razıydı. Yine de bu kadar kısa sürede, birkaç gün içinde yeniden uğrayacağını kendisi de beklememişti.

Sonunda açlığa dayanamadı ve kendine bir paket *ramyeon* pişirdi. Dolaptan aldığı ramyeonu çıkarıp küçük, tek kişilik bir tencereye koydu. Kaynamaya başlayan suyun sesi

evi doldurdu, âdeta beyaz gürültü. Yunui kelimenin tam anlamıyla ayakta uyuyordu. Taşan tencereye refleksle elini uzattı.

Kızarmış, alev gibi yanan sol avucuna bakıp elini soğuk suyun altına tutmasına rağmen yakıcı acı bir türlü dinmedi. İçgüdüsel olarak bunun mutlaka doktora gösterilmesi gereken bir yanık olduğunu hissetti. Ama bu saatte acil servise gitmek fazlasıyla pahalıydı patlardı... Bir süre düşünen Yunui dönüp dolaşıp adımlarını Gece Eczanesi'ne yöneltti.

"Solak mısınız?"

"Evet."

"O zaman kendi başınıza halledemezsiniz."

Bu eczacı özünde bu kadar nazik biri miydi? Boho, Yunui'nin elini görünce tezgâhın kapısını açıp dışarı çıktı. Bugün nedense her zamankinden daha konuşkandı. Yüzünde her zamanki umursamaz ifade vardı ama dili durmuyordu.

"İlacı düzgün kullanmak da önemli. Ama çoğu düzgün kullanamıyor, o zaman da her şey boşa gidiyor. Geçenlerde bir müşterim sağlak olduğunu söyleyip sargı bezini sarmamı istemişti. İşte o zaman fark ettim, ilacı satmakla iş bitmiyor, insanlar kullandıkları eli sakatlayınca tedaviyi de doğru yapamıyorlar."

Boho gözleriyle onu uyararak elini hızla uzatmasını işaret etti. Yunui kızarmış sol elini çekinerek uzatınca Boho yarayı yakından inceledi.

"Durum çok kötü değil ama yanık alanı epey geniş. Mutlaka hastaneye görünün. Vaktiniz olunca değil, vakit

ayırıp da gidin. Zamanınız olduğunda gitmenizi söyleseydim gitmezdiniz, öyle değil mi?"

"Nasıl anladınız?"

Boho eczanenin camını işaret etti. İnsanlar sokak lambasının altından geçiyordu.

"Her gün gece yarısını geçtikten sonra işten çıkıp bu eczanenin önünden geçiyorsunuz. Hep çok hızlı yürüyorsunuz. Geceleri kimsenin pek vakti olmuyor. O saatlerde keyif sürenler değil, hayata dişiyle tırnağıyla asılanlar dolaşır sokaklarda."

"Doğru. Bir an evvel evlerine gidip uyumak isterler çünkü."

"Bu yüzden bu eczaneye gelenlerin fazla zamanı olmaz. Buraya gelenlerin hepsi herkesten daha çok çabalayarak yaşayan insanlardır."

"Sahiden mi?"

"O kadın da öyle. Canını dişine takarak yaşıyor. Ne pahasına olursa olsun hayatta kalmaya çalışıyor."

"O kadın mı?.."

"Neredeyse kavga edecektiniz ya."

Yunui kimi kastettiğini anlamıştı. O kadından özür dilemesini mi istiyordu? Yoksa onu anlamasını mı? Ne fark ederdi ki, zaten bir daha karşılaşacakları da yoktu. Boho yanık merhemini sürdü, ardından Yunui'nin sol elini sıkıca sardı. Öylesine özenle sarmıştı ki evde aceleyle yaptığı sargıyla kıyaslanamazdı. Bu kesinlikle bir profesyonelin işiydi.

"Onun neden akşamdan kalma ilacı içtiğini biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum tabii ki."

"Aklını başında tutabilmek için. Tek bir anı bile öylesine akıp gitsin istemediği için."

Boho bandajı tamamen sarıp bantlamayı bitirdiğinde Yunui elini geri çekti.

"Neden onun hikâyesini dinlemek zorundayım, anlayabilmiş değilim."

"Genelde buraya sabaha karşı dörtte gelir. İşten o saatlerde çıkıyor. Uzak durmak istiyorsanız durun. Ama şunu bilin. O da bir insan. O da bakışlarla yaralanabilir. İnsanlar genelde kan görünce canın yanıyor mu, iyi misin diye sorar. Kan yoksa sormazlar. Yanıklar da öyledir ya... İçi cayır cayır yanar, sızlar, acır ama dışarıdan bakınca pek belli olmaz."

Boho sargı beziyle yanık merhemini alelacele toparlayıp yeniden tezgâhın arkasına geçti. Yunui ödeme yapmak için tezgâha yaklaştığında Boho başını iki yana salladı.

"Bugünlük ödeme yapmanıza gerek yok. Kafa ütülememin bedeli sayın. Şu kalan yanık merhemiyle sargı bezini de alın, yanınızda olsun."

Yunui uzatılan poşeti alırken kendini gerçekten kötü bir insanmış gibi hissetti. Sol avucu hâlâ sızlayarak yanıyordu, üstelik yanıkla ilgisi yokken ense kökü de ısınmıştı. Nasıl olsa tekrar karşılaşmayacaklarını düşünse de nedensiz bir utanç içini kemiriyordu. Kolay yoldan para kazanan birini niye bu kadar mesele ediyordu ki? Buna rağmen Boho'nun söyledikleri Yunui'nin aklından bir türlü çıkmıyordu.

O da bir insan. O da bakışlarla yaralanabilir.

İçi cayır cayır yanar, sızlar, acır ama dışarıdan bakınca pek belli olmaz.

Dışarıdan bakıldığında belli olmayan yaraların nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiği için bu düşünce aklını kurcalıyordu.

Yunui eczaneden çıkıp H. Mahallesi'nin ara sokaklarında yürümeye başladı. Artık bahar kendini iyice hissettiriyordu, gece havası ılıktı. Esen rüzgârın içinde bile baharın kokusu vardı ve bu onu biraz olsun sakinleştirmişti. Az önce karnı acıktığı için ramyeon yapmaya kalkmışken yaşananlar yüzünden öfkeyle yürüdüğü sokaklardı bu sokaklar. Şimdiyse Boho'nun özenle sardığı eline bakarken tuhaf bir rahatlama hissediyordu. Çünkü dışarıdan belli olmayan, içini kavuran o acıyı Boho fark etmişti.

O anda ılık bahar esintisiyle uyumsuz bir inilti sesi duyuldu. Yunui sesi duyar duymaz adımlarını hızlandırdı. Çekip gitmeliydi. Gereksiz işlere burnunu sokmak istemiyordu. Sadece normal, sıradan ve sakin bir hayat yaşamak istiyordu. Ne var ki karşılaştığı kişinin o kadın olacağını tahmin dahi edemezdi.

Dar bir etek, ince çoraplar, uzun, dalgalı saçlar ve abartılı makyajıyla bir kadın; iriyarı adamlar tarafından dövülüyordu. Ses bile çıkaramıyor, sadece hafifçe inliyordu.

"Ne zamandan beri takip ediyorsun diye sorduk sana."

Ne zamandan beri mi, diye düşündü Rani darbeleri yerken. O gün pavyona gelen adamların arasında onu rahatsız

eden yüzü ilk fark ettiği an aklına geldi. Bu tür mekânlarda genelde olduğu gibi Rani'nin çalıştığı pavyon da müdavimlerle dönerdi. Merkezdeki kalabalık pavyonlarda yüzleri akılda tutmak zordu belki ama Seul'un kenar mahallelerinde, adsız sansız küçük bir pavyonda müşteri yüzleri akılda kalırdı. Fakat birkaç ay önce, daha önce hiç görmediği adamlar para toplamaya geldiklerini söyleyerek içeri dalmış, ortalığı birbirine katmışlardı. Pavyonun sahibi yere kapanıp yalvarmıştı. Paralarını fazlasıyla vereceğini, insaflı davranmalarını söylemişti. Rani patronunu ilk kez bu kadar küçülmüş, ezilmiş halde görmüştü.

Birkaç gün önce müşteri kılığında gelip eğlenen o adamları izlerken bakışları birinin üzerinde takılıp kalmıştı. Sonra Gece Eczanesi'nin önünde duran adamın da o kişi olduğunu fark etmişti. Kendi aralarında toplanıp sarhoş halde konuşmalarını dinleyince ona "Pyeongsik *Hyung*" diye hitap ettiklerini duymuştu. Bu örgütün yüksek rütbeli bir üyesi gibi görünüyordu. Peki böyle biri, Gece Eczanesi'ni neden bu kadar dert ediyordu?

Merakını gidermenin tek bir yolu vardı. Pavyon sarhoş adamların sırlarını anlatması için biçilmiş kaftandı. Rani ona bir içki doldurdu, rasgele birkaç soru sordu. Örgütün sarhoş üyesi cevap verdi:

"Bizim örgüt yakında buradan çekilecek. O eczaneyi soyup gitmek için sadece gün bekliyoruz."

"Neden?"

"Mallar yanlışlıkla o eczaneye mi teslim edilmiş, ne."

Gülümseyerek kadehe içki dolduran Rani'nin ifadesi yavaş yavaş karardı. Boho tehlikedeydi. Ne yapmalıydı? Nasıl davranmalıydı? Tam o sırada daha önce Boho'nun ona verdiği polis kartviziti aklına geldi.

"Pavyonda bir şey olursa burayı ara. Ve ona arkadaşım olduğunu söyle. Mutlaka yardım eder."

"Bu kim ki?"

"Bana karşı mahcup hisseden, iyi bir adam sadece."

Rani buruşturup çantasının köşesine sıkıştırdığı kartviziti çıkardı, numarayı çevirdi. Birkaç zil sesinden sonra Munseong cevap verdi.

"Merhaba, ben Boho'nun arkadaşıyım da..."

"Boho mu? Ne için aramıştınız?"

"Boho Unnie tehlikede."

"Ne?"

"Bazı adamların konuşmalarını duydum. Örgütün malları yanlışlıkla bir eczaneye teslim edilmiş. Ne malından bahsettiklerini bilmiyorum ama gün belirlediklerini söylediler."

Ondan sonra Rani örgüt üyeleri pavyona uğradıkça onların ağızlarından çıkanları Munseong'a aktarmaya başladı. Munseong'la telefonda konuşurken kendini bir film ya da dizideki casus gibi hissediyor, bu da ona tuhaf bir heyecan veriyordu. Sanki ilk kez işe yarar biri olmuştu. Gerçi bu haliyle yakalanması da bir o kadar kolay olmuştu. Munseong'un bir konuşma sırasında örgütün karargâhını aradıklarını ağzından kaçırır gibi söylemesi üzerine Rani onları takip etmeye kalkmış, ama anında fark edilmekten kurtulamamıştı.

Şahitlik etmesi dayanılmaz bir şiddetti.

"Durun!"

Yunui'nin çığlığı üzerine iri yapılı adamlar başlarını çevirip ona baktılar. Tehditkâr bir hamle yapmadılar, oldukları yerde durup onu süzmekle yetindiler. Bakışlarında tek bir anlam vardı. *Durmazsak ne yapacaksın?* Artık B planına geçme zamanıydı. Yunui telefonuna yüklediği kendini savunma uygulamasından hızla polis sirenini açtı. Siren sesiyle irkilen adamlar birer birer kaçışmaya başladı. "Durun" sözüyle değil, bir siren sesiyle kaçtıklarını görmek rahatlatıcı değil, iç burkucuydu. Kayıtlı bir sesten ibaret bu gürültü neden onun bağırışından daha güçlüydü? Neden sözün yetmediği bu kadar çok şey vardı? Niye kimse dinlemiyordu? Yunui yerde kıvrılıp kalmış kadına baktı. Aslında kendisi de onu dinlememişti. Kendini bu işin içinde bulmasını o eczacıya bağlayıp içinden söyleniyordu. Kaçan adamların ayak sesleri iyice uzaklaştığında Yunui kadına yaklaştı. Adını bile bilmediği, hafifmeşrep diye damgalanacak bir kadını durup dururken kurtarmıştı. Aslında bulaşmaması gereken, ona hiçbir faydası dokunmayacak biriydi bu kadın. Ama eczacının söyledikleri aklından çıkmıyordu, başka türlü davranmasına imkân yoktu.

Yunui yanına yaklaşıp Rani'yi kaldırmaya çalıştığında kadın elini hınçla itti.

"Hani pistim, neden yardım ediyorsun şimdi?" Yüzü kan içinde kalmıştı ama dudaklarının ucundaki hafif alay yerli

yerindeydi. Sinir bozucu sesi de cabasıydı. Buna rağmen Yunui elini bir kez daha uzattı.

"Dayak yemek acıtır çünkü."

"Ha, ona alışıyorsun zamanla."

"Ben alışamadım," dedi Yunui. "Alışılacak gibi de değil."

Boho'nun özenle sardığı sargı bezi kırmızıya boyanmıştı. Halbuki tek yaptığı onu ayağa kaldırmaya çalışmaktı, buna rağmen elinin bu kadar kana bulanması... Kimbilir ne kadar fena dövülmüştü. Yunui bulaşan kana dalıp gitmişken Rani onu dikkatle seyrediyordu. Az önce söyledikleri dayak yemiş birinin ağzından çıkan sözlerdi.

"Sen de mi dayak yedin?"

"Şu an bunun sırası mı?"

"Sırası. Benim gibiysen belki seni anlamaya çalışırım."

Yunui, Rani'yi ayağa kaldırıp onu duvara yasladı. Rani ağzından bastırılmış bir inilti kaçırdı.

"Sırtıma mı bineceksin?"

"Hayır. Öyle bir niyetim yok."

"O zaman iki ayağını da yere sağlam basıp yürü. Seni sürüklemek istemiyorum."

Yunui, Rani'nin bir kolunu kendi omzuna alıp ona destek olmaya çalıştı. Rani'yse onu sertçe itti.

"Önce soruma cevap ver."

Kısa bir nefes alıp, "Hayır. Senin gibi değilim," dedi Yunui. "Ben karşılık verdim,"

Evden ayrılmaya karar verdiği an, tokat yediği gündü. Henüz on dört yaşındaydı. Başı yana savrulduğu anda aklına ilk

gelen şey henüz reşit olmadığı için katlanması gerektiğiydi. Ve yirmi yaşına bastığı yıl... Henüz atmaya kıyamadığı sınav kitaplarıyla dolu sırt çantasını alıp onun kafasına indirmişti. Yunui'yi tek başına büyüten annesinin yanında, yıllardır annesinin parasını sömüren adamdı o. Üniversiteyi kazandığı haberini duyunca, "Artık büyüdü, geleceğim ona emanet," diye sırıtabilen birinin kafasına çantayı indirmemek mümkün müydü? Gerçekte hiçbir kan bağı olmadığı halde baba rolü oynayarak insanın içini kaldıran o adamdan kurtulmaya dair bir ilandı bu. Aynı zamanda her şeyin farkında olup susmayı seçen, ezilmeye razı gelerek yaşayan annesinden artık bir şey beklemeyeceğinin de ilanıydı.

Neredeyse yirmi yıldır, içinde hapsolduğu bataklıktan kaçarak kurtulmayı başarmıştı. Elbette bataklıktan kurtulmak çiçeklerle dolu bir bahçeye ayak bastığı anlamına gelmiyordu. Şimdi de bir türlü ev sahibi olamamanın bataklığına saplanmıştı. Üstelik gecenin bir vakti kanlar içindeki bir kadının koluna girmiş, yeniden Gece Eczanesi'ne doğru yol alıyordu. Hayat bir dizi öngörülemeyen anlardan ibaretti. Bu yüzden geleceği hayal etmemeyi seçmişti. Hiçbir şey beklemeden, kimseye yaslanmadan, yalnızca günü gününe tutunarak yaşamak bile yeterince zordu. Yine de Yunui umudunu tamamen yitirmemişti. En azından o eve bir daha geri dönmemişti.

Kanlar içindeki o kadın bile cılız nefesler alarak da olsa kendi ayakları üzerinde yürüyebiliyordu. Yunui bunu biliyordu; çünkü bataklığa ne kadar derin saplanılabileceğine bizzat

tanık olmuştu. Bu yüzden, şimdi hapsolmuş gibi göründüğü bu çukurdan da bir gün çıkılabileceğine inanıyordu. Hiç değilse bugünü çekilmez kılan dünden sonra, yarının biraz daha iyi olacağına inanıyordu.

"Biraz daha dayan. Az kaldı."

Rani yalnızca başını salladı.

"Bu ne hal böy–"

Boho, Rani'yi Yunui'nin kollarına yığılmış halde görür görmez tezgâhın kapısını açıp dışarı koştu. Ardından Yunui'yle birlikte Rani'yi eczanedeki sandalyelere yatırdılar. Boho'nun başı döndü. Bu manzarayı bir kez daha göreceğini hiç düşünmemişti. Uzun saçları, iri dalgalarıyla aynı ablasına benziyordu. Düşüncelere gömülüp kalan Boho'yu bulunduğu yerden çekip çıkaran Yunui'nin sesi oldu.

"Ara sokakta dövülüyordu. Hastaneye gitsek de zaten önce ilkyardım yapılacaktı, o yüzden doğrudan buraya getirdim."

Kendine gelen Boho aceleyle kanamayı durduracak gazlı bezler çıkardı. Elleri titriyordu.

Rani gülümseyerek Boho'nun elini tuttu.

"Unnie, iyiyim ben."

Sanki yine o güne dönmüştü. Ne kadar kaçmaya çalışsa da Boho on iki yıldır o ana saplı kalmıştı. Ayaklarının altından kan akmaya başladı. O dayanılmaz görüntü Boho'nun hep yanında taşıdığı suçluluk duygusunun yankısıydı. Hapsolduğu o günün anılarında, derin ve koyu kızıl bir nehir gibi durmaksızın akıyordu.

On iki yıl önce o gece Boho kız kardeşinin yardım çağrısını duymamıştı. Çok rahat bir gece geçirmiş ama karşılığında korkunç bir sabaha uyanmıştı.

Saat sabaha karşı dördü gösterirken H. Mahallesi'nde devriye gezen Hwangyeong acele adımlarla Gece Eczanesi'ne daldı. Munseong'dan acil bir çağrı gelmiş, hemen görüşmeleri gerektiğini söylemişti. İçeride kanamayı durdurmak için kullanılan gazlı bezler yere saçılmıştı. Ve Munseong'la Boho karşı karşıya duruyordu. Hwangyeong'un içeri girdiğini fark etmesine rağmen Boho kaskatı kesilmiş bir ifadeyle Munseong'a bakmayı sürdürdü.

"Neler olup bittiğini açıklayın."

"Bu..."

Munseong'un sözünü keserek, "Sizin işiniz böyle şeyleri engellemek değil mi?" diye bağırdı Boho. "Size başından söyledim, kimse zarar görmesin dedim. Rani'nin bu hali ne? Hem onun yaralandığını nereden bildiniz, nasıl hemen koşarak geldiniz?"

Hwangyeong durumu kavrayamadı. Munseong kısa bir an duraksayıp kelimelerini dikkatle seçti. "İhbarda bulundu. Bu eczaneyi gözetleyen şüpheli adamlar olduğuna dair bir ihbar. O adamların çalıştığı yere müşteri olarak geldiklerini ve bazı bilgiler edindiğini söyledi..."

Boho birden Rani'ye verdiği kartviziti hatırladı. Yardıma ihtiyacı olursa diye vermişti ama Rani ona yardım etmek için kullanmıştı demek. Boho derin bir iç çekti. "Siz de onu

peşlerine mi taktınız? Kafayı mı yediniz? O polis bile değil. Ne yapabilir ki?" dedi.

"Engellemeye çalıştım. Ama Rani Hanım bizzat takip edip bilgi getireceğini söyledi..."

"Ne olursa olsun durdurmalıydınız! Tehlikeli olduğunu, kesinlikle yapmamasını söylemeliydiniz! Sonunda olan oldu işte. On iki yıl önce de şimdi de hiçbir şey değişmemiş."

Hwangyeong bir anda bu sahneyi daha önce yaşamış gibi hissetti.

Boho, Munseong'a sert bir bakış atarak, "Yoksa çoktan unuttunuz mu? O gün olanları?" dedi.

Unutması mümkün değildi. O gün Munseong'un H. Mahallesi'ndeki ilk günüydü. Sessiz sakin bir mahalleydi, bu yüzden şafak vakti sokaklarda devriye gezmek sıkıcı derecede olaysızdı. O sessizliği bozan şey bir kadının çığlığı oldu. Çığlığın hemen ardından bir adam, duvarın öte yanından ara sokağa atladı.

"Hırsız var!"

Bir gencin sesi ara sokakta yankılandı. Aklından, *Peşine düşmeliyim*, diye geçirmeye kalmadan Munseong adamın arkasından koşmaya başlamıştı. Koşarken içini tuhaf bir beklenti kapladı. Bugün iyi bir iş çıkarabilirdi. Son zamanlarda kayda değer hiçbir başarı gösterememiş, sürekli küçümsenmemiş miydi zaten? Bu yüzden genci kendi elleriyle yakalamayı daha çok istiyordu. Kimsenin yardımını almadan işi

tek başına sonuçlandırmak istiyordu. Evet, kibirli ve yanlış bir düşünceydi bu. Munseong üzerine atılan saldırganla boğuşmaya başladı ve vahşi dövüş, saldırganın bıçağının Munseong'un uyluğuna saplanmasıyla sona erdi. Saldırgan bile buna hazırlıklı değilmiş gibiydi, elleri titremeye başlamıştı. O anda nereden fırladığı belli olmayan bir saksı Munseong'un başına çarptı. Ara sokağın ortasına yığılıp kalmıştı, gözleri kararırken kaçan saldırganın arkasından bakakaldı.

Ne kadar öyle kaldığını bilmiyordu. Gürültüyü duyup koşarak gelen o geceki ortağı, Munseong'u yerden kaldırdı. Kısaca durumu anlattıktan sonra aksayarak ara sokakları aramaya başladılar. Henüz çok uzaklaşmış olamazdı.

Tam o sırada yine o gencin sesi duyuldu.

"Adam burada!"

Sesin geldiği yöne doğru koştuklarında Munseong'la partneri eski bir eczanenin önünde bıçaklı saldırganla burun buruna geldi. Adam bir kadını sıkıca tutuyordu.

"İndir bıçağı."

Munseong'un uyarısına rağmen saldırgan rehin aldığı kadını sıkıca tutmuş, bıçağı savuruyordu. Aklına gelen tek ifade gözünün döndüğüydü. Rehin tutulan kadınsa tek kelime etmiyor, sadece bütün bedeni titriyordu.

"Yaklaşma!"

Saldırganın bu haykırışıyla Munseong olduğu yerde kalmak zorunda kaldı.

"Bir adım daha atarsanız bu da ölür, ben de ölürüm. Hepimiz ölürüz!"

Saldırgan kahkahalarla gülmeye başladı. Delirmiş gibiydi. Rehineye zarar verirse iş gerçekten geri dönülmez bir hal alacaktı.

Tam o anda yaklaşan devriye aracının siren sesi duyuldu.

"Yaklaşmayın dedim!"

Sirenle birlikte iyice kontrolden çıkan saldırgan, rehin aldığı kadının boğazını defalarca kesti, ardından en ufak bir tereddüt etmeden bıçağı kendi boğazına sapladı. Bedenlerinden fışkıran kan eski eczanenin önüne saçıldı.

Sokak lambası söndü. Bu, günün ağarmaya başladığı anlamına geliyordu. Karanlık gökyüzü önce laciverte, ardından giderek daha açık bir maviye dönerken eski eczanenin önünde yere yığılmış saldırganla kadının siluetleri netleşti. Eczanenin önü kana bulanmıştı. Munseong aceleyle, aksayarak rehin alınmış kadına doğru gitti. Kadının artık nefes almadığı belliydi. Munseong'un iki eli de kana bulanmıştı. *Az önce ara sokakta onu yakalayabilseydim... Hırs yapmayıp ekip arkadaşımı çağırarak birlikte hareket etseydim...* Geriye telafisi olmayan pişmanlıktan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Yaklaşan siren sesi ara sokağı doldurmuştu ki eski eczane binasının ikinci katından bir kadın aşağı indi. Uykulu gözlerle beliren kadın, Munseong'un kollarındaki kadını görür görmez çığlığı bastı. İçinin en derin yerinden güçlükle kopup gelen o çığlığı Munseong asla unutmayacaktı.

O günden sonra Munseong gözlerini her yumduğunda o kadının çığlığı kulaklarında yankılanır oldu. Önce onunki, ardından yıllar boyunca duymak zorunda kaldığı sayısız

başka mağdur yakınının çığlıkları... Munseong hep o ağlayışların eşliğinde uykuya daldı. Bunu polis olmayı seçmesinin bedeli görüyordu. Ve tam da bu yüzden, işi bırakamıyordu.

Boho da o sabahı bütün çıplaklığıyla hatırlıyordu. Jayeon'un kanlar içinde, gözlerini yummuş yattığı o şafak vaktini nasıl unutabilirdi ki? Belki de yardım istemiş, yaşamak için onun adını haykırmıştı. Boho'ysa ablası can verirken derin, rahat bir uykudaydı.

O günün pişmanlığı hâlâ taşıyordu. Kimileri unutmanın zamanı geldiğini düşünebilirdi ama Boho unutamıyordu. Her şey daha dün gibiyken nasıl unutabilirdi? Kendine herkesten çok kızıyordu. Anne babasıyla arasındaki bağ da yavaş yavaş koptu. Yüzlerine bakmaya utanıyordu. Rahatına bakarak yaşayan küçük kızları uyurken anne babası büyük kızlarını yitirmişti. Boho'ysa doğduğu günden beri hayatında olan, sevgili kardeşini kaybetmişti. Hem de ortada hiçbir sebep yokken, bu denli kolayca...

"Ajusşi, ben o gün ablamı kaybettim."

Boho'nun sözleriyle ortam bir anda buz kesti. Eczacı o kadının kardeşi miydi? Munseong başını önüne eğmişti, Hwangyeong tek damla gözyaşı dökmeden buz gibi bir sesle konuşan Boho'ya baktı. Ancak Boho'nun bakışlarını gördüğü anda inanabildi. *Ah...* Demek o gün karşılaştığı kadın gerçekten oydu. Gözleri kıpkırmızıydı. Tıpkı o günkü gibi. Bu sadece tanıdık bir bakış değildi; daha önce gerçekten görmüş olduğu bir bakıştı.

"O gece kız kardeşimin yardım çığlıklarını bile duymadan uyudum ben. Ve bu yüzden o günden beri bir kez olsun doğru dürüst uyuyamadım."

Sert ve rahatsız terliklerin içinde Boho'nun ayakları iyice şişmişti. Gecesi gündüzüne girmiş bir hayat sürüyordu ama gündüzleri bile karartma perdelerinin ardında zihni berraktı. Artık ablasının sesini bile doğru dürüst hatırlayamıyor olmak Boho'yu içten içe kemiriyordu.

Boho kısa bir an nefesini toparlarken ihtiyatla, "Özür dilerim," dedi Munseong, "ama tehlikede olduğunu söylemek için geldim bugün."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Mallar buraya gelmiş. Biliyordun, değil mi?" Munseong yanıt bile beklemeden başını iki yana salladı. "Her neyse, şimdilik eczaneyi terk etmen lazım. Eczacı rolünü başka bir polis üstlenecek. Ortadan kaybolman lazım."

Munseong'un sözleri üzerine Boho ona inanamıyormuş gibi baktı. "Bu eczanenin sahibi benim. Burayı öylece bırakıp gidemem."

"Aptallık etme."

"Bu eczaneyi bugüne kadar ne zorluklarla ayakta tuttum, şimdi kalkıp o heriflere kaptıracağımı mı sanıyorsunuz?"

"Bu bir polis operasyonu. Bana bırak."

"Neye güvenerek size bırakacağım?"

Munseong'un dili tutuldu. Az önce Rani'nin sedyeyle götürülüşünü görmüştü. Munseong, Rani'nin neşeli sesini hatırladı.

Ajusşi, kendimi 007 ajanı gibi hissediyorum.

Munseong yumruğunu sıktı. Boho'nun geri adım atmaya niyeti yok gibiydi.

"Hem eczacı birdenbire değişirse tuhaf bulmazlar mı? O herifler de aptal değil sonuçta," dedi Boho.

"Yine de bir sivilin rehin alınmasına izin veremem. Aynı hatayı tekrar ettirme bana."

"O zaman bu sefer kurtarın. Bu sefer yapın işinizi."

"Bu sefer rehin olacak kişi sen misin yani?"

"Bu şekilde kâbuslarımdan uyanabileceksem, evet."

"Kendine gel artık! Karşımızda bir örgüt var!"

"Sanki bilmiyorum. O herif uyuşturucu kullanıyor, değil mi? Ablamı öldüren adam da öyleydi."

Eczanenin içine ağır bir sessizlik çöktü. O sessizliği bozan yine Munseong oldu.

"Yoksa sen... biliyor muydun? Dain'e saldıran örgüt elemanlarının eczaneye geleceğini?"

"Ablamı öldüren herifin bir uyuşturucu örgütü üyesi olduğu zaten herkes biliyordu. Sırf onunla aynı yerde öldüğü için, ablamın kıyafet almaya değil de sabaha karşı eczane eczane dolaşıp uyuşturucu almaya gittiğini bile söylediler. Oysa hiçbir şeyle ilgisi bulunmayan masum bir kurbandı o, herkes bilmeden atıp tuttu."

Polislerin gözü önünde gerçekleşen bir rehine cinayeti... Failin kimliği kısa sürede ortaya çıkmıştı. Bir uyuşturucu dağıtım şebekesinin üyesiydi ve suçu işlediği sırada yeni tür bir kimyasal uyuşturucu almış olduğu söyleniyordu. Bu yüzden

soyguna bile kalkışmış, gözünün önündeki her şeyi bir oyun gibi görmüş olmalıydı. İnsanlar Jayeon'un o geç saatte failden uyuşturucu almaya gitmiş olabileceğini öne sürmüştü. Oysa saldırgan çoktan ölmüştü ve Jayeon'un neden rehin alındığını kimse bilmiyordu.

Kanun, cinayetin failini cezalandırmakta başarısız oldu. Failin ölümü nedeniyle dava açılamayacağına karar verildi. Bir insan ölmüştü ancak kimse sorumlu tutulmadı. Dahası, failin örgüt üyesi olması bile polis için o örgütün tamamını soruşturmak için yeterli bir gerekçe sayılmadı. Kısacası bu olayda soruşturulabilecek bir şey kalmamıştı ve o gece gerçekte neler yaşandığı hiçbir zaman tam olarak aydınlatılamadı.

Boho, Dain'in verdiği çantanın içinde uyuşturucuya benzeyen bir şey bulduğunda örgütün yeniden H. Mahallesi'ne dönmüş olabileceğini düşündü. İçine kurt düşmüştü, bu yüzden fark ettirmeden alıp sakladı. Aradan birkaç gün geçmişti ki Dain yaralandı, ardından Munseong çıkageldi ve örgütün gerçekten H. Mahallesi'nde olduğunu doğruladı. Dain'in zarar görebileceğini önceden kestirememiş olması tek pişmanlığıydı. Evet, ölmüş ablasını geri getiremezdi. Yine de örgüt üyelerinin kim olduğunu ortaya çıkarması gerekiyordu. Böylece bekledi. Onların umutsuzca aradığı eczanenin içindeki o yemi sonunda yutmalarını bekledi.

"Tek başına ne yapabileceğini sanıyorsun?"

"Bu sefer yakalamanız gerek, ajusşi. Suçüstü. O günden beri doğru düzgün uyuyamıyorum. O gece olanlardan kimse sorumlu tutulmadı! Hatırlayan bir ben kaldım!"

"...Yine de bu işi sana bırakamam."

"Ben yapmalıyım. Buraya kadar geldiklerine göre belli ki buradan şüpheleniyorlar."

Boho dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle ona baktı. Munseong o anda onu durduramayacağını anladı. Sonuna kadar gitmeye kararlıydı. Gözlerinin önünde, ciğerleri parçalanırcasına ağlayan o çocuk ilk kez gülümsüyordu; sanki beklediği an nihayet gelmişti.

"Operasyon günü büyük ihtimalle yarın şafak vakti. Yaptığımız soruşturmaya göre bu heriflerin yurtdışına göndermeyi planladığı gemi yarın sabah saat beşte kalkıyor. Senin elindeki şey yüzünden operasyon günü defalarca ertelendi, yarın onlar için son şans. Mutlaka o malı almaya gelecekler."

Boho kararlı bir ifadeyle başını iki yana salladı. Sonra Munseong ile Hwangyeong'u dışarı itti.

"Hadi gidin. Güneş doğuyor. Eczaneyi kapatma vakti."

7

Günün İlacı

Bu Eczanede Sözkonusu İlaç Bulunmamaktadır

"O şerefsiz polisin koruması altındaymış."

"Ne dedin?"

"Eczaneden çıkar çıkmaz polise teslim edilmiş. Hastanenin etrafı sivil polis doluymuş."

"Ya o kadın?"

"Onu da polis korumasına almışlar, hyung. Özür dilerim."

Örgüt liderine rapor veren Pyeongsik'in elleri titriyordu. Yine dayak yiyeceğini biliyordu. Örgüt lideri Pyeongsik'in beklentisini boşa çıkarmadı. Yanındaki ahşap sandalyeyi kafasına geçirince Pyeongsik yere yığıldı.

Gerçekten boktan bir durumdu. Her şeyin sarpa sarması, gözetimi altındaki evde yaşayan kaçak çocuklardan birinin ortadan kaybolmasıyla başlamıştı.

Uyuşturucuyu bir yere bırakarak teslim edilen bırak-al yöntemi, uyuşturucu ticaretinde en yaygın yöntemlerden olsa da güvenlik kameralarıyla dolu Kore'de bunun uygulaması zordu. Bu yüzden işi, örgüt üyesi olmayan birine yaptırmak gerekiyordu; yakalanıp yakalanmaması çok da umursanmayacak birine. Para için her şeyi yapacak, gerektiğinde güç kullanarak kolayca kontrol edilebilecek birine. İşte bu yüzden kaçak çocuk grupları Pyeongsik'in satış ağını oluşturuyordu. Onları kullanmak gülünç derecede kolaydı. Para

kazanacakları bir iş olduğu müddetçe hiç tereddüt etmeden her şeyi yapmaya hazırdılar. Tıpkı Pyeongsik'in çocukken yaptığı gibi. Onun gibiler de bu şekilde büyüyüp sonunda böyle işlere bulaşıyordu. Üstelik suça sürüklenen çocukların cezai ehliyeti yoktu, bu da işi güvenli kılıyordu. Bu durum örgüt liderinin de hoşuna gitmişti. Çok geçmeden büyük bir anlaşma yapılması planlanıyordu. Yani ortada bir sorun olmamalıydı ve yoktu da.

Ta ki güruha yeni katılan Dain, kaçak çocukların üssünde saklanan metamfetamin ve fentanil maddelerini yanına alıp kaçana kadar. Dain'in alıp götürdüğü o kırmızı sırt çantası, aslında Pyeongsik'in uyuşturucuyu gizlemek için kullandığı çantaydı. Çantanın ortadan kaybolduğu haberi Pyeongsik için tam bir felaketti.

"Kimin başının altından çıktı lan bu iş!"

Pyeongsik bir zamanlar kendisine yapıldığı gibi kaçak çocukları tek tek bulup dövdü, etrafı dağıta dağıta Dain'in izini sürdü. Böyle birinin gidecek başka neresi olabilirdi ki? Olsa olsa yine aynı yerlerde dolanıyordur diye düşündü. Ama beklediği gibi olmadı. Dain'i bulmak düşündüğünden çok daha zordu. Sanki fare gibi bir deliğe girip kaybolmuştu.

Güçbela bulduğu Dain başka bir kaçak çocuk grubuyla değil, tek başınaydı. H. Mahallesi'nde küçük bir stüdyo dairede kalıyor, markette yarı zamanlı çalışıyordu. Aslında bu kadar yakında olduğu için onu bulamadığını fark edince bunca zamandır çektiği zahmet aklına geldi ve öfkesi kabardı. Pyeongsik, Dain'i bulur bulmaz içine attığı

kini hoyratça boşalttı. Dain'in dudağı yarılıp kanasa da kaval kemiği çatırdasa da Pyeongsik durmadı. Evet, onun bildiği yol buydu.

Bir süre dayak yedikten sonra Dain kırmızı sırt çantasını bırakıp Pyeongsik'ten kaçtı.

"Gerçekten bilmiyordum. Özür dilerim."

Pyeongsik kırmızı sırt çantasıyla öyle meşguldü ki kaçmaya başlayan Dain'in peşine düşmeye tenezzül bile etmedi. Ama Dain'den geri aldığı çanta bomboştu. İçindeki malın değeri tam bir milyardı, fakat tek bir iz bile bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Aslında Dain'i bulmadan önce piyasada benzer bir uyuşturucunun dolaşıma girip girmediğini araştırmıştı. Ama küçücük bir ipucu bile bulamamıştı. Başka bir kanaldan piyasaya sürülmüş olsaydı, bu işin içindeki herifler üç aşağı beş yukarı belli olurdu. Kendi hatları olmasa bile, başka bir tarafta mutlaka izine rastlanırdı diye düşündü. Ama birdenbire geliri artmış gibi görünen de yoktu, ortadan kaybolan da. Üstelik polis tarafındaki bağlantılara da sordurmuştu, o büyüklükte bir uyuşturucu sevkiyatına dair herhangi bir ihbar yapılmadığını söylemişlerdi. Pyeongsik içi boş sırt çantasını öfkeyle yere fırlattı.

"Söyle, nerede!"

Pyeongsik'in öfkesi doruk noktasına ulaştı. Polis Dain'i götürdükten sonra Pyeongsik onunla birlikte olan kaçak çocukların hepsini tek tek çağırtıp dövdü. Korku salan şiddetin yarattığı bir iktidar vardı ve o iktidarın tepesinde durmak Pyeongsik'in hayatta kalma biçimiydi.

"Söyleyin. O Dain denen herifin gidebileceği yer neresi, ya da malı saklamış olabileceği yer! Siz onunla aile gibiydiniz, değil mi!"

"Eczane! O gün eczaneye de gitmişti."

"Eczane mi?"

Yediği dayağa dayanamayan çocuklardan biri konuştu. Dain'in peşine düştüklerinde bir eczaneyle karşılaşmışlardı. Gecenin ortasında içerisi ışıl ışıldı. Sonunda onu bulamayınca geri dönmüşlerdi ama ne kadar düşünürlerse düşünsünler, o gün Dain'in gidebileceği başka bir yer akıllarına gelmiyordu. Pyeongsik'in şüphesi işte o anda eczaneye yöneldi. Evet, Dain'i polise teslim eden o eczacı... Belki de bir şeyler biliyordu. Soğuk algınlığı ilacını bile kolay kolay vermeyen, o tuhaf eczacı.

"Eczane mi?"

"Evet. Geceleri açık olan bir eczane var ya."

"Orada olduğundan emin misin?"

"Eminim. Malın gitmiş olabileceği her yeri didik didik aradık, geriye bir tek orası kaldı."

"Pyeongsik, bu sefer de çuvallayamazsın," dedi adam. "Bu işte bir tuhaflık var. O eczanenin önünde bizim elemanlardan biri ölmüştü. Adı neydi?"

"Ha... şey..."

"Neyse, adı mühim değil. Kafası güzelken kendi kendine saçmalayıp durdu, az kalsın bütün örgütü de işin içine çekecekti. Hatırlıyorsun, değil mi? Onu örtbas etmek için koşturup duran da sendin."

"Evet, hatırlıyorum."

"Bu kez hatırlamaya değer bir şey yapalım, anladın mı?"

Pyeongsik eczanenin altını üstüne getirecek bir plan yapıyordu. Geçen seferki gibi bir şey yokmuş gibi içeri dalsa hiçbir şey bulamayacağını biliyordu, eczacı malı mutlaka saklamış olmalıydı. Gündüz vakti insanların gözü önünde bir şey yapamazdı, geceleriyse o tuhaf eczacı sabaha kadar nöbet tutuyordu. Yanlış bir hamle yapıp olay çıkarırlarsa örgütün faaliyetleriyle ilgili bilgiler dışarı sızabilirdi. Büyük bir anlaşma kapıdayken aceleye getirmek olmazdı. Bu yüzden bir süredir eczaneyi gözlüyordu. Ama tuhaf olan şuydu ki, o eczacıyı her gördüğünde aklına hep aynı bakış geliyordu. O gün uyuşturucunun etkisi altındaki örgüt üyesinin rehin aldığı kadının bakışıydı bu. Peşlerinden gelen dedektifin başına saksı geçirip örgüt üyesinin kaçmasına yardım eden Pyeongsik, o sırada uyuşturucu bağımlısı adama şunları söylemişti: "Kimi bulursan rehin alıp diren. Beceremezsen oracıkta sessizce geber. Örgüt asla açığa çıkmamalı."

Örgüt üyesi, Pyeongsik'in bu sözlerini dikkate almış olacak ki önce rehin aldığı kadını, sonra da kendini öldürdü. Polis sirenlerinin yankılandığı o gün Pyeongsik olan biteni uzaktan memnuniyetle seyretti. Ardından bir kadının çığlıklarını duydu. Eczacının yüzünü nereden hatırladığını o an fark etti; o gün gördüğü kadına çok benziyordu. Bir yoklayayım diye düşünüp araştırınca olaydan kısa süre önce el değiştirmiş gibi görünen eczane binasının sahibinin aslında hiç değişmediğini öğrendi. Başından beri aynı kadına

ait olduğunu anlayınca ev ve dükkân sahibinin aynı olduğu kanaatine vardı.

Eczaneyi hedef alacak asıl planı kurmaya başladığı sırada nereden çıktığı belli olmayan bir pavyon kadını onu doğrudan takibe aldı. O kadar acemiydi ki gerilmesi bile gerekmiyordu ama kökünü kazımak şarttı. Büyük ihtimalle eczanenin müşterilerindendi. *Bak sen şu işe*, diye düşündü. *Bu kaltakların bir şeyler bildiği kesin.* Pyeongsik'in ayağı Rani'nin üzerine indi ve onu kelimenin tam anlamıyla ezdi. Bir kayayı Rani'nin üzerine bırakıyormuş gibi, bütün ağırlığını verip onu parçalamaya çalıştı. Bedeni kolayca kırılacaktı sanki. İnsanlar neden durmadan kendisini buna mecbur bırakıyorlardı ki? Güçsüz herifler dönüp dolaşıp Pyeongsik'in etrafında beliriyordu. Bu yüzden hep o kazanıyordu. Hem de fazlasıyla kolayca. Tam o sırada bir kadının sesiyle birlikte uzaktan siren sesleri duyuldu. Halbuki çok az kalmıştı. İçindeki isteksizliği bastırıp oradan çekildi. Asıl hedef belliydi: Eczane.

Saat sabaha karşı üç olduğunda Pyeongsik eczaneye geldi. Yanında birkaç kişi vardı. Gizlenmeden, doğrudan ön kapıdan girdiler. Cam kapının çanı tuhaf bir ağırlıkla çınladı.

Boho her zamanki gibi sordu.

"Hangi ilaç lazımdı?"

"Burada ne tür ilaçlar satıyorsunuz?"

"İhtiyacınız olan bir ilaç varsa temin etmeye çalışırız."

"Aradığım şey öyle kolay bulunan bir şey değil."

"Bir söyleyin. Ne olduğunu söylemezseniz bilemem."

"O şey."

"O şey mi?" Boho gerçekten anlamıyormuş gibi başını yana eğdi.

"O şey. Anladın sen."

"Anlamadım. Söylemiyorsunuz ki."

"Kırmızı sırt çantası."

"Bilmiyorum."

"Seni konuşturmasını bilirim ben." Pyeongsik tezgâhın üzerinden uzanıp Boho'nun yakasına yapıştı.

Boho gözünü bile kırpmadan ona baktı. "Nasıl konuşturacakmışsın? Doğruyu söyleten bir ilaç mı var yoksa?"

"Var."

Sanki o ilacın bu olduğunu gösterircesine Pyeongsik yumruğunu Boho'ya savurmaya yeltendi. Birden Boho'nun arkasındaki ilaç hazırlama odasından kırmızı bir sırt çantası pat diye ortaya atıldı. Aniden fırlatılan çantayla birlikte Pyeongsik'in bakışları oraya kaydı. *Bu çanta bendeydi!* O esnada Hwangyeong ilaç hazırlama odasından dışarı fırladı. Hiç tereddüt etmeden yumruğunu Pyeongsik'in yüzüne indirdi. Tam yerine denk gelen darbe etkisini gösterdi. Kırmızı sırt çantası planı Hwangyeong'un fikriydi. Pyeongsik sendelerken arkasına diğer örgüt üyeleri üşüştü. Hwangyeong'un yumruğuyla birlikte dışarıda bekleyen Munseong ve onunla gelen Ağır Suçlar Bürosu 1. Ekip eczaneye daldı. Zaten dar mekânda iri yapılı adamlar birbirine girince raflardaki ilaçlar

sağa sola saçıldı. Yetmezmiş gibi çatırdayan cam kapı da gürültüyle tuzla buz oldu.

Sonrası tam bir kargaşaydı. Boho eczanede bulunan spreylerden birini Pyeongsik'in adamlarının üzerine sıktı. Ayak bileği burkulan Jihwan için daha önce verdiği spreylerdendi bu. Spreyi doğrudan gözlerine hedef aldı. Adam yakıcı acı karşısında elleriyle yüzünü tutarken sendeledi ve yere kapaklandı.

Yere düşen adamı etkisiz hale getiren Hwangyeong'a, "Göze temas etmemesi gereken ne çok ilaç var, değil mi?" diye seslendi Boho.

Boho su bazlı ağrıkesici spreyin göz çevresine sürülmemesi gerektiğini söyleyip omuz silkti. Gerçekten de iflah olmazdı. Hwangyeong böyle bir anda bile kullanım talimatı vermesinin tam da Boho'ya özgü bir şey olduğunu düşündü.

Daracık eczanenin içine insanlar dolarken ortalık iyice karıştı. Pyeongsik sprey sıka sıka dövüşen Boho'ya gözü dönmüş halde yaklaştı. Demek eğlence istiyordu. Sözde çalışan dediği herifin polis çıkması da cabasıydı. Elindeki bıçağın ucu Boho'nun boğazına değmek üzereyken bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Başının içi bir an boşaldı, dünya dönüyormuş gibi oldu.

Boho boğazına doğru bıçak uzatarak yaklaşan Pyeongsik'e dimdik bakıyordu. Gözünün korkmasına gerek yoktu. Bunu tedavi ettiği serserilerle uğraşa uğraşa öğrenmişti. İnsan bir kez sindi mi karşısındaki daha da cüretkârlaşıyordu. Boho, Pyeongsik'in gözlerinin içine baktı.

"O gün ablan gibi burada ölmek mi istiyorsun?"

"Demek doğruymuş. Sizin örgütü merak ediyordum. Nasıl bir uyuşturucu ki insanı bu hale getiriyor diye."

Tam o anda oldu. Boho'nun karşısında duran Pyeongsik'in gözbebekleri birdenbire büyüdü. Nefesi düzensizleşmiş, deli gibi terlemeye başlamıştı. Ardından Pyeongsik nöbet geçiriyormuş gibi eczanenin zeminine yığıldı. Bu adamın planında yoktu.

"Pyeongsik şerefsizi yakalanırsa hepimizin işi bitmez mi?"

"Evet, hyung. On iki yıl önceki meseleye kadar ağzını açarsa işler iyice karışabilir."

"Durumu gözle, uyuşturucuyu bulamayacak gibiyse o herifi de ortadan kaldır. Şurada birkaç tane fentanil bandı var. Ne demek istediğimi anladın."

Hyung diye hitap edilen adam Pyeongsik'i gözden çıkarmaya çoktan karar vermişti. Zaten ederi bu kadardı. Artık H. Mahallesi'nden ayrılma vakti gelmişti.

Pyeongsik farkına bile varmadan ensesine yapıştırılan fentanil bandının etkisiyle bedeninin ağırlaştığını hissetti. Bandı ona yapıştıran adamlardan biri eczaneden çıkmış, kaçmaya başlamıştı. *Evet... artık sağ kol benim.* Munseong kendisini itip dışarı fırlayan adamı durdurmadı. Herifin kaçıp sığınacağı iki katlı evin narkotik ekipleri tarafından çoktan basıldığı haberi gelmişti. Geriye kalan örgüt üyelerinin hepsi de yakalanmıştı. Sadece şu hyung dedikleri adam burnunun dibinden kaçıp kurtulmuştu.

Pyeongsik'in gözleri kaymış halde pat diye yere yığılması herkesi afallattı. Hwangyeong yere düşen Pyeongsik'e kelepçe takmaya yeltendi ama Boho onu durdurdu. Ardından hızla tezgâhın altındaki kasayı açtı, tuhaf görünümlü bir enjektör çıkardı ve Pyeongsik'in koluna sapladı.

"Bu da ne?"

"Nalokson." Pyeongsik'in ensesindeki iki küçük bandı işaret ederek, "Fentanil bandına benziyor," dedi Boho, "ne duruyorsunuz, ambulans çağırın! Bu sadece acil müdahale için, çözüm değil. Adamı öldürmek mi istiyorsunuz?"

Sağ kol olan Pyeongsik yere yığıldığı an örgüt üyelerinin bütün direnci kırılmıştı. Bu sayede eczanenin önünde yolu tutan Munseong ve polisler, geriye kalanları kolayca etkisiz hale getirirken Hwangyeong da ambulansı aradı. Boho'ysa Pyeongsik'in başında bekliyordu. Pyeongsik'in durumunu kontrol eden Boho'nun boynunda ince bir bıçak izi vardı. Ambulansı arayıp geri dönen Hwangyeong ancak o zaman Boho'nun boynundaki kesiği fark etti.

"Boynunuz kanıyor. Farkında mısınız?"

"Bu kadar yüzeysel bir kesikten insan ölmez."

"Sizin için endişelendiğimi söylüyorum."

"Şu an acil olan taraf burası."

"Yine de... Yaralandınız! Gidip tek tek örgüt üyelerinin yaralarını mı saracaksınız?"

"Evet. Ben insanlara ihtiyaç duydukları ilacı veren bir eczacıyım. Beni ayakta tutan şey bu. Ablam bana böyle bir eczacı olmamı söylemişti."

Jayeon'dan söz ederken sesi istemsizce donuklaştı. Belki içten içe o herifin ölümü hak ettiğini Boho da düşünmüştü. O herifin karşısında ablasından bahsetmesi büyük bir hataydı. Buna rağmen onu ölüme terk etme düşüncesini güçlükle de olsa zihninden silip attı. Jayeon, Boho'ya hep aynı şeyi söylerdi. *Seninle gurur duyuyorum. Yardımına ihtiyaç duyan insanlara ilaç veren, iyi bir eczacı ol.* İşte bu yüzden Boho, ablasının kullandığı nemlendiriciyi önerebilecek bir eczacı olmuştu. Gerçi on yılı aşkın süredir özellikle rafına koyduğu o nemlendiriciyi bugüne kadar kimse satın almamıştı ama...

Biraz ötede duran Hwangyeong yere yığılmış örgüt üyelerine yara bandı dağıtan Boho'yu seyrediyordu. Evet, Boho tam olarak böyle bir eczacıydı.

Olaylar büyük ölçüde yatışmıştı, battaniyeye sarılı halde eczanede oturan Boho ile Hwangyeong dalgın dalgın dışarı bakıyordu. Gün ağarıyordu. Artık eczaneyi kapatma vakti gelmişti. Cam kapı paramparça olmuş, geriye yalnızca çerçevesi kalmıştı.

"Hadi çıkalım. Mesai bitti." Boho bir an durup darmadağın hale gelen eczaneye baktı. Etraf polis şeridiyle çevrilmişti.

"Sana bir şey sormak istiyorum." Boho uzun zamandır içinde tuttuğu bu soruyu artık sorması gerektiğini hissetti. Bugün sormazsa bir daha hiç soramayacaktı sanki.

"Olay yerine ilk sen ulaşmışsın ya... Ablam... nasıldı?" Bir an duraksadı. "Yani... sana bir şey söyledi mi?"

"Ne?"

"O gün gördüklerini anlatır mısın?"

Hwangyeong'un aklına Boho'nun dün Munseong'a söyledikleri geldi.

O gece kız kardeşimin yardım çığlıklarını bile duymadan uyudum. O sesi duymadığım için o günden beri doğru dürüst uyuyamıyorum.

Hwangyeong, Boho'nun sözlerindeki garipliği fark edip bir süre düşündü. Sonra anladı. Boho o geceye dair hiçbir şey bilmiyordu.

Bir an sessiz kaldıktan sonra, "O gün... ablanız hiçbir şey söylemedi," dedi Hwangyeong.

"Ne?" Boho şaşkınlıkla Hwangyeong'a baktı.

"Yani... duymadığınız için değil," dedi Hwangyeong.

"..."

"Aksine, bana ses çıkarmamamı işaret etti."

On iki yıl önce o gün, Hwangyeong rehabilitasyon merkezinden dönüyordu. Doktor koşamamasının büyük ihtimalle psikolojik nedenlerden kaynaklandığını söylemişti.

"Bugün yazın ilk günü, *samgyetang** yiyelim mi oğlum?"

"Gerek yok."

* Kore'de yazın en sıcak dönemlerinin başlangıcını simgeleyen geleneksel bir gündür. Vücudu güçlendirmek için yenir. (ç.n.)

Sertçe karşılık verdiyse de annesi ağır ağır kaynattığı samgyetangı akşam sofrasına koymuştu. Çünkü oğlunun her gece dışarı çıkıp koşamadan saatlerce yürüdüğünü biliyordu. On sekiz, insanın bugüne kadar sahip olduğu her şeyin elinden alınması için fazla genç bir yaştı. Annesinin çabasına rağmen Hwangyeong samgyetangı bitiremedi. Kendini buna layık görmüyordu.

O gece Hwangyeong her zamanki gibi anne babası uyuduktan sonra gizlice mahallede koşuya çıkmak istedi. Sessizce salona süzülürken evde ürkütücü bir siluet gördü. Elinde bıçak tutan bir adamdı bu. Adam, Hwangyeong'u fark edince irkilip pencereden dışarı kaçtı. Bir anlığına duraksayan Hwangyeong farkında bile olmadan adamın ardından koşmaya başladı. İnanılmaz bir şekilde, koşabiliyordu. Çünkü adamı yakalaması gerekiyordu. Olur da işe yarar umuduyla, "Hırsız var!" diye bağırmayı da ihmal etmedi. Koşarken bir anda Munseong'un suçluyla boğuştuğunu, failin bıçağı Munseong'un uyluğuna sapladığını gördü; ardından başka bir siluetin ortaya çıkıp Munseong'un başına saksı indirdiğine tanık oldu. Bir ortağı vardı! Yere yığılan Munseong'u görünce suçlunun peşinden mi koşmalı yoksa Munseong'a yardım mı etmeli diye bir an tereddüt etti. Tam o sırada polis üniformalı bir adam gözüne çarptı.

"Yardım edin, bir polis yaralandı!"

Hwangyeong peşlerini bırakmadı. Nefesi tıkanırken öndeki iki siluet bir anda farklı yönlere saptı. Hwangyeong en yakındakinin peşine düştü, tek düşüncesi birini bile olsa

yakalamaktı. Gözünün önündeki siluet çoktan kaybolmuştu ama vardığı yer tanıdıktı. Burası doğup büyüdüğü H. Mahallesiydi. H. Mahallesi'nin dar sokakları, apartman kümelerinin ortasında kalan o eski eczane binasında birleşirdi. Bu düşünceyle Hwangyeong eski eczane binasına doğru koşmaya başladı. Eczacı teyze emekli olmuş, dükkân boş kalmıştı.

Eczanenin önünde suçluyla birlikte bir kadın gördü. Rehin alınan Jayeon'du. Yardım istemiyor, bağırmıyor, sessizce duruyordu. Dahası Hwangyeong'la göz göze gelince boşta kalan elini dudaklarına götürüp sessiz olmasını işaret etti. Hayatını kurtarmayı istemesi gerekirken neden susuyordu?.. Hwangyeong rehine için endişelenip çekilmeye başlamıştı ki o sırada Munseong'un koşarak geldiğini gördü ve bağırdı.

"Adam burada!"

Evet, polis sorunu çözebilirdi. Ve suçlu polisi görünce muhtemelen teslim olurdu. Hwangyeong böyle düşünüyordu.

"O an neden sessiz olmamı istediğini anlayamamıştım. Ama sonra fark ettim. İkinci kattan bir kadın indi, ağlıyordu. Sonradan anladım ki o kadın sizdiniz. Ablanızın sessiz kalmasının nedeni buydu. Kardeşinin uyanıp aşağı inmesinden korkmuştu. O yüzden yardım istemedi, bağırmadı. Yani... o gece hiçbir şey duymadığınız için kendinizi suçlamayın."

Hwangyeong sözünü bitirir bitirmez Boho olduğu yere çöktü. Jayeon, Boho inerse, kendisini tehdit eden adamın onu da öldüreceğinden korktuğu için ne kardeşinin adını anabilmişti ne de yardım isteyebilmişti. "İmdat" ya da "Kurtarın beni" diyemeden, sessizce ölmüştü.

Son anına kadar Boho'yu korumuştu. Boho on iki yıl önce o günkü gibi hıçkıra hıçkıra ağladı. Acı hâlâ oradaydı, hiç eksilmemişti. İnsanlar unut gitsin diyordu ama unutması mümkün değildi. Son bir güzel söz söyleyememenin hüznüyle, ablasının "İmdat," diyen sesini hiç duyamamanın suçluluğuyla doluydu. O sözleri bile söyleyemez hale gelmesinde kendi payı varmış gibi hissediyordu. Bir kez olsun dudaklarının ucunda beliren o gülümsemeyi yeniden görmek istiyordu. Sadece bir kez. Bir kez olsun özür dileyebilseydi keşke.

"Sizi korumak istemiş."

Hwangyeong merdivenleri ağır ağır çıkan Boho'dan uzun süre gözlerini ayıramadı.

Tam on iki yıl sonra H. Mahallesi bir kez daha kanlı bir sabaha uyandı. Olayın ardından mahalledeki eczane haber bültenlerine çıktı. Muhabirler, uyuşturucu dağıtan suç örgütünün faaliyet gösterdiği yerin olay mahalli olduğunu söylüyordu. Böylece Gece Eczanesi bir anda uyuşturucu ve organize suçun yuvası diye anılmaya başladı. Zaten değer kaybetmiş olan mahalledeki ev fiyatları daha da düştü. Beklenmedik bir şekilde H. Mahallesi'nde çekilen Heeyoung'un

filmi de yeniden gündeme geldi. Ne tuhaf bir rastlantıydı ki film, mahalleye sızan bir uyuşturucu çetesinin izini süren bir hikâyeyi anlatıyordu.

Gece Eczanesi'ndeki olaydan birkaç gün sonra ifade vermek için karakola gelen Boho, Dain'in kırmızı sırt çantasından alıp sakladığı uyuşturucuyu Munseong'a teslim etti. Hwangyeong, Boho'ya dışarı kadar eşlik etti. Eczanedeki o son konuşmalarından sonra Boho'yu bir daha görmemişti. Bir süredir evinden hiç çıkmıyordu. Hwangyeong, Boho'nun telefon numarasını bile bilmediğini o zaman fark etti. Zaten bugüne kadar buna hiç gerek olmamıştı. Çünkü Boho hep oradaydı, o eczanede. Her daim.

"Jeong Pyeongsik uyanmış," dedi Hwangyeong.

"Çok şükür. Yeseo eczaneye nalokson getirttiği için hayatta. Yoksa çoktan ölmüş olurdu." Boho hafifçe gülümsedi. Yüzü alışılmadık derecede solgundu.

Endişeli bir sesle, "Eczane kapandığına göre şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu Hwangyeong.

Sonuçta artık bir suç mahaliydi, bir süre eczaneye girip çıkmak mümkün değildi. Baştan sona ciddi bir boğuşma yaşandığı için polis çekildikten sonra bile kapsamlı bir onarım yapılmadan yeniden açılması imkânsız görünüyordu.

"Her halükârda üzerimde uyuşturucu bulunduğu için bir eczacı olarak disiplin cezasıyla karşı karşıyayım. Eczaneyi kapatmam gerekecek."

"Ama yem olsun diye bulunduruyordunuz."

"Polissin sen, unuttun galiba."

Hwangyeong kahkahayı bastı. Onun gülüşüne hafifçe eşlik ederek, "Yine de yanımda bulundurmamam gerekiyordu," dedi Boho. "Bugüne dek bir gün bile ara vermemiştim, sayenizde biraz dinleneceğim. Sen de iyice dinlen. Hoşça kal."

Boho hızlı adımlarla karakoldan uzaklaştı. Kısa bir an tereddüt eden Hwangyeong ardından koşup kadının önünü kesti. Eczacı şaşkın gözlerle ona baktı.

"Bir yerden duydum," dedi Hwangyeong. "İnsan geceleri uyumalıymış. Ancak o zaman gerçekten dinlenebiliyormuş."

"Bu lafı benim sana söylemem gerekirdi."

"Duymak istediğiniz söz bu değil miydi?"

Bunun üzerine Boho'nun gözleri büyüdü, ardından bir kahkaha patlattı. Hwangyeong biraz mahcup bir ifadeyle ona baktı. Eczacı kadını ilk kez böyle içten, yüksek sesle gülerken görüyordu.

"Haklısın," dedi Boho. "Galiba duymak istediğim söz tam da buydu."

Gecelerin kısalmaya başladığı bahar günlerinden biriydi. Boho eczane binasının ikinci katına çıktı, uzun süre aşağı inmedi. Mahalleliler üst kattaki evin penceresinde yanıp sönen ışığı izleyerek Boho'nun iyi olup olmadığını sessizce kolladı.

Gece Eczanesi'nin bulunduğu yer bir süre sarı polis şeridiyle çevrili kaldı. Bir zamanlar ilgi odağı olan mahalle yeniden sessizliğe gömülmüştü. Çünkü suç yuvası olduğu

yönündeki kötü şöhret iyice yayılmıştı. Jeongbun her gün sedirin üzerine oturup kapalı Gece Eczanesi'ne baktı. Issızdı. *Alt tarafı bir ışık canım*, diye düşünse de var olan bir şey ortadan kaybolunca insanın yüreği burkuluyordu. Akşam saat sekiz olunca karanlığa gömülen sokağın içinde, Gece Eczanesi'nin yerine Jeongbun marketin brandasına asılı lambayı yaktı.

H. Mahallesi'nde patlak veren uyuşturucu örgütü olayıyla ilgili haberler bir süre televizyonu meşgul etti. Bu süreçte Hwangyeong soruşturmadan sorumlu polis olarak röportaj verdi. Kimliğini gizlemek için eczane çalışanı kılığına giren polisin hikâyesi dikkat çekiciydi. Elbette yüzü ekrana yansıtılmamıştı.

"Yazık olmadı mı? Yıldız bir polis olabilirdin."

"Ben polis olmak istiyorum, yıldız değil."

"İyi bakalım, önünde daha çok iş var."

Munseong, Hwangyeong'un sırtına kuvvetlice iki kez vurdu. Hwangyeong içgüdüleriyle sezdi. Bugün de gizli göreve çıkacaktı.

"Of!"

Hwangyeong, ferahlatıcı göz damlasını gözüne damlatır damlatmaz yüzündeki tüm sinirlerin sızladığını hissetti. Bu gerçekten sıvı yakıdan daha mı iyiydi yani? Hwangyeong'un inlemesini duyan Munseong elindeki göz damlasını kaptı.

"Abartma." Kendi gözüne de bir damla damlatan Munseong gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Hiç fena değilmiş."

"Demek ki çok da yorgun değilsiniz, amirim."

"Ne dedin sen?"

Hwangyeong, Munseong'un elindeki göz damlasını geri alıp ceketinin iç cebine koydu.

"Göz ne kadar kuruysa o kadar yakıyor, acıtıyormuş. Yani acımasının sebebi göz damlası değilmiş."

"Ha, öyle mi? Ee, gözlerim sağlıklı diye battı mı sana?"

"Yok, o anlamda değil. Sadece... sağlığınız yerinde herhalde diye düşündüm."

Sıkıcı gizli takip günlerdir sürüyordu. Bu kez son zamanlarda hızla artan ev soygunlarının peşindeydiler. H. Mahallesi'nin karanlığa gömülü ara sokaklarını seyrederken karşılarına inanılmaz bir manzara çıktı. Hwangyeong az önce göz damlası damlattığı gözlerini ovuşturdu. Çünkü kapalı olması gereken Gece Eczanesi'nde ışıklar yeniden yanmıştı. Hwangyeong saklandığı arabadan çıktı ve Gece Eczanesi'ne, H. Mahallesi'nin ara sokaklarının ortasında ışıl ışıl aydınlatılmış o yere doğru koştu.

Hwangyeong eczanenin cam kapısının değiştiğini fark etti. Artık otomatikti. Düğmeye basıldığında yana doğru açılan yeni tip bir cam kapıydı. Kapıyı açamayan Hwangyeong içeriye baktı. Parlak ışıklarla aydınlatılmış eczanenin içinde Boho her zamanki gibi öylece duruyordu. Hwangyeong otomatik kapıyı açamadığı için dışarıda bekliyordu. Boho ona garip garip baktı, tezgâhın arkasından çıktı. Ardından düğmeye basarak kapıyı açtı. Tanıdık bir ses duyuldu. *Çın!*

"Ne yapıyorsun? Otomatik kapıyı açmayı bilmiyor musun?"

"Tamir ettirdiğinizi bilmiyordum."

"Gündüz yaptık. Hem de güpegündüz." Boho gülümsedi.

"Gece iyi uyudunuz mu?"

"Hem de nasıl. Uzun, derin ve rahat bir uyku çektim."

KAPANIŞ

Boho'nun H. Mahallesi'ne döndüğü gün, gecelerin yeniden uzamaya başladığı kışın eşiğiydi. Müdavimleri arasında onu ilk karşılayan Jihwan oldu.

"Hocam..." Jihwan devamını getiremedi, öylece durup ağladı. Hiç değişmemişti. Sol elinde çivinin delip geçtiği iz hâlâ duruyordu. "Geri döndüğünüz için teşekkür ederim."

"Ben de teşekkür ederim. Bu kadar uzun süre eczaneden uzak kalmama rağmen yeniden müşterim olduğun için."

Boho, Jihwan'ın başını okşadı. Jihwan gittikten sonra Jeongbun, Mingyeong, Rani hatta Yunui, Gece Eczanesi'ne uğradılar. Boho'yu sıcak bir gülümsemeyle karşıladılar. Diğer mahalleliler de ilaca ihtiyaçları olmasa bile eczaneye geldiler. Sadece Boho'nun halini hatırını sormak istiyorlardı. Boho kendini hoş karşılanmış hissetti. Eczacı olarak geçirdiği on iki yılın boşa gitmediğini düşününce için rahatladı. Jeongbun ise ışıkları yakarak Gece Eczanesi'nin kapılarını yeniden açmasının mutluluğunu yaşadı.

Geri dönen Boho, eczaneyi yeniden düzenlerken işe ilk cam kapıya asılı çalışma saatlerini değiştirerek başladı. Önce

"Yılın Her Günü Açık" yazısını söktü, yerine "Perşembe Günleri Kapalıdır" ibaresini astı. Çalışma saatleriyse eskisi gibi, günbatımından gündoğumuna kadardı.

On iki yıl boyunca tek bir gün bile kapanmayan Gece Eczanesi'nin ilk izin gününde, eczane binasının ikinci katındaki Boho'nun odasında alarm sesi yankılandı. Yumuşak bir yatak, küçük bir masa ve karartma perdeleriyle örtülü bir pencereyle donatılmış, derli toplu, rahat bir odaydı. Yarı açık perdelerden süzülen güneş ışığı Boho'yu uyandırdı. Güneş doğmuştu, dışarı çıkmalıydı. Gündüze bırakılmış işleri vardı.

Boho'nun bu kadar erken bir saatte eczane binasının dışına ilk kez çıktığı anlaşılıyordu. Serin ve ferah sabah havası, gece havasından bambaşka bir şekilde duyularını okşadı. Taze güneş ışığı gözlerini gıdıkladı. Boho avucunu uzatıp güneşi yakalamaya çalıştı. Sıcacıktı. Ona iyi dileklerini iletmek için mükemmel bir gündü. Boho'nun gittiği yer yakınlardaki bir liseydi. Lisenin önünde çeşitli çiçek buketleri satılıyordu. Boho içlerinden birini seçti, daha önce Jayeon'un kendisine almış olduğu bukete benzeyen bir tanesini. Evet, yeni başlangıçları kutlamak anlamına gelen bir çiçekti bu. Boho elinde çiçeklerle mezuniyet törenine katıldı. Tam o sırada bir çocuk ona doğru koşarak geldi. Dain'di. Dain hastaneden taburcu olduktan sonra Hwangyeong'un yardımıyla yeniden okula dönebilmişti. Ve sonunda mezuniyet günü gelmişti. Biraz gecikmiş olsa da.

"Ajumma!"

"Tebrikler!"

Dain bembeyaz yüzüyle gülümsedi. Okul gömleği özenle ütülenmişti. Mezuniyet törenine anne babalar, kardeşler ve yeni bir başlangıca hazırlanan öğrenciler toplanmıştı. Ortam taze ve canlı bir enerjiyle dolup taşıyordu. Yarınların daha iyi olacağına dair saf bir inanç hissediliyordu her yerde. *Bıızzz.* Mikrofonun cızırtısı duyuldu ve kürsüye bir kız öğrenci çıkarak konuşmasını yaptı, her seferinde eczaneden göz damlası alıp giden Subin'di bu. *Çıkıt, çıkıt*, birileri durmadan Subin'in fotoğraflarını çekiyordu. Muhtemelen Subin'in ablası olan kadın, kardeşiyle gurur duyuyormuşçasına son derece aydınlık bir gülümsemeyle onu seyrediyordu.

"Mezuniyet konuşmasını hazırlarken arkadaşlarımın ne düşündüğünü öğrenmek istedim. Sınıf temsilcisi dediğiniz böyle olur, değil mi? Ne de olsa herkesin söylemek istediklerini aktarmalıyım. O yüzden çocuklara sizin için mezuniyet ne ifade ediyor diye sordum," dedi Subin.

Boho'nun kulağına doğru eğilip, "Bana da sormuştu," diye fısıldadı Dain.

"Sen ne dedin peki?"

"Ben sadece 'Nihayet,' dedim. Öncesinde okulu bitirememiştim ya..."

Subin sözlerine devam etti.

"Korkanlar da vardı. Yetişkin olacağı için heyecanlananlar da. Yeniden sınavlara hazırlanmak zorunda oldukları için geride kalıyormuş gibi hissedenler de. Bir de nihayet diyenler vardı tabii. Bence bugün, 'nihayet' kelimesinin karşılığı.

Bugüne kadar ayakta kalmak için çok emek verdik çünkü. Ve bugün, nihayet o günle karşı karşıyayız."

Subin'in bu sözleri yetişkinleri gülümsetti. Kürsüdeki kızdan çok daha uzun bir hayat yaşamış olan yetişkinlere, on dokuz yaşında bir gencin "Çok emek verdik," demesi sevimli gelmişti.

"Burada birçok velinin gülümsediğini görerek anlıyorum ki bizi bekleyen zorluklar henüz bitmemiş gibi görünüyor. Mezuniyet dediğimiz bu süreçle birlikte aslında yeni bir başlangıcın eşiğindeyiz. Her şeyin yolunda gideceğini söyleyemeyiz elbette. Ama bugün, öyle diyebileceğimiz bir ana adım attık. Bundan sonrasına umutla bakabilen insanlar olabilmemizi umuyorum. Çünkü eminim, yarın bugünden daha iyi olacak. O yüzden gelecekte bir gün yine 'Nihayet,' diyebileceğimiz anı umutla bekleyelim."

Alkışlar, tezahüratlar yükseldi. Aralarında en yüksek sesle bağıran Subin'in ablasıydı.

Ben neyi bekliyorum? diye düşündü Boho bir an. Kısa süren bu düşüncenin ardından vardığı sonuç basitti. Yarın gece yeniden kapılarını açacak olan Gece Eczanesi'ni bekliyordu. Bu kez kim gelecek, hangi ilacı isteyecekti? Aradıkları ilacı verebilecek miydi? Ya da ilaçtan öte, biraz nefes alacak alan, biraz sükûnet sunabilecek miydi; bir parça da olsa yüreklere dokunabilecek miydi? Boho eczanenin kapısını bir an önce açmak istediğini fark etti. Yeterince dinlenmişti. Artık yeniden kendi dünyasına dönmeye hazırdı.

Akşam yediyi beş geçiyor, gün battı batacak. Nisan ayında bahar tüm hızıyla devam ediyor. Güneşin yavaş yavaş batışını hissedebileceğiniz bir mevsim. Güneş ağır ağır batar, H. Mahallesi'ne karanlık çökerken, apartmanlar bölgesinde bulunan Gece Eczanesi'nin ışıkları yanmaya başlıyor. Gece Eczanesi kapılarını tam da o sırada açıyor.

SON

TEŞEKKÜR

Son zamanlarda yoğunluğu bahane edip doktorun verdiği ilacı almayı unuttuğum bir gün oldu. Zamanı çoktan geçmiş ilaç poşetine bakarken, *İnsan şu kadarcık şeyi bile nasıl ihmal eder,* diye düşündüm. Ofisteki masamın üzerinde duran o poşet günler boyunca bana "Bunu halletmelisin," der gibiydi, sonunda daha fazla dayanamayarak ilacı yuttum. O günler çoktan geçti ve şimdi teşekkür notumu yazmak için oturduğum masamda bu romanı ilk yazmaya başladığım sırada içimde taşıdığım duygular aklıma geliyor.

Çabalayan insanların hikâyesini yazmak istiyorum.

Günler gerçekten çok hızlı geçiyor. Gündüzle geceyi belirleyen dünyanın dönüş hızıyla benim hızım birbirine uymuyor da arada bir şeyler aksıyormuş gibi hissediyorum. Sosyal medyadaysa her türlü sorunu en kolay, en pratik şekilde çözmenin yolları anlatılıyor. Üstelik tek bir tuşla. Tek tıkla tüm cevapların önümüze döküldüğü bir yapay zekâ çağındayız artık. İnsanların emeğinden ziyade daha verimli, daha gösterişli çözümler daha çok dikkat çekiyor sanki.

Hızla akıp giden dünyanın zamanını yakalamaya çalışan insanların geceleri var olduğunu düşündüm. Karanlık bastırana dek bunaltıcı dünyanın hızına ayak uydurabilmek için koşan insanlar olduğunu... Ben, işte böyle çabalayan insanları seviyorum. Kimi zaman saf görünüyorlar, kimi zaman geçmişe takılı kalmış gibi kimi zaman da gereğinden fazla neşeli. Belki de diken üstündeler. Ama herkes kendi yöntemiyle elinden geleni yapıyor. Çabalıyorlar. Elbette çabalamak her sorunu çözmez. Yine de ben, herkesin yoluna devam edebilmesini diliyorum. Bu hikâyeyi düşünürken aklıma gelen ilk cümle şuydu: "Gündüzleri yardım edecek insan çok." Gece boyunca ışığını açık tutup bir gün mutlaka uğrayacak insanları bekleyen bir yer olsa güzel olur diye düşündüm. Bu duygu hayalimde yavaş yavaş somutlaştı; bir yerleri ağrıyan insanların bir araya geldiği mekâna, Gece Eczanesi'ne dönüştü ve sonunda bu şekilde okurlarla buluştu.

Boho Hanım'ın Gece Eczanesi'nin okurlara huzur veren bir roman olmasını diliyorum.

Bu roman benim için gerçekten yeni bir deneyimdi. Daha önce yazdıklarım kendi yaşadıklarımdan uzak hikâyelerken, bu kez zamanla benim deneyimlerimin de metnin içine sızdığını hissettim. Özellikle Boho ile Jayeon'un hikâyesini yazarken ablalarımı düşündüm. Üç kız kardeşin en küçüğü olarak, okula başladığım günden beri sık sık "filancanın kardeşiymiş" sözünü duydum. Bu bazen gurur vericiydi, bazen de üzerimde bir yüktü. Ama artık bunu olduğu gibi kabul ediyorum. Abla gibisi olmadığını. Ve nereye gidersem

gideyim, benimle birlikte yürüyen, ömür boyu sürecek dostlarım olduklarını.

Uzun zamandır içimde taşıdığım Boho'nun hikâyesine böylece nokta koyuyorum. Buraya kadar Boho'nun hikâyesini okuyan okurlara, *Boho Hanım'ın Gece Eczanesi*'nin dünyaya gelebilmesi için emek veren herkese ve sevgili aileme içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Bir kış günü,
Ko Hyewon.